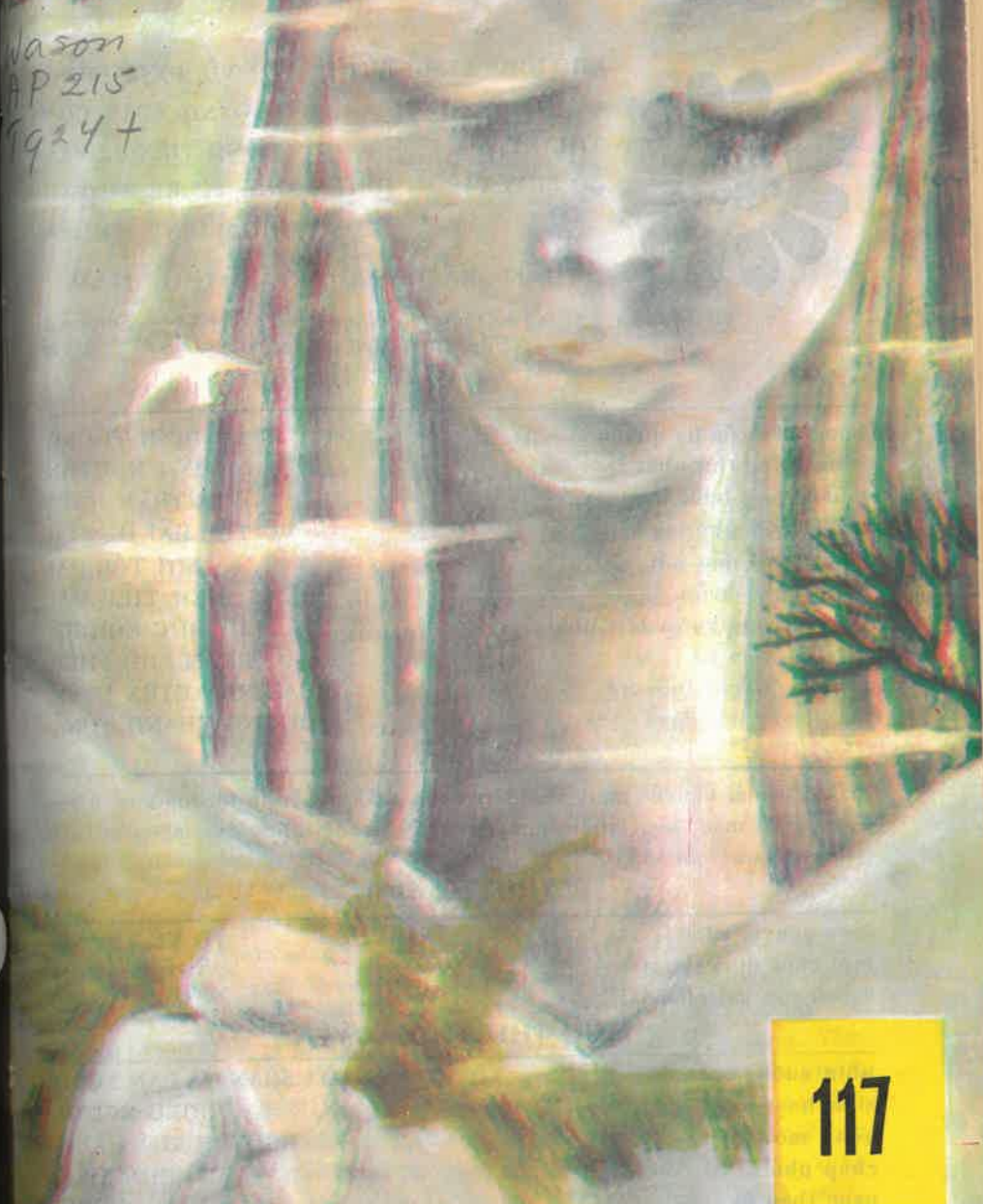

Wason
AP 215
1924+

117

tuổi ngọc

TRƯỜNG HỌC CỦA YÊU THƯƠNG

CHỦ NHIỆM CHỦ BÚT : VŨ MỘNG LONG
 QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÒN
 THƯ KÝ : ĐINH TIẾN LUYỆN
 BỘ BIÊN TẬP : DUYÊN ANH, TỪ KẾ TƯỜNG
 PHẠM ĐÌNH THỐNG

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn và trị sự : 286 Công Lý — Saigon 3
 Hộp thư 1146 Saigon - ĐT : 25809

VĂN

bóng mây của hạ quyền
 vàng trắng thứ nhất
 mùa sương buốt lòng
 trăm cánh phượng sầu
 không một dấu nổi
 hạnh phúc buồn
 sương trong vườn hoa nhài
 đi giữa mùa hè
 chào một thời tuổi trẻ
 lên đường lưu đày

PHẠM ĐÌNH THỐNG
 ĐINH NGUYỄN
 TRÂM NGHI
 VŨ THỊ HẢI DƯƠNG
 SỢI TÓC DÀI
 ĐẶNG ĐIỂM TIÊU MAI
 LŨY ĐỨC NGHIỆM
 PHẠM PHÚ PHÚC
 PHAN NHÃ UYÊN UYÊN
 DƯƠNG THANH TÙNG

THƠ

từ kế trường. nguyệt man nhiên. nguyệt hoài mỹ. trầm hương xưa. đặng
 cần. uyên mặc hoài miên. nguyệt nguy trang. đông t.v. nguyệt thái
 trung phạm văn tuần

TRUYỆN DÀI

mưa nguyệt cầm
 một chút mưa thơm
 người con gái mắt nai

TỪ KẾ TƯỜNG
 MUỖNG MÀN
 KIẾN VÀNG

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
 sinh hoạt văn nghệ
 bệnh mới lớn
 chụp phỏ
 ngọc thân ái
 tuổi ngọc và bạn ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
 NHIỀU NGƯỜI
 NGUYỄN TUẤN ANH
 TỔ HỢP KIẾN
 NGỌC
 TÒA SOẠN

BIÊN LAI SỐ
 tuần lễ từ 6-9-73
 đến ngày 13-9-73

597/BTT/NCB NGÀY 06-4-1971
 SỐ 117 | năm | giá 120 đ.
 | thứ ba |

THƯ
 DUYÊN ANH

Bạn ngọc thân mến,

Một trăm mười bảy số báo, ba lần di cư nhà in và số báo 116 mới đây, số báo xấu xí nhất, đã làm lòng tôi đau nhói. Đến số này, số báo lay nhà bán giấy, ít ra hai chục lần qua điện thoại, chầu chực ở nhà phát hành trọn ngày thứ bảy mới lấy được tiền để thực hiện câu «tiền giao giấy giao». Tình trạng án toán nửa đường đi xuống. Chúng tôi bị kẹt nửa triệu bạc sầm chửi ở một nhà in thiếu may mắn dành cho Tuổi Ngọc. Cạn vốn. Muốn Tuổi Ngọc tiếp tục đẹp phải mua chữ mới. Hết tiền đành dùng chữ cũ của nhà in... mới ! Tự cảm thấy đã kiệt lực khi leo con dốc vật chất càng ngày càng chên vênh (giấy báo đã lên 3200 đồng một rame và giấy bìa 14.000 đồng), tôi xin phép bạn ngọc được tả oán lần cuối cùng. Bởi không thể chạy giấy in mỗi tuần, không thể chầu ở nhà phát hành thu tiền một cách nhọc nhãi, không đủ mảnh lời xi hàng nghìn rames giấy tích trữ sài đàn, không có tiền làm vốn dài, Tuổi Ngọc của bạn sẽ chấm dứt giai đoạn tuần báo từ số 119 để bước sang giai đoạn bán nguyệt san. Thay vì một tháng xuất bản 4 số báo, Tuổi Ngọc sẽ chỉ còn xuất bản 2 số, phát hành vào ngày 1 và 15 mỗi tháng. Và Tuổi Ngọc sẽ hoàn toàn thoát xác, nội dung hết chỗ chề, hình thức ly dị hẳn tuần báo và mỗi số dày cộm 116 trang. Như thế chắc cũng đủ để bạn ngọc đọc từ từ trong 15 ngày. Mưu sự tại nhân, thành sự tại... thời buổi khó khăn. Bỏ tuần báo làm bán nguyệt san thì tâm sự Tuổi Ngọc ừ ề vô vàn. Cơ hồ có người yêu biết rằng có thể gặp gỡ hàng tuần nhưng đừng đến nhà em đây «trường nhà Hồ», lăm «phá Tam Giang», đi nhanh không nổi, phải đạp xe thồ mọ chạy tà tà. Mong được bạn ngọc chia sẻ một miếng cay đắng với kẻ suốt đời lận đận vì làm báo Tuổi Ngọc nhưng hãnh diện với sự lận đận của mình. Hẹn bạn ngọc ở thư tuần tới.

DUYÊN ANH

duyên anh định mở quán cà phê

Làm báo thời buổi này thật vất vả. Càng vất vả cho những ai cứ lấy sự lộn độn, nổi cò đơn làm niềm hạnh diện. Như chủ bút báo *Thiếu Nhi* và bọn báo chủ nhiệm «anh cả» Duyên Anh. Tuần trước, Nhật Tiến «ngẫu ngộ» Duyên Anh tại nhà in Hòa Bình. Ông thì than báo mình mỏng teo, ông thì rầu báo mình đề giá cao, in xấu in. Nhật Tiến thờ dài: «Báo tôi hết «thời vàng son ộp xét ruột» rồi. Chỉ mong bán được được ba ngàn số là... lỗ chút chút!» Duyên Anh chán chường: «Ông à, tôi muốn kiếm nghề khác bắt chút cháo đặng nuôi dưỡng Tuổi Ngọc». Nhật Tiến hỏi: «Thế quán cà phê Duyên Anh ở đường Đinh Tiên Hoàng, Đakao của ai? *Hiệu son phấn, giầy dép Duyên Anh* to tổ bố ở Tax của ai? Ông

giàu quá xá, báo Tuổi Ngọc lỗ chũ sao đâu, cứ tiếp tục... huề số hội đi». Duyên Anh đáp: «Cửa tôi à! Ông chẳng biết gì cả. Cửa thiên hạ đây ông ơi! Họ sai tên tôi là bạn bè, đọc giả cũ tưởng là của tôi. Bèn bị mấy bố vốn ghét mình tức đến học xi dầu rồi chửi mình như điên. Tôi sắp mở quán bán cà phê đây. Nhà tôi có cái sân rộng, tường cao kín đáo. Tôi định bán cà phê cho bạn bè quen thuộc, mỗi ngày độ 50 tách là đủ tiền chợ. Ông nghĩ nên không?» Nhật Tiến khen loạn: «Tôi sẽ là khách đầu tiên và thường xuyên của ông. Nhưng cà phê của ông có đắt bằng giá báo Tuổi Ngọc?» Duyên Anh quảng cáo: «Đắt là cái chắc. Tôi có 18 thứ cà phê lộn chứ không chỉ có cà phê đá, cà phê đen và cà phê sữa đậu. Tôi đang kẹt vốn. Phải đăng báo hỏi vay ông văn hào Nguyễn Đình Toàn 100 ngàn mua ly tách mới xong. Bạn ngọc thích hay không thích cà phê cũng nên sửa soạn ghé nhà Duyên Anh chơi, trước là thưởng thức chất đấng, sau đầu chuyện văn gừng. Rồi ta hát câu «Cùng nhau nâng ly cà phê đấng cho cuộc đời lên hương». Chú ý: Phạm Đình Thống sẽ đi rí tai từng người «bắt khách» uống cà phê giúp Duyên Anh vì Duyên Anh sợ trưng bằng hiệu nhờ không có khách thì vừa mắc cổ vừa bị nộp thuế, mất cả chi lẫn chài.

PHẠM ĐỊNH

người đi

hành hương

Năm nay, Văn Bút quốc tế họp ở Jérusalem, Thánh địa, nơi ngàn năm mơ ước hành hương của những con chiên Việt Nam thiếu ăn thiếu mặc và cả đủ ăn đủ mặc nhưng thiếu tiền để dành... cưới vợ. Văn Bút ta vừa báo cho các hội viên biết tin và bảo hội viên nào muốn đi họp tự túc thì hãy chuẩn bị tiền. Có thể mang theo vợ. Các bà vợ của mấy bố nhà văn tha hồ hoan hô Văn Bút ta nhé! Cần thận hơn, Văn Bút ta còn cho biết giá vé khứ hồi Việt Nam - Do Thái là 1060 đôn xanh (tức rằng 530 ngàn bạc An nam hồi xuất 500 một đôn), tiền phòng mỗi ngày 6 đôn ruồi (hạng bét) và 26 đôn (hạng nhất), đóng thêm 45 đôn tham dự hội nghị, chưa kể tiền ăn uống. Sơ sơ, một hội viên dắt vợ đi... phó hội cũng đốt cháy 2 triệu bạc. Những anh chính cống nhà văn thì rách mướp, cày hết răng vàng (nếu các anh mở trương mục tiết kiệm ở ngân hàng răng) chắc chỉ đủ hai trăm ngàn. Vậy thì cái sự phó hội thường dành cho quý vị hội viên thuộc loại «Trọc phú ti toe bàn thế sự. Điểm già tập tễnh nói văn chương» và hai ngài chức sắc mà bắt buộc phải có «nhà văn lừng danh kiêm giáo sư đại học bất hủ» Phạm Việt Tuyền vì ông Tuyền, trải qua bao chế độ

cứ làm tổng thư ký (bởi những hội viên chán ông, cóc chịu đi họp và đi bầu ban chấp hành) và cứ phó hội tiền La Pagode. Năm ngoài khối kể đã ghi tên đi Tây Đức. Vào phút lãnh giấy thông hành, họ chợt nghĩ rằng đi phó hội 7 ngày rồi về kéo cày trả nợ những 365 ngày nhân với 10 thì tội quá. Bèn thôi. Năm nay, lại ghi tên đi Do Thái và có ý muốn yêu cầu ông «nhà văn» Phạm Việt Tuyền, tác giả tập nhận định về mấy thi sĩ rất chi là «văn hay chữ tốt» nhả giùm cái vé máy bay mua bởi tiền La Pagode... Quốc vụ khanh đặc trách văn hóa. Ông hưởng thụ nhiều rồi, xuất ngoại nhiều rồi (mà chả ra cái thống chế gì) thì cũng nên để người khác nhờ một tí chứ.

Nếu không nhường, có người sẽ xin Phủ tổng ủy Dân vận bảo trợ. Tổng ủy trưởng Hoàng Đức Nhã đã niềm nở, hoan hỉ đang vòng tay lớn ôm những người về từ Tây, Đức Bỉ, Mỹ, Nhật, những người về rồi lại đi và hứa về một cách mơ hồ, chẳng lẽ không hoan hỉ vai cái vé máy bay cho những người đi và chắc chắn về. Lại đi làm dân vận quốc ngoại. Ep phê hơn dân biểu. Sức mấy dân biểu gặp gỡ các danh sĩ quốc tế nhỉ! Ông Nhã ghé mắt vo Văn Bút ta thì quý vị bình voi phải ca bài chiến sĩ trận vong và các nhà văn trẻ ca khúc tiểu lâm đập thủ từ giữ miếu.

THÔI TỬ

triết lý

đi xe đạp

Thời đại này là thời đại cơ khí nên đời sống con người đã phải gắn liền với máy móc. Xứ ta, dầu mang tiếng là chậm tiến, cũng máy móc xe cộ đầy rẫy chớ bộ. (Chậm tiến sản xuất chứ đâu có chậm tiến tiêu thụ!) Máy móc thì gắn liền với xăng nhớt. Nhiều người vốn thích không khí trong sạch và yên tĩnh lấy làm vui bởi khi xăng tăng giá thì xe cộ sẽ bớt hoạt động (ít ra cũng bớt xách xe chạy... tà tà) và coi bộ dạo này số người đi xe đạp cũng có phần tăng. Cũng nên lấy làm mừng, bởi như vậy không khí sẽ bớt nhiễm độc khói xăng nhớt, dân chúng sẽ khỏe mạnh hơn nhờ hoạt động (đạp xe) sau những giờ ngồi một chỗ mệt mỏi ở các công sở, bàn giấy. Bèn có một triết lý... đi xe đạp. Và xe đạp được tung ra đầy thị trường. Đủ cỡ. Đủ kiểu. Đủ giá. Tha hồ mà chọn (cảm đoán không phải là quảng cáo cho các đại lý xe đạp đâu nhé). Tưởng tượng một thành phố đầy xe đạp, sinh hoạt thông thả và thơ mộng ra phết. Ở Mỹ, có một thành phố — quên tên — mọi người bắt buộc phải đi xe đạp hoặc đi bộ, trừ những dịch vụ cần thiết mới dùng xe tự động. Chắc chắn không phải vì xăng tăng giá (ở Mỹ xăng cũng tăng giá như ai). Tây Phương tiền tiến họ đã tới tột đỉnh máy móc, và họ chán ngấy, quay về đời sống tự nhiên. Ta đang ở

giữa đường, ta quay lại sẽ dẫn đầu họ ngay, chân linh-yêu-máy-móc ta quay về tại tình yêu mộng tưởng, tại sao ta lại không quay về đi xe đạp nhỉ?

KIỆN CAO CẢNG

tinh thần

thể thao ta

Người mình cứ hay bỉ thử. Hôm nay, phá lệ làm một chiều kheo. Về phái đoàn lực sĩ Việt Nam đang dự các cuộc tranh tài tại Đông Nam Á Vận hội ở Singapore. Bây giờ là trưa thứ ba. Tin mới nhất (đọc «cọp» trước ở báo Hòa Bình. Tòa soạn chung với nhật báo có tí lợi vậy!): Tay cua rơ Trương Kim Hùng của Việt Nam đã đoạt huy chương vàng giải 800 thước, phá kỷ lục của ĐNA vận hội kỳ trước. Trương Kim Hùng cũng đã chiếm được huy chương đồng bộ môn xe đạp 1600 thước. Một thành tích đáng kể của công cuộc «mang chuông đi đánh xứ người», may ra sẽ lấy lại phong độ cho thể thao ta. Những năm gần đây, ảnh hưởng tình hình chiến cuộc nên các hội đoàn thể thao hoạt động kém đi (do nhiều yếu tố tinh thần và vật chất — Thiếu thốn phương tiện, ít thì giờ v.v...) và mất phong độ thể thao ta thời vàng son xưa. ĐNÁ Vận Hội kỳ này, tuy chưa kết thúc nhưng sơ sơ ta cũng có huy chương vàng, huy chương đồng mang về như ai. Tinh thần thể thao ta sẽ lên như điều gặp gió, lo gì.

TÊ HẠT

nhã ca và

tủ sách trắng mười sáu

Một vài người làm văn nghệ ở đây đã gọi đùa thời này là «thời của... tuổi vừa lớn» (chắc họ không có ý «chọc què» Tuổi Ngọc đâu). Vì coi bộ nhiều nhà văn đã quay sang viết sách dành cho tuổi vừa lớn. Nhã ca, lúc sau này, đã quay sang viết hẳn loại sách này và tự chăm lo xuất bản luôn, mệnh danh là Tủ sách trắng mười sáu của nhà xuất bản *Thơng yêu*. Cuốn sách mới nhất trong loạt này là cuốn *Yêu một người viết văn* cũng của Nhã Ca. Truyện viết về mối tình của một nhà văn, thi sĩ, nhà báo với một độc giả nữ sinh nghịch ngợm nhưng lãng mạn. Đây là một truyện tình lãng mạn và thơ mộng tuyệt vời đúng như niềm mơ ước của Nhã Ca đã viết nơi tựa sách, xứng đáng là truyện của tuổi... trắng mười sáu. (Phạm Chu Sa)

lê vinh ngọc và giải thưởng hội họa

Cuộc thi hội họa năm nay do công ty Esso tổ chức đã có 115 họa sĩ tham dự với 186 họa phẩm đủ loại. Theo thể lệ, giải thưởng gồm có một giải nhất và 5 giải đặc biệt. tuy nhiên, năm nay, Ban giám khảo đã họp suốt ngày 16-8 và cho biết kết quả không có giải nhất. Chỉ có 5 giải đặc biệt là các bức sau đây: *Thiếu nữ buổi sáng* của Lê Vĩnh Ngọc *Ngày tháng qua dần* của Lê Cường Tùng; *Lời dặn dò* của Nguyễn Tuấn, *Sau lưng* của Phạm Vĩnh Tường, và *Nhạc chiều* của Huỳnh Văn Mười. Theo quyết định mới của Ban giám khảo thì mỗi giải đặc biệt là 50.000 đồng. Ngoài ra còn có 26 tác phẩm khác trong số những tác phẩm dự thi được tuyển chọn để triển lãm cùng với 5 bức trúng giải tại Alliance Francaise đường Gia Long, từ 10 tới 19 tháng 9 năm 1973. Lễ khai mạc cử hành hồi 13 giờ 30 ngày 10 tháng 9 dưới sự chủ tọa của ông Tổng Trưởng giáo dục. Được biết, bạn Lê Vĩnh Ngọc, một cộng tác viên thường xuyên của Tuổi Ngọc đã gửi 2 bức tranh tham dự. Ngoài 1 bức đoạt giải thưởng, bức kia, *Nếu một mai em có qua đời*, cũng được trưng bày trong cuộc triển lãm này. Lê Vĩnh Ngọc, sau một thời gian «đóng cửa tu luyện» coi bộ đã «chứng ngộ» qua màu sắc và đường nét cũng như bố cục của các họa phẩm anh vẽ sau này. Lê

Vĩnh Ngọc cho biết, anh được tin cuộc thi hội hoạ quá trễ, anh chỉ kịp vẽ vội hai bức gửi tham dự «cho vui» vậy thôi. Hồi 1967 Lê Vĩnh Ngọc cũng đã được bằng tưởng lệ hội hoạ của Tổng nha Thông tin. Tuy đang ở trong quân đội, bận công vụ thường xuyên nhưng Lê Vĩnh Ngọc rất chịu khó làm việc. Anh dự định cuối năm này sẽ mở phòng triển lãm tranh cá nhân tại Saigon. Hiện nay, ngoài việc vẽ bìa cho TN ra, anh còn vẽ bìa sách cho các nhà xuất bản Nguyễn Đình Vương, Thương Yêu, Văn Học, Đồng Nai, Hải Âu, Nguyệt Quế v.v... Với tinh thần làm việc và tài năng này, hy vọng Lê Vĩnh Ngọc sẽ thành công sáng chói hơn nữa, một ngày gần đây. (Phạm Đình Thống)

**còn đâu
thời vàng son**

Chưa bao giờ người ta thấy «tình trạng sinh hoạt» của các nghệ sĩ trình diễn ca vũ, nhạc, kịch, xuống dốc như lúc này (và các nghệ sĩ không trình diễn cũng không hơn gì). Cũng bởi thời buổi đất đỏ, tiền bạc không dồi dào để tham dự các trò giải trí ở những trà đình lầu điểm nữa, trừ một số quý vị quá ư là núi của biển tiền, nên các nghệ sĩ phòng trà nhà hàng ca nhạc coi bộ vất vả dữ. Đầu thời hái tiền như nước. Theo một điều tra mới thì bây giờ, các ca sĩ, nhạc sĩ muốn

cộng tác với nhà hàng ca nhạc phải bỏ tiền ra hùn vốn. Nghiệp cầm ca coi bộ xuống giá quá. Gần đây, Phủ Tổng ủy dân vận đã tuyên một số nghệ sĩ đề công tác dĩa vận, bên rất được các vị chiếu cố. Tin sơ khởi: Phủ chỉ tuyên có 21 người mà có đến 350 vị đầu quân. Cũng nên nữa là lương tháng 10.000 đồng. Có người đem việc này mà so sánh với trường hợp các nghệ sĩ của các nước khác. Sự so sánh bên có một màn méo mó bởi xứ ta đang ở trong tình trạng vừa tạm bót chiến tranh mà. Tuy nhiên ta vẫn có quyền hy vọng một ngày gần đây, tình hình kinh tế ta sáng sủa, lo gì mà không có người bỏ tiền ra đề thưởng lãm nghệ thuật cho đời vui tươi. (Ngọc Bích)

**giải thưởng văn học
nghệ thuật 72-73**

Trong khuôn khổ giải thưởng Văn học Nghệ thuật toàn quốc do Tổng Thống sáng lập, *giải tác phẩm xuất sắc* được trao tặng hàng năm từ 1969. Về niên khóa này 1972 - 1973 ủy ban tổ chức giải thưởng, khối Văn hóa thuộc Bộ Văn hóa Giáo dục và Thanh niên vừa cho phổ biến bản thể lệ dự thi và phát giải các bộ môn (10 bộ môn: Biên khảo, văn, thơ, kịch nói, ca kịch, hội họa điêu khắc, âm nhạc, nhiếp ảnh, và điện ảnh. Theo điều khoản

chung có 1 điều khoản như sau:

- 1- Đối với các bộ môn biên khảo, thơ, văn, kịch nói, ca kịch âm nhạc, mỗi tác giả có thể gửi dự giải một hay nhiều tác phẩm.
- 2- Hội hoạ và điêu khắc gửi dự giải tối đa tác phẩm mỗi loại. 3- Nhiếp ảnh dự tối đa 08 ảnh màu và 08 ảnh đen trắng. 4- Điện ảnh: Mỗi hãng sản xuất (công hay tư) hay tư nhân có thể gửi dự tối đa 03 phim truyện và 03 phim tài liệu hay phóng sự... Muốn biết thêm chi tiết, liên lạc với Ủy ban Tổ chức Giải thưởng đặt tại số 8 Nguyễn Trung Trực Saigon. ĐT 92945. Chuyện giải thưởng văn học nghệ thuật là chuyện chữ nghĩa mà nằm ngoài năm kia coi bộ nhiều tâm tiếng không mấy đẹp đẽ. Đến nỗi người chấm giải và người dự giải đã phải dùng diễn đàn báo chí (của thân hữu) để tố nhau.

Và ngay cả giữa các vị giám khảo với nhau. Nghĩ mà thương hương hồn cụ Mai Thọ Truyền bấy giờ đã phải khổ tâm vì mấy cái giải cu lo tổ chức. Với kinh nghiệm đó, mong vong linh cụ sẽ về phò hộ cho các giải thưởng năm nay tốt đẹp. Và các bạn ngọc, có bạn nào muốn dự giải thì lo đi là vừa. (Quỳnh Hương)

**giới thiệu
sách báo mới**

Trong thời gian qua, mục NX GB tạm gác, Tuổi Ngọc có nhận được những sách báo biểu sau đây:

— **PHƯƠNG ĐUỐI MỘNG**: Thơ Nguyễn Thanh Tịnh, bìa Đỗ Toàn, do cơ sở Thời Mới ấn hành. Sách dày 128 trang giá 250 đồng.

— **NĂM NĂM, DÒNG SÔNG THƠ**: Thơ Trần Huyền Ân, bìa Nguyễn Trung. Đồng Dao xuất bản. Tác giả gửi tặng. Sách dày 96 trang, giá 250 đồng.

— **ĐẠO NÚI MÌNH TA**: Thơ Hà Thúc Sinh, Đồng Dao xuất bản. Tác giả gửi tặng. Sách dày 96 trang, giá 250 đồng.

— **TRÊN VÒNG TAY NGƯỜI**: Thơ Trần Hữu Nghiễm, Nhập Cuộc ấn hành. Sách dày 24 trang, giá 100 đồng.

— **VÙNG TIN YÊU CUỐI**: Thơ Xuân Hữu, Nhập Cuộc ấn hành. Sách dày 24 trang, giá 100 đồng.

— **EO BIỂN ĐA TÌNH**: Truyện dài của Túy Hồng, bìa Lê Vĩnh Ngọc, Nguyệt Quế xuất bản. Sách dày 428 trang đề giá 500 đồng.

— **RU BUỒN**: Tập nhạc của gồm 15 ca khúc Nguyễn Tất Vịnh do Trầm Hương xuất bản. Sách in trên giấy trắng tốt, giá 290 đồng.

— **ANNA KARENINE**: Tiểu thuyết của Léon Tolstoi, bản dịch của Mạc Thái Phong. Đất Sống xuất bản và gửi tặng. Sách dày trên 1.200 trang. Giá 1500 đồng.

Tuổi Ngọc xin cảm ơn người tặng sách và ân cần giới thiệu cùng bạn ngọc.

Em núp ở gốc bã đậu đó, anh biết không cơ. Hải Âu. Ôi chao, đầu bạn đầu hè đầu trường đầu lớp để đi chơi với anh. Tỷ như Hải Âu biết em dấu mặt trong vũng râm bát ngát với với trăm trăm ngàn ngàn chiếc lá xanh rêu, với nổi thẹn thùng vây kín, với chiếc cặp da nâu tưởng như che được hai giờ Auh Văn theo chân... nhau rong chơi dưới phố, phố thân yêu thì anh sẽ cười, cơ hồ nổi đau đơn chia xa vừa rụng xuống bên đời, thanh thoi năm không mang nổi ngậm ngùi lệ nhỏ. Hải thi đi về. Còn em vào lớp nghe bạn bè «hỏi han» âu yếm. Buổi chiều nắng vàng bát ngát. Em cười nhỏ với những con chim màu nâu đất còn ngơ ngác nhìn xa. Tiếng chuông buồn hiu khua vỡ từng vòng nắng. Sân trường thênh thênh. Chỉ có lớp mười hai. Buồn chết Hải Âu ơi, Thu Thảo, Bích Huyền, Minh Đức lững thững bước ra sân. Lũ con trai òn như... chợ. Coupe cours hả... Đâu có, em nghĩ, bạn ạ. Đi chơi hỉ... Nghỉ mà úi giời, nghỉ là coupe cours, ghê hén... Đi chơi với Hải Âu phải không?... Ôi chao, tụi bạn quay em muốn nhưc đầu. Chả có. Chả có. Và lòng thẹn biết dường bao. Giá có Hải Âu ở đây, anh nói dùm em một tí. Tội em quá, anh ơi. Em nhớ tới buổi học sinh ngữ, bạn bè ngồi kề nhau thân mật. Hải Âu là ai mà mi dấu ta kỹ rứa.. Em định bảo, thì Hải Âu là... anh chứ còn ai nữa, mà ời chao em thẹn quá, cấu vào tay, đâm vào lưng tụi bạn. Hối khó trả lời. Cho ta học bài một tí.

Mai thi, mốt thi rồi nè... Hạ gần về rồi, bạn thân ơi, Hải Âu ơi.

Anh bảo, cái cặp của em to ời là to, người ta lại tưởng anh bắt cóc cô học trò, em nhĩ. Em và Hải Âu đi qua những con đường vắng buổi trưa, phố buồn ghê hờ anh. Em cứ kêu nắng quá, và những chiếc lá ở trên cao reo buồn ngủ tệt. Hải Âu, em muốn nói với anh những lời nói nhỏ, tựa như hơi thở. Nhưng mang nặng nỗi đau, đấm đầy nước mắt. Hải Âu, em muốn khóc như lát nữa chúng ta rời xa nhau những sợi ngậm ngùi ngủ đầy trong mắt, như những ngón tay nhỏ tội tình không nằm ngang quán quít thương yêu. Hải Âu, em muốn khóc một lần cuối trước mặt anh, để anh vỗ về, ru người buồn tủi. Đây là nỗi đau của trái tim em, đây là hạnh phúc nhỏ của tâm hồn em, em xin dâng người. Em xin dâng người, một lần, rồi mai xa xôi... Em bảo em nói gì với anh thì em nói đi. Em cần môi. Không, em chả nói gì cả. Em quên hờ. Em quên. Cứ gặp anh là bao chuyện đều quên hết. Đúng thế, ông bạn ạ. Nhưng thật ra, em nào quên gì đâu. Nỗi đau tưởng đã vỡ tung lồng ngực, làm sao quên được, hử Hải Âu. Hải Âu nói câu thơ gì của Đinh Hùng cho em nghe rồi cười. Sao Hải Âu không khóc. sao anh không khóc hờ. Nắng vàng ở bên ngoài cửa kính. Em buồn quá. Anh ơi. Anh huôn gắp trăm lần em, biết không. Không biết. Hải Âu đưa em về, em học nữa chứ. Thứ năm, thứ năm của niên học cuối, em và Hải Âu nhá, thoi xa. Em đã trăm lần khóc lóc Em đã trăm lần buồn bã. Thương người ta thương đầy lòng mắt. Hiều cho em không, Hải Âu. Thôi xa. Thôi xa.

Em không dấu được Nga. Câu chuyện chỉ giản dị có thể thoi. Nga tròn xoe đôi mắt. Ôi chao, ai ngờ. Vậy mà bắt người ta đợi. Đi vui không. Vui lắm. Em muốn nói với Nga, vui tưởng như chưa bao giờ vui như thế. Bảo quên mà lại nhớ. Bảo không gọi mà lại gọi. Bạn ta màu thuẫn... Em chả hiểu gì đâu, Nga ơi. Sao bạn ta cứ ôm mãi nỗi buồn. Đại ghê đi, bộ mi không biết nỗi buồn xấu như ma í à. Em chả đành lòng Nga ạ. Kỷ niệm của em nhiều quá, Nga ơi. Làm sao xóa hết, làm sao quên được. Làm sao em đành lòng. Bạn ta sensible quá. Nga ơi, phượng nở đỏ một trời. Ngày mai ngày mốt. Tàn rồi niên học. Minh ra sân chơi, Nga ạ.

Thứ bảy bãi trường, niên học cuối chấm dứt. Tổ chức liên hoan, họp mặt lên lớp mười hai. Cựu học sinh L.B.T. Ôi chao cựu học sinh. Nghe mà ta bồng chùng lòng, Nga ơi. Lớp học xôn xao, âm thanh buồn tẻ. Chị Hương gọi em ghi danh hát hôm liên hoan nghe. D'accord. Ta buồn ta hát. Em buồn em hát, Hải Âu ơi, bạn ơi. Em ước

giả có anh ở đây, em sẽ gửi carte mời anh tới dự Hên hoán, tới nghe em hát. Tình yêu màu xanh nghe. Ở em chưa biết yêu. Xạo nhá, tội chỉ mà xạo. Việc chi mà xạo. À, hạ trắng. Hạ trắng là của em. Còn Hiền, mùa thu trong mưa. Còn Phúc. Lệ đá. Lệ đá với Lệ đất. Mùa hạ về rồi Hải Âu ơi. Em buồn lắm. Buồn tê dại. Buồn đớn đau. Giờ phút cuối ngồi trong lớp học, em và Nga đùa nghịch dễ sợ. Nga có một Q. để em chọc. Còn Hải Âu là nỗi đau nằm ngủ trong tim thức, hạnh phúc mỏng em chỉ sợ bay xa, em chỉ sợ vỡ lia vỡ nát. Chắc thế, anh ơi. Đôi bàn tay em nhỏ, làm sao giữ mãi được hạnh phúc không cùng. Hay chính ta, cuối cùng là một lỗ lăm. Chúa ơi, Hải Âu ơi, em không dám nghĩ nữa đâu. Em sẽ khóc, sẽ khóc dễ dàng... và trăm ngàn người để Nga đùa cợt. Em nhớ Hải Âu thật đấy. Nhưng rồi lại quên. Hải Âu đừng buồn em nhé. Lại mùa hạ về rồi. Cây phượng trường em vui biết dường bao, Hải Âu ạ

Buổi chiều em tới đón Nga. Mưa nhỏ. Hai đứa bừa nay điệu quá trời quá đất. Em với Nga nhìn nhau cười. Cô bạn nhỏ dễ thương của ta, mùa hạ trở về, và những ngày ngồi bên nhau trong lớp học chấm dứt. Nỗi ngậm ngùi thấm ngọt từ đây. Bạn thân yêu dấu của em, những giờ mình kể lể chuyện nhỏ cho nhau nghe đã xa. Những tĩnh vật thân yêu cũng rời... Mang theo một chút ngẩn ngơ tiếc nuối. Chỉ có ta là cảm được nỗi sầu. Chỉ có ta là cảm được nỗi chia ly. Cha, hách dữ. Không hách chi. Chỉ có ta, chỉ có ta, buồn vui mang trọn. Một kiếp đời. Một kiếp người. Buồn là bao. Vui là bao. Bạn của Nga sao mâu thuẫn quá. Khó hiểu ghê ta. Ừ, em mâu thuẫn lắm Nga ơi. Với em, và chỉ với chính em. Hải Âu ơi, có bao giờ em làm anh khóc.

Hiền bảo với em, bạn ta lên mở đầu chương trình đó nghe. Thế hả. Bạn ơi, có cái thằng nhỏ cải lương hóm đi Tây Ninh, đừng cho nó giới thiệu mình nghe. Ừ, để Hiền nhờ anh chàng Hiền lớp ta... Sân trường đông lắm, như nổi vui nhộn cứng ở cồ. Không có Hải Âu. Em lại buồn rồi, anh ơi. Bạn thân ta đâu mất rồi. Hồng nhìn thấy em. Ôi chao lại giận. Hoa ở mãi chỗ kia. Minh Hiền lo chụp hình. Bạn ta mỗi đứa một nơi. Như nổi vui nổi buồn hằng lặn lộn. « Sau đây là « bạn ta », lớp 12A4 với Hạ Trắng của Trịnh Công Sơn ». Bạn ta lên đi. Daccord.. Em lên cầm micro. Buồn quá. Nga cứ cười toé toét. Hải Âu, em nhớ, bài hát này Hải Âu cho em ngày anh ở miền xa về. Hải Âu bảo, nhớ em khi nghe bài này. Em cũng chả biết nhớ nhiều hay nhớ ít nữa. nhưng khi nghe Hải Âu nói như thế, em cảm động lắm. Bây giờ thì Hải Âu vẫn ở xa, xa mà gần đối với cái xa, em bỗng thích và thương Hạ Trắng, như em thương người. Bây giờ thì em hát, lời ca em nhỏ, nổi

lòng em đây Anh có nghe và anh có nhớ như em đang nhớ... Lại anh chàng cải lương chạy ra. Em nhớ lời Hiền nói không đưa micro cho anh ta. Em giới thiệu Hiền. Hai đứa nghe anh chàng cải lương nói, «xanh xeo». Ôi chao, lúc về ghé ngồi kể cho bạn nghe, cả lũ buồn cười. Hiền bảo, chắc «nó» ghét em và Hiền lắm. «Nó» bảo em «xanh xeo», nghe có buồn cười không cơ chứ hử anh.

Tiệc vui tiếp diễn. Anh ạ, rồi cũng có nghĩa gì đâu những xôn xao đợi giờ chìm lắng. Bạn bè cười vui, tưởng như nổi sầu không còn. Mà thật ra bên trong, cái tâm linh sâu hút như chứa đựng đắng cay: Em khóc chỉ vì thế thôi, Hải Âu ạ. Dấu mãi cũng không được lòng mình. Như em nghĩ xác mình như cái vỏ ốc khô xoắn từng vòng sầu đau đợi một mùa rũ sạch. Tiếng vỗ tay tiếng cười đùa vang vang. Ta cười đi chứ. Vui ghê, Nga nhỉ. Anh chàng chơi orgue nhìn em. Ta lờ đi chứ, đôi mắt lạ đó. Em nói bằng hơi thở «L'amour est bleu». Anh chàng mở to đôi mắt. L'amour est bleu. Em gật đầu. Anh chàng mỉm cười và chơi bài L'amour est bleu. Em ngồi nghe thính giả vô tình. Chơi một đoạn. Anh chàng rời đàn rời đi tới chỗ em và tụi bạn. Ôi chao, em mở tròn đôi mắt. Hiền nhìn em cười. Anh chẳng mời em qua chiếc ghế kế bên. Gì thế nhỉ. Anh chàng muốn chi đây. Em rời Nga. Bốn con mắt nhỏ gặp nhau lạ ngơ. Anh chàng cười... tên chi... Tên là bạn ta. Còn anh tên chi? Tên Phong. Bạn ta thích L'amour est bleu. Ừ. Đề hôm nào Phong dạy cho em nghe. Hôm nào nhỉ? Phong chơi orgue hay lắm. Em lên hát đi. Phong dạy nhạc cho cái giọng ềnh ờng. Phong ơi. Phong mời dự Party. Đi. Bạn học. Thế hả? Tới nhà chơi nghe Trời đất! Em cười. Nga ơi, đôi tới nhà em. Đường về nhà em xa lắm... Phong xin phép ra người bạn một chút. Em thấy anh bạn đeo kính cận nháy Phong cười. Tụi bạn cười xôn xao. Chuyện không có chi. Em háy Nga, cười nhỏ. Chắc Nga giận em sao bỏ Nga. Khiếp con nhỏ hay giận. Phong trở lại chỗ ngồi và nói chuyện. Khi người bạn gọi Phong ra chơi đàn, Phong xin lỗi và đứng lên. Trong suốt khi chơi, Phong hay nhìn xuống, em cười, Phong cười. Phong thấy không, rồi có một ngày nào, tiếng đàn cũng tưởng như tiếng khóc, nghe thật xót đau. Đôi con mắt nhỏ và nụ cười, ngát hương. Ôi chao, quên đi chứ. Nhìn em mãi, sẽ thấy con nhỏ mà lem xuất hiện. Trò chơi quay vòng giữa sân. Tiếng đàn của Phong vút vút. Phong hi vọng sẽ có một ngày đàn «Tình yêu màu xanh» cho em nghe. Em thích bài đó lắm. Em nghĩ hè... nghĩ hè đề thi... thi đậu. Ừ... Bạn ạ, em muốn nói một điều, ta cứ xem như chưa biết, như mỗi người bao bọc một lạ xa. Buổi chiều là buổi chiều. Nắng là nắng. Và nỗi đau,

có phải chăng là hạnh phúc tuyệt vời, chỉ trái tim hiểu nổi... Em và bạn cười say sưa. Trò chơi chỉ lạ rứa. Vui lắm. Vui và buồn, Cuốn sổ nhỏ lưu niệm truyền tay. Em viết, vui ơi là vui... và buồn ơi là buồn... Hiểu không. Phong ạ, mùa Hạ trở về rồi. Em gặp Phong đầu mùa hạ cuối. Ta gặp nhau ở một phút ngẫu nhiên kỳ thú. Tiệc tàn, chỉ còn là đưa tiễn. Ta quên nhau nghe Phong. Nhớ chỉ cho mệt. Cứ xem em như cái bóng vụt bay chẳng bao giờ bắt được, bạn bè chúc nhau. Âm thanh rộn rã. Người về, người về. Em chỉ đợi giờ phút này để nghe nỗi sầu về tim ngất ngất. Đau nhói ở lồng ngực. Tiếng đàn Phong quay vòng luân vũ trong bóng mờ... Em nhớ một đoạn phim nhỏ, mưa bay lất phất. Và rộn rã. Marie gặp Roy. Chiếc dù nhỏ, thương yêu. . Em về nghe. Cho lại nhà không. Không. Em lắc đầu. Nụ cười buồn đưa tiễn. Mùa hạ về rồi, bộ không thấy cây phượng hoa nở đỏ như mặt trời hay sao, buồn ghê không hở...

Bạn thân của em, rồi cũng có một ngày cuối cùng như hôm nay, để em biết nỗi buồn đã vươn cao mấy thước. Mùa hạ cuối của ta, mùa hạ cuối của bậc Trung học đã đến với em, bạn thân ơi, mang theo mấy nỗi ngẩn ngơ. Ta đã thật sự bỏ trường. Ta đã thật sự rời lớp. Cái lặng lẽ đi sau lưng ta suốt con đường. Em biết, rồi bạn thân, mỗi người mỗi ngã. Con đường nào em đi trọn một đời. Con đường nào bạn thân đi trọn một kiếp. Gai góc. Khúc khuỷu. Êm đềm. Thành thang. Em vẫn mong bạn thân ôm tròn hạnh phúc. Đừng như em, nỗi buồn cỡ sơ đã mọc rễ trong hồn. Làm sao em quên được những khuôn mặt sao non bạn em yêu dấu. Tuyết Nga, Thu Thảo, Nga, Minh Hiền, Thanh Vân, Minh Đức, Bích Huyền, Hiền, Hoa, Hằng, Ngọc Nga, Bích Giang, Hà, Lệ Hiền... Và trăm ngàn kỷ niệm nhỏ .. Cái ban vũ 12A4 đúng là mọi. Bà chúa Thanh Hương. Bốn nàng sơn nữ, Oanh, Ngọc Nga, Tố, An, bốn con ma, Nhã Minh, Lan, Ngọc, Bốn tên thợ săn, em, Minh Hiền, Lệ Hiền, Huệ. Trời đất, coa gái mà có râu. Tụi con trai nghênh mắt nhìn. Tụi em dấu mặt. Ấy, coi chừng bọn mi ăn mấy cái tên tầm... bột mì của ta bây giờ. Lần thi đua ở trường, ban vũ hạng nhất. Lần thi đua văn nghệ toàn quốc, ban vũ hạng tư, mang về cho nhà trường lá cờ khuyến khích. Phát mệt. Hôm tết, thầy Phòng ngâm thơ. Bài thơ nhớ về Hà Nội. Ngồi buồn em khóc. Lúc bạn bè gọi lên bắt hát, tụi nó cười vì con bé hay nè. Thì ta cũng hát. Âm nhạc có những cung trầm nghe hiu hắt tựa nỗi lòng em. Cái bài «Tóc mai sợi vấn sợi dài .. Lấy nhau chẳng đặng thương hoài ngàn năm...» hay ghê, mà khi hát. Nghe nó «thống thiết bi ai» tưởng như con ve con蝶 ngân dài âm điệu cũ... Tụi con trai kêu «ca sĩ lớp 12A4». Ơi chao, nghe mà thẹn. Em suốt đời, bạn ơi, cứ mờ như cái bóng. Giờ sử

địa Biển Đen, tên mí trên bảng. Em mà là Biển Đen. Chết giấc. Em là biển nhỏ Em là biển nhỏ u trầm. Biết không. Hiểu không có bạn nhỏ.

Bây giờ mùa hạ. Ta thắm đau một chút chia xa khi quay lại sau lưng, con đường dài cổng trường khép kín tường vôi cao lặng lẽ ngăn cách bên ngoài. Một chút sầu nghẹn ở trong tim. À quên, nhỏ Thanh Vân gọi lầm «ti tạng» là «ti tụy». Sao không gọi ti tạng là «ti tị» nghe hay hơn. Cả cái phổi cái lồng ngực, cái trái tim lý tưởng nữa. Còn em giờ triết học August Comte thì lầm là «Adam» Comte. Tại chưa biết chớ bộ, cườì muốn chết bạn thân ơi, con đường dài xa mãi xa, em xin gửi một chút tình thâm, đậm đà cùng với một vẫy chào xa ngút., Hải Âu của em, em không nghĩ chúng ta sẽ lìa xa như nghĩa nào mùa Hạ. Em hiểu, tại sao Hải Âu không viết thư cho em. Hiểu như em biết rõ, em không nên trách móc điều gì đối với anh. Em hiểu từ một giận hờn, từ một cách xa nghìn dặm. Em biết, Hải Âu thương em vô cùng và ghét em vô thể. Nhưng thôi, ta xem như không biết. Em muốn, em gắng giữ mãi cái im lặng đời đời để xem nỗi đau mang nghĩa sung sướng đến đường nào.

Em muốn nói nhỏ, một lần, với cái bóng mờ quá khứ. Những yêu dấu của em, mỏng manh và thánh thiện. Ân sủng nào đã đưa người đến hát trong tim. Em muốn khóc, muốn khóc lắm khi thấy tất cả đã vỡ nhòa vỡ nát trên tay. Ơi hạnh phúc mộng. Mùa hạ này, em đã thật sự bỏ lại tất cả. Sau lưng là thời ấu thơ. Sau lưng là thời áo trắng. Và người, những thương yêu quấn quanh giờ học, không người. Những ngày thư năm, trời nắng gắt chầm dứt. Nỗi ngậm ngùi nào tiễn đưa. Em muốn gọi một lần. Yêu dấu, để mãi mãi xa xưa.

Anh của biển nhỏ, hạ năm nay buồn muốn khóc. Không có giọt nước mắt nào gọi được người trở về thành phố cũ. Em buồn ghê lắm biết không. Mùa hạ này, em sẽ đi thăm biển. Biển nhỏ chết lặng trong biển lớn bao la. Anh hiểu. Nếu tinh cờ đứng một lần bên ghềnh đá cũ, nếu tinh cờ em ngóng xa khơi bắt gặp những cánh chim trời bay mỗi mắt, hai cánh vẫy đưa như một dấu chào từ tạ thì anh yêu dấu, Biển nhỏ sẽ khóc mãi không người khi biết rằng em đã lầm lỡ gọi tên người là một loài chim biển. Anh của biển nhỏ u trầm... nỗi sầu tưởng như sóng, ngàn năm còn reo...

VŨ THỊ HẢI DƯƠNG

(Viết tiễn đưa mùa Hạ cuối
bậc Trung học. Mùa Hạ 73)

triết lý hợp bạn

Bèo hợp đê mà tan, trăng tròn đê mà khuyết, gòn gửi đê chia ly, chiến tranh đê hòa bình, cô đơn đê vui vẻ, các văn nhân thi sĩ đã nói thế. Vậy cô Ngọc thân ái (xin lỗi nếu cô đã có ông xã và nhiều tí nhau) có đồng ý rằng xi trai đê rồi bỏ trai, Chung Vô Diệm đê rồi Tây Thi và nghèo đói đê rồi... giàu sang mấy hồi? Mong được trả lời thật kỹ. (Viết trong dấu ngoặc: Tôi là linh chiến đọc Tuổi Ngọc từ số đầu, nay mới hỏi một câu đòi nợ công mua báo)

THÀNH (Pleiku)

Thưa bạn linh chiến vui nhận một cây xanh rờn! Hưng vong là luật của muôn đời. Quý vị sử gia thường hạ bút phang câu này để chấm dứt một triều đại cũ thối nát bước sang một triều đại mới vàng son. Triết lý hợp bạn bạn đã gặp

nhân nhân ở đoạn kết cuốn sách lịch sử tiểu thuyết Tàu. Thiên hạ (Tàu đấy nhé) phân chia tứ tung ngũ hành rồi khơi khơi hoà giải dân tộc (dân tộc Tàu, dĩ nhiên). Kia Tần Thủy Hoàng thống nhất bầy nước. Rồi lại Hán Sở tranh hùng. Và nước Tàu thêm một lần chán ngấy hòa giải. Xảy ra cậu oắt Tư Mã Viêm nối vòng tay lớn ôm gọn ba đứa con hèn của Lưu Bị, Tào Tháo, Tôn Quyền mà tuyên bố kết thúc chương trình Tam quốc uỳnh lộn. Đó là tan đê hợp, hợp đê tan, tròn đê khuyết, khuyết đê tròn. Đó còn là chiến tranh đê hòa bình và... đảo ngược. Gòn gửi đê chia ly chưa lấy làm đúng lắm. Tí dụ bạn gòn một em nào đó, quen em, mê em rồi cưới em làm vợ thì sự gòn gửi ấy là gòn gửi đê chôn chân một chỗ. Chia ly đê gòn gửi e rằng hơi khó,

thường thấy ở tiểu thuyết của bà Tùng Long hoặc tuồng cải lương. Một người sang bên kia thế giới sức mấy trở về «bèo hợp» với người vẫn... chạy gạo ở cõi sống này. Họa chăng là ma hiện hồn! Cô đơn đê vui vẻ là thường. Bạn đang cô đơn chợt nghe tiếng trống múa lân cô động bầu cử, hãy phóng ra đường chọn liên danh bạn thích, thế là vui vẻ đuổi cô đơn liền. Đàn ông, con trai chả nên đề cập tới cái vụ xí trai, bỏ trai, cần có tài là đủ. Bạn ghi nhớ câu nói bất hủ của Triệu Tử Long: «Đàn bà con gái thiếu gì, chỉ lo làm trai không thì thổ nổi tài năng mà thẹn với trời đất». Chung Vô Diệm khó lòng «rời Tây Thi», dù đã có 108 mỹ viện nắn mũi, bào da mặt, mỡ mắt, cấy đồng tiền trên má, xẻ cằm... Trời cho gái đẹp mới được đẹp. «Nàng là con gái trời cho đẹp, Tuổi mới mười tám đã đẹp rồi». Cứ đọc tên những chốn thơ «Em là gái trời bắt xấu» của nữ sĩ Lê Khánh là biết ngay quyền uy ban phát đẹp hoặc đầy đọa xấu của Thượng Đế. Mấy bà mở mỹ viện ba hoa xích thố chữ... đến Tết Sénégal mấy bà cũng không sửa đẹp nổi cho ai đã xấu. Bạn ơi, chuyện giàu hóa nghèo ta đã có sự tích mông xừ Thạch Thùng. Cuộc đời chúng ta, gần đây, có tỷ phú Nguyễn Đình Quát bây giờ đi xe xích lô máy, chẳng hạn. Còn nghèo hóa giàu cũng vô kể, Riêng bạn, hẳn bạn đang nghèo và

muốn «rời giàu sang mấy hồi». Có ba cách, bạn ạ! Thứ nhất: làm việc và chịu khó gửi tiền vào trương mục tiết kiệm, rồi sẽ có nhần hột xoàn 6 ly đi hỏi vợ (Kinh nghiệm này được một ngân hàng Mỹ ở Việt Nam chỉ dẫn, hiện đang chiếu quảng cáo ở các rạp chiếu bóng). Hai là đánh đê. Nhưng đánh đê bị cấm. Ba là mua vé xổ số kiến thiết quốc gia. Còn một cách chắc chắn mau giàu là nên xin vài mẫu đất khẩn hoang. Dưới đất có kho tàng châu báu. Đào bới, cày cuốc thật sâu sẽ giàu như chuyện ngụ ngôn Lã phụng Tiên. Số hên đang đào bới, mạch dầu hỏa phọt lên, dầu rằng dầu hỏa thuộc tài sản quốc gia song bạn vẫn cứ trở thành vua dầu hỏa Giao Chỉ và các hãng Esso, Shell, Caltex... tranh nhau o bế bạn. Khi đó, nhớ dành tặng Ngọc thân ái một cái búng tay phú quý của bạn.

chuyện ó mai

Cho em biết sự tích kỳ của ó mai?

THẢO (Nha Trang)

Sự tích này đã được ông Duyên Anh kể lại rất...ò mai và rất thần thoại trong truyện dài *Phượng Vỹ*. Em nên mua (nếu ngại tốn tiền thì cứ mượn) về mà đọc.

Hãy viết gửi về Ngọc thân ái một câu hỏi mà bạn không thích hỏi ai

CHIẾC PHONG CÀM TRONG NGÔI NHÀ THỜ CỎ NGUYỄN THANH TRỊNH

Nơi tôi ăn cơm tháng ở gần nhà thờ, ăn cơm xong tôi thường ngồi ở ghế xích đu trước hiên nhìn thiên hạ đi lễ. Tôi không mấy chú ý đến những người đi trên đường, tôi ngồi để chờ đợi tiếng chuông vang lên báo hiệu bắt đầu buổi lễ tối. Không hiểu sao tiếng chuông đã quyến rũ tôi nhiều thế như con chó của Pavlov đã có phản ứng ứa nước miếng mỗi khi nghe tiếng chuông rung dù không có miếng thịt trước mặt, tâm hồn tôi cũng có phản ứng khát khao mãnh liệt một niềm tin mỗi khi nghe chuông nhà thờ đổ dù tôi không phải là một tín đồ Thiên Chúa Giáo.

Bữa cơm chiều nay tôi ăn xong sớm, ngồi đợi mãi không nghe tiếng chuông tôi lững thững đi ra biển hóng mát. Con đường dẫn ra biển đi vòng quanh phía sau nhà thờ, ngang qua những dãy nhà lá chất đầy những rổ đan bằng tre để đựng cá hấp. Một việc làm nhàn hạ nên sau những công việc hàng ngày người lớn, trẻ em đã cùng nhau đan những chiếc rổ nhỏ chỉ bằng bàn tay xòe ra để kiếm thêm tiền.

Buổi chiều biển vắng, nước đem thắm. Lẫn trong gió thỉnh thoảng có mùi hôi nồng nặc của những người dân phóng uế bờ bãi. Tôi đi thẳng xuống nơi miếu thờ cá ông, nơi đây không khí trong lành hơn vì xa khu dân cư. Tôi đến ngồi trên một lưng ghe chằm thuốc hút và nhìn chăm chú mặt biển êm, tôi thầm nghĩ biết đâu mình chẳng gặp con K. Như Dino Buzzati đã nói. Tôi tưởng tượng chắc con K. phải có đôi mắt thật lớn (tôi luôn thích những con vật mắt lớn) và rồi chúng tôi sẽ nhìn nhau suốt đêm. Phải có một cái gì theo đuổi mình suốt đời (dù là kẻ thù như con K). Tôi thấy đời sống cũng đỡ lẽ loi.

— Chị xem ông kia tức cười không?

— Im. Để ông ấy suy nghĩ.

Tôi sẽ không quay lại nếu không nghe tiếng «um» lạ tai. Hai chị em cô bé đang đi vòng phía sau chiếc ghế tôi đang ngồi. Tôi cười hỏi em nhỏ :

— Trông tôi tức cười lắm sao ?

— Tóc ông bay giống như con gái.

Cô chị cú lên đầu em nhỏ rồi nhìn tôi.

— Nó liến lắm xin ông đừng chấp.

Tôi nhìn thẳng vào mắt em, chợt nhận ra em là cô gái thường mặc áo dài trắng đi lễ ngang quán cơm. Tôi đã luôn miệng «khen» em có dáng đi đẹp như thiên thần khiến các bạn tôi cười ngất và mỗi khi thấy em họ trêu tôi «kia cô thiên thần của ông kia, mau chạy ra xưng tội đi». Chiều nay em đứng đó, mặc áo ngắn màu huyết dụ nhưng không hiểu sao tôi vẫn nghĩ em giống như một thiên thần. Tôi hỏi em.

— Hôm nay em không đi nhà thờ ?

— Dạ, hôm nay Chúa Nhật em đã đi lễ buổi sáng. Ông cũng thường đi lễ ?

— Không, nhưng tôi thường thấy em mỗi chiều đi lễ ngang qua nơi tôi ăn cơm.

— A, ông ăn cơm cùng chỗ với mấy ông giáo sư vậy chắc ông cũng là giáo sư ?

— Không, tôi không là giáo sư như người ta hiểu.

— Vậy ông đến Phan Rí này làm gì, chắc ông cũng nhận thấy nơi đây quá buồn.

— Tôi đến đây để «bắt ốc hái rau» sống qua ngày.

— Bắt ốc hái rau ? Nghề gì kỳ vậy ?

Tôi bật cười đáp :

— Tôi cũng không hiểu nữa, một anh bạn người Huế thường nói công việc của tôi như vậy và tôi cũng chỉ biết vậy. Có lẽ anh muốn nói việc làm của tôi nhàn hạ và chẳng kiếm được bao nhiêu tiền.

— Em cũng mong được đi «bắt ốc hái rau» như ông cho khỏe.

— Chẳng vui gì đâu Đồi lắm.

Em chỉ tay ra biển hỏi tôi :

— Hình như ông muốn tìm kiếm cái gì ở đó, có phải ông muốn xem cá mập không ?

Tôi không biết nói với em tôi đang tìm kiếm cái gì, tôi cũng chẳng thể nói với em về con K. kỳ quặc nhưng vì muốn em đứng lại nói chuyện nên tôi đành nói dối rằng tôi đã làm rơi một vật quý xuống biển và tôi tin rằng biển sẽ đem trả lại tôi. Lòng biển quá bao la chắc biển sẽ không gian tham.

— Ông tin ở biển ?

— Tôi thử tìm «niềm tin» ở biển xem sao.

— Người ta có thể tìm niềm tin ở biển ?

— Chứ em nói tìm ở đâu bây giờ ?

— Theo em chỉ có thể tìm thấy ở nhà thờ.

— Chắc vậy không ?

— Chắc chắn vậy. Ông cứ đi nhà thờ rồi ông sẽ tìm thấy niềm tin.

— Vậy ngay chiều mai tôi sẽ đi nhà thờ dù cho tôi là một người ngoại đạo.

— Chúa ơi, ông là người ngoại đạo ?

— Như vậy tôi hết hy vọng tìm thấy niềm tin ở nhà thờ rồi phải không ?

Em cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi đáp :

— Chúa đã nói «Hãy tìm sẽ thấy». Vậy ông cứ đến nhà thờ đi cầu mong ông sẽ tìm thấy niềm tin. Bây giờ trời tối rồi em xin phép đi về.

Tôi nhìn theo em dẫn cô em nhỏ đi lên một đồi cát cao để vào phố. Chỉ một lúc cả hai chị em đã khuất sau những bụi xương rồng trở hoa vàng đỏ. Tôi chiêm ngắm một điệu thuốc rồi búng đi mẩu thuốc tàn. Tôi chiêm một điệu thuốc nữa. Một điệu thuốc nữa. Mỗi khi «cảm» ai tôi vẫn phải đốt thuốc liên miên để giữ mình được bình tĩnh.

Đây là một nhà thờ cổ từ lâu chưa được quét vôi lại nên có màu xám nhạt, gác chuông nhô lên từ sân sau bằng những thân gỗ cao và có một mái nhỏ lợp tôn. Tôi rất thích những nhà thờ loại này, đơn giản và cổ kính. Tôi không ưa được những nhà thờ tân tạo với kiểu kiến trúc đồ sộ và trang hoàng rắc rối làm mất đi vẻ tự nhiên, thân thiện.

Nhà thờ không rộng lắm chỉ vừa kê hai dãy ghế dành cho nam và nữ tín đồ, trên tường có treo những bức tranh về cuộc đời của Chúa lồng trong những khung kính mờ. Mọi người đang qui và râm rì đọc kinh. Tôi không thuộc kinh, không biết làm dấu thánh nên lảng lạng ngồi nhìn tượng Chúa đóng đinh trên thập tự gỗ đặt trên bệ thờ. Điện trong nhà thờ không quá sáng, bóng tối còn trú ẩn dưới các dãy ghế và lảng vảng ở các khung cửa sổ nhìn ra một khu vườn rộng. Chúa đã phán «Ta là ánh sáng» nhưng cũng may các tín đồ của ngài không để nơi thờ phụng sáng rực như một ngọn đèn neon cực mạnh. Người ta đã giữ lại bóng tối để giúp con người dễ tạo niềm tin và càng cảm thấy khát khao ánh sáng hơn.

Bài kinh dứt, mọi người đứng dậy ngồi xuống ghế. Tiếng phong cầm đột nhiên nổi lên cùng lúc với tiếng đồng ca của các em mặc áo dài trắng. Tiếng đàn nghe thanh thoát như những giọt mưa đầu mùa và đôi khi trầm ấm như ngọn gió xuân. Chiếc phong cầm đã quyền rũ tôi dễ dàng và tôi quay lại nhìn nó bằng đôi mắt triu mến. Nó nằm đó, sát ở góc nhà thờ phía bên trái cửa ra vào. Nó nằm lẩn trong bóng tối nhưng tôi vẫn nhìn thấy nó rõ ràng nhờ lớp ánh sáng kỳ lạ bao bọc. Thấy không phải là hào quang hay lâm tinh, đây là thứ ánh sáng kỳ diệu chắc chỉ mình tôi nhận ra. «Hãy tìm sẽ thấy». Tôi tin rồi Chúa sẽ mặc khải cho tôi, niềm tin sẽ đến với tôi từ chiếc phong cầm cũ kỹ kia chứ không phải từ những lời giảng dạy của cha cả đã vang lên đều đều qua máy phóng thanh.

Tiếng phong cầm ngưng. Buổi lễ đã xong mọi người lặng lẽ ra về. Điện trong nhà thờ tắt dần chỉ còn lại hai bóng đèn nhỏ vàng đục trên bệ thờ. Tôi nghe có tiếng cửa đóng nhẹ nhưng vẫn ngồi im, tự nhiên tôi linh cảm hãy kiên nhẫn chờ đợi thêm chút nữa rồi tôi sẽ thấy điều tôi hằng khát khao tìm kiếm. Tôi nhìn đắm đắm vào tượng Chúa. «Ta là ánh sáng». Có phải ngài chỉ nói thế ? Sao mắt ngài lại đầy bóng tối ? Ôi ngài ngài còn nói thêm «Ta cũng là bóng tối nữa» chắc tôi đã tin ngài.

Cơn mệt mỏi uà chiếm thân thể, tôi uể oải đứng dậy và ngạc nhiên nhận ra vị sư huynh trẻ tuổi vẫn còn ngồi bên chiếc phong cầm. Tôi gật đầu chào anh, anh mỉm cười chào lại.

— Ông đã cảm thấy mệt mỏi ?

Tôi e thẹn đáp :

— Vâng, nhưng anh cũng thấy tôi chẳng thể ngồi một mình ở đây lâu hơn nữa.

— Không sao. Nếu thích ông vẫn có thể, ngồi lại, người coi nhà thờ đã đi nghỉ tôi sẽ đợi ông và đóng cửa sau.

— Như thế thật phiền, chắc anh cũng có những việc cần làm sau buổi lễ.

— Tôi làm việc rất khuya. Chúng ta có thể nói chuyện với nhau được chứ ?

Tôi đáp như thế còn gì bằng rồi tôi cho anh biết tôi là người ngoại đạo và đang tìm kiếm một niềm tin. Tôi cũng xin lỗi không biết gọi anh là gì cho đúng với chức vị và mong anh đừng gọi tôi bằng ông như thế khó nghe quá. Anh nói thôi chúng ta cứ gọi nhau bằng anh cho tiện. Bởi anh kể anh là người Nghệ An đi tu từ nhỏ, di cư vào sống ở Biên Hòa và ra đây ở đã được 3 năm, Con chiên ở đây rất ít và anh đều biết

mặt. Khi tôi mới bước vào nhà thờ anh đã biết ngay tôi là một người lạ và không phải là một tín đồ Thiên Chúa giáo. Anh cũng đoán được tôi là người đang đi tìm niềm tin và anh nói niềm tin thật khó đến với một người ở tuổi tôi nếu thiếu người hướng dẫn. Tôi nói, tôi muốn tự mình tìm kiếm lấy dù cho khó khăn, tôi không thích nhờ cậy ai và ngay cả giáo lý. Tôi đã chán ngấy lời giảng của các cha cũng như các quyển sách kinh. Tôi tin một ngày nào đó Chúa sẽ nói trực tiếp với tôi không phải qua một phép lạ nào mà có thể qua tiếng chuông đổ mỗi chiều hay qua tiếng đàn phong cầm anh vẫn đánh mỗi tối. Vị sư huynh cười đáp :

— Anh đừng tin vào tiếng đàn của tôi, tôi không phải là một người đánh đàn hay.

— Đánh đàn hay hoặc dở điều đó đâu quan trọng, quan trọng là tiếng đàn của anh đã vang lên đúng lúc. Chắc anh cũng đồng ý với tôi Chúa không phải chỉ phát ngôn qua những người miệng lưỡi trôi chảy, có thể ngài lựa chọn một người nói ngọng.

Vị sư huynh cười, vỗ nhẹ lên chiếc phong cầm.

— Nghe anh nói, chắc anh mê chiếc đàn này lắm ?

— Vâng, trông vẻ cũ kỹ của nó và nghe tiếng vang tươi mát của nó thật quyến rũ.

— Anh có thể đánh thử một bản nhạc anh thích,

— Tôi chưa đánh harmonium lần nào, tôi chỉ biết đánh piano đôi chút.

— Không sao. Anh đã nói điều quan trọng không ở chỗ đánh hay hoặc dở mà là đánh đúng lúc.

— Nhưng tôi không biết bản thánh ca nào cả.

— Anh có thể đánh một bản nhạc tình cảm.

— Tôi có thể đánh một bản nhạc tình ở đây ?

— Tại sao không ? Biết đâu anh chẳng đánh đúng lúc.

Ồ ! lạy Chúa. Tôi thật xúc động. Ngồi xuống ghế tôi mân mê nắp đàn đen bóng và không dám chạm tay xuống những phím trắng ngà. Toàn thân tôi run rẩy sau cùng nư bị đồng nhập tôi đã đánh vội vàng một đoạn nhạc nào đó tôi không nhớ tên, tôi cũng chẳng rõ mình có đánh đúng nốt nhạc không. Tôi chỉ biết đôi tay tôi đã lướt đi thành thạo trên phím ngà cho đến khi đột nhiên nó chấm dứt như lúc nó mới bắt đầu. Tiếng đàn còn âm vang trong nhà thờ run rẩy như đôi tay tôi một lúc lâu. Tôi gục đầu xuống phím đàn và đã nhiều điều tôi hằng tìm kiếm.

Có bàn tay ai đặt lên vai, tôi ngẩng đầu và bắt gặp khuôn mặt lung linh của vị sư huynh trẻ. Giọng anh nói thật nhỏ :

— Tôi không tin anh đã đánh được đoạn nhạc đó,

Tôi đã khóc nên mọi việc đều sáng sủa, tôi trả lời anh.

— Vâng, chính chiếc đàn tự nó đã vang lên.

— Tôi nghĩ khác. Anh đã đánh đúng lúc và có người đã giúp anh.

Tôi lắc đầu :

— Không, chẳng ai giúp tôi cả. Chính chiếc đàn đã giúp tôi đánh lên tiếng nhạc của lòng mình.

— Anh không tin đấy là một phép lạ ?

— Không. Nếu tin vào phép lạ anh sẽ cho Chúa đã giúp tôi đánh đoạn nhạc đó, vậy tôi chỉ tin vào chiếc đàn.

— Anh thật cứng đầu và như thế suốt đời anh chẳng tìm thấy niềm tin.

— Vâng, suốt đời tôi sẽ chẳng tìm thấy niềm tin nếu tôi cứ quanh quẩn tìm kiếm ở nhà thờ. Cám ơn anh đã cho tôi có dịp đánh đàn, từ nay tôi hứa sẽ không bao giờ đến đây để khỏi làm phiền anh.

Tôi biết anh đang giận nên tôi không muốn bắt tay chào anh. Tôi không thích làm những điều bộ thân thiện khi lòng thân thiện chẳng còn. Tôi lặng lẽ bước ra khỏi nhà thờ. Bầu trời cao xanh biếc không một bóng mây. Sao lấp lánh như những mảnh kính vỡ và mặt trăng non màu vàng nhạt chẳng chiếu xuống chút ánh sáng nào. Gió từ biển thổi vào từng đợt mát lạnh ngang qua những chòm dương trong sân nhà thờ phát ra tiếng kêu vo vo.

Tôi châm một điếu thuốc rít những hơi dài rồi chậm rãi bước đi giữa đường vắng. Ở đây 11 giờ là quá khuya, mọi nhà đều đóng cửa ngay những quán chè bán khuya cũng đã dọn dẹp xong. Tôi nhìn thấy bóng một cô gái ngồi trên tam cấp cửa căn nhà nằm sát mặt đường cách nhà thờ một khoảng ngắn, khi tôi đến gần chiếc bóng đứng dậy.

— Chào ông.

Tôi giật mình đứng lại, phải nhìn một lúc lâu tôi mới nhận ra cô bé tôi đã nói chuyện ngoài bãi biển. Tôi hỏi :

— Nhà em ở đây ?

— Dạ không, đây là nhà bà con. Hôm nay ăn đầy tháng của một đứa cháu nên em ở lại. Buổi chiều em có thấy ông vào nhà thờ. Có phải ông vừa mới đánh đàn ?

— Làm sao em biết được ?

— Em ở trong ban hợp ca nên rất dễ nhận ra tiếng đàn của sư huynh, vả lại đoạn nhạc vừa rồi không phải là thánh ca. Ông có tìm thấy điều ông muốn kiếm ?

Tôi lắc đầu đáp :

— Tôi đã sai lầm khi vào nhà thờ.

— Sai lầm ? Vị sư huynh không giúp gì cho ông sao ?

— Chẳng ai giúp được tôi trừ chiếc phong cầm.

— Chiếc phong cầm ? Ông không đùa chứ ?

Tôi kể lại trường hợp đánh đàn vừa qua, tôi cố diễn tả thật giản dị để em hiểu. Em gạt đầu ra chiều đã hiểu và còn hiểu rất nhiều nữa là khác.

— Em tin Chúa đã giúp ông đánh đoạn nhạc đó. Chúa đã đến với ông, sao ông còn không tin ngài.

Tôi thật sự chán nản, cô bé này đã nghĩ y hệt như vị sư huynh kia vậy làm sao tôi có thể phân giải. Sau cùng tôi nói.

— Đấy không phải là phép lạ của Chúa đâu em. Đấy là phép lạ của chiếc phong cầm, nó đã đáp lại lòng mến mộ của tôi, nó đã phản ảnh lòng tôi như chiếc gương phản ảnh lại khuôn mặt người soi. Chỉ giản dị như vậy.

— Câu chuyện không giản dị như thế đâu nếu ông gạt sang bên niềm tin vào Chúa.

Tôi gắt giọng nói :

— Trong trường hợp này tin vào Chúa chỉ rắc rối thêm.

— Em xin ông đừng xúc phạm đến ngài.

— Không, tôi chỉ nói thật những gì tôi nghĩ. Tôi xin lỗi nếu có xúc phạm đến niềm tin của em.

— Với em ông không cần xin lỗi, ông hãy xin lỗi ngài vì đã lừa không tin ngài.

— Không, tôi chẳng thể xin lỗi ngài vì làm thế chiếc phong cầm sẽ đau lòng ghê lắm.

— Dù cho em tha thiết cầu mong ông cũng không thể xin lỗi ngài được sao ?

— Không.

— Ông đã làm em đau lòng.

— Đành vậy. Em đừng bắt tôi gian dối. Chắc em cũng biết Chúa rất ghét một người gian dối.

— Thật đáng buồn vì như thế chúng ta chẳng nên gặp lại nhau làm gì.

Cô bé quay mặt bước vội vào bóng tối của căn nhà. Tôi đau buồn đứng lặng im rồi từ một nơi nào đó tiếng phong cầm thanh thoát đang nhẹ nhàng vang vọng lại.

NGUYỄN THANH TRỊNH

ĐẶNG ĐIỂM TIỂU MAI

Ty đi chậm chậm giữa hai hàng me xanh lá. Những giọt mưa lá cây kết sao trên tóc Ty, kết hoa trên áo Ty và đóng lạnh trên da thịt Ty. Con đường như chỉ còn mình Ty. Ty lang thang thơ thẩn với muôn ngàn ý nghĩ suốt từ sáng nay. Từ lúc Sĩ ra về với lời nhắn gửi :

— Anh đợi Ty từng giờ, từng phút.

Nhớ...

Sĩ ngấp ngừng rồi sang số cho xe vọt lên như người chạy trốn. Và Ty cuống quýt ở cửa một lúc cho đến khi tiếng xe của Sĩ chẳng còn là những tiếng vang gõ nhịp ở trái tim Ty cũng là lúc Ty vội vã tìm đến nhà Cúc, nhỏ bạn thân duy nhất, Ty thường gửi gắm tâm sự. Bây giờ, trước cửa nhà Cúc, bấm chuông và chờ đợi. May quá, con bé có nhà, Cúc ngạc nhiên lẫn thích thú :

— Trời ơi ! Con khỉ ! Sao mi thương ta quá vậy. Trời mưa thế này mà cũng lội bộ sang đây cơ à. Vào đây, vào đây nhanh lên, mưa ướt hết..

Tiếng Cúc tíu tít như chim gi buổi sáng. Con bé vô tư và dễ thương quá. Bỗng dưng Ty chợt nhớ ra mình đã đi đầu trần không áo khoác dưới mưa. Thế này lại cảm mất thôi. Đành ơi có biết cho Ty không ? Có thương dùm Ty không ? Ngày xưa mỗi lần đi bên nhau, trời mưa, Đẳng lại sáng tác một bài thơ và đọc ngay cho em nghe. Lần nào em cũng khóc vì cảm động và sung sướng. Những câu thơ của chúng ta, chỉ cần chúng ta hiểu, chỉ cần chúng ta biết bây giờ đang rộn rã trở lại trong trái tim em. Bây giờ đang mở đầu cho từng giọt mưa trên đôi mắt em. Bởi vì—bây giờ—cũng vẫn là trời mưa, cũng vẫn là em mà sao anh đâu. Đôi mắt sâu thẳm thu hút của anh đâu. Bàn tay cánh tay thân ái đã trời

buộc hôn em đâu. Em bơ vơ thật rồi. Chẳng còn lời thơ nào của anh cho em nữa cả...

Chỉ vì một chút tự ái của tuổi trẻ mà anh và em đã quay mặt 7 tháng rồi. Cả một cực hình cho em, cả một gánh nặng trên vai em. Bài vở, thi cử tất cả đều trôi theo ngày tháng và em vật vã từng giờ với nỗi nhớ thương — sắc như lưỡi dao cứa đứt hồn em — nặng nề như từng tiếng xe rồ qua cửa mỗi ngày — và mờ mịt như bóng anh rờn rã 7 tháng. Anh không đến và em — tự ái — cũng chẳng mở lời. Bây giờ anh có biết không. Sĩ đó, Sĩ bạn anh vừa đến nhà em. Vàng, sáng nay Sĩ đến, nói chuyện vòng vo một lúc Sĩ bảo :

— Anh sang đây muốn nhờ Ty giúp anh một việc.

Em vô tình :

— Vàng nếu không ngoài sức của Ty. Ty hứa sẽ cố gắng giúp anh.

— Anh tin là nếu Ty bằng lòng, chẳng có gì khó.

Thở một hơi mạnh và sửa lại thế ngồi, Sĩ dứt khoát ;

— Nếu anh nhờ bố mẹ sang hỏi Ty cho anh Ty có bằng lòng không ?

Chao ôi ! Anh có biết muôn ngàn tia máu đã đông cứng trong đầu Ty lúc đó, từng mũi kim vô hình giương căng đôi mắt Ty và cùng lúc chẳng hiểu ai đã trói chặt Ty vào ghế. Chết cứng. Ty bàng hoàng, một chút sợ sệt. Ty cắn môi, nhẹ bảo :

— Anh về đi. Ty chưa thể trả lời anh bây giờ được. .

Rồi bỗng dưng em thấy hình bóng anh chợt trở về lảng đãng như sương mai trong trí óc em. Và thế là em đành buông xuôi tất cả đề mặc cho từng kỷ niệm — tưởng đã mù khơi — dần kéo về như trăng lên cao trong đêm tối buồng màn đen xuềng ánh mắt em.

Anh yêu, anh có biết lòng em hoài mong đã xui khiến em sống thật âm thầm lặng lẽ. Em chẳng bao giờ đi trên con đường thênh thang rộng mát mà chỉ tìm đến những lối hẹp có hàng cây hai bên rũ xuống để cho trí óc em có dịp phiêu du bèn bồng trên ấy, để em tưởng tượng ra rằng lá này cây này cũng là của một ngày xưa, khi em còn đi bên anh, khi em còn được nhìn thấy ánh mắt anh xanh nồng nàn trong nắng.

Chiều nay dưới cơn mưa, em thấy con đường ngày cũ thật vui vì có nhiều lá hoa tô điểm riêng em, cô đơn như con đường đêm lặng nghe kỷ niệm mình mà ước vọng về một nơi cao cả. Biết đến bao giờ con đường thân ái trong hồn em đã từng in bóng anh rồi cũng vui như thế ? Anh yêu.

Cơn gió lạnh nào vừa thổi đến, vài chiếc lá vàng chao nghiêng. Ở những chiếc lá vàng của một thời xa nhau. Đã phai úa rồi màu xanh tươi mát. Đã hết thật rồi một thuở yên vui. Em thấy từng kỷ niệm cứ bám chặt tim em rồi gói kín trong hương thơm diu diu. Giờ lát cả chỉ còn lại như một làn khói lẩn trong chút hương buồn. Màu hương như tang tóc.

Đã bao buổi sáng qua, khi giấc ngủ còn tri nán trên giường, em ao ước được anh đánh thức bằng một hồi chuông reo ngoài cổng. Thế nhưng ao ước chẳng phải là thực tế nên em còn hoài ngóng trông và bồn trách. Đôi lúc em muốn liều buông xuôi cho tất cả trôi đi không nuối tiếc nếu anh chẳng tìm đến. Thế mà bây giờ, Đấng ơi ! Em sẽ phải xử ra sao ! Chẳng còn Đấng bên cạnh em không biết cậy nhờ ai nữa. Em mất nơi nương tựa rồi.

— Cúc ơi ! Mày có thương tao không, giúp tao đi nhé !

Nhỏ Cúc tròn mắt :

— Mì nói gì lạ vậy Ty, từ nãy giờ mì ngồi im không nói gì cả. Bây giờ lại bảo tao giúp, mà giúp cái gì ?

— Chuyện tao và Đấng...

Cúc cười chột hiệu :

— À, làm sứ giả hòa bình phải không. Tưởng gì, dễ ! Nhưng mà sau đó phải có «chầu» thật xôm cho ta mới được nghe không, nhỏ.

Bất ngờ, Ty ôm chặt lấy vai Cúc và thỏa thuê khóc. Từng tiếng nấc thoát ra là từng nỗi khổ đau bấy lâu òa vỡ...

...ngày.... tháng... năm 197...

Ty thân mến,

Có lẽ chỉ ở hoàn cảnh này anh mới đủ can đảm và lý do để viết thư cho Ty Bởi vì những ngày chờ đợi hao mòn đã thúc đẩy anh quyết định dứt khoát. Bây giờ tất cả đã xong. Ngày mai anh bắt đầu cuộc sống mới ở quân trường. Một cuộc sống nhiều chông gai và thử thách hơn. Anh mong ở Ty một điều. Cho phép anh xem Ty là một cô em hiền ngoan và nhất là siêng năng viết thư cho «ông anh bắt đắc dĩ». Nhé !

Chúc Ty vui nhiều. Mong thư Ty.

Sĩ

Ty gấp tờ thư lại. Nàng khẽ mỉm cười và trên đôi mắt xa xăm ấy người ta thấy một chút hạnh phúc buồn vừa trở lại...

ĐẶNG ĐIỂM TIÊU MAI

VÀNG TRẮNG THỨ NHẤT

ĐÌNH NGUYỄN

Khi đã nhìn rõ năm bảy lượt cái tân đáng yêu của mình trên tờ giấy, tôi cố lách người chui ra khỏi đám đông đang cố lấn vào. Ra đến ngoài sân trường tôi mệt muốn đứt hơi. Tôi đứng tựa vào một gốc cây để thở, có cảm tưởng mình vừa thoát khỏi một tai nạn. Tôi nhắm mắt thở dốc cùng với sự sung sướng ngán nga trong lòng, rộn rã như tiếng chuông đồng hồ đêm Giáng sinh tôi vẫn nghe mỗi năm vọng từ lâu chuông một nhà thờ ở gần.

Tôi mở mắt ngược nhìn lên tàn cây. Đến bây giờ tôi mới biết tôi đang tựa vào thân một cây phượng già. Hoa phượng nở đỏ rực in trên nền trời xanh như một đám cháy, nhiều đến nỗi tôi có cảm tưởng tất cả lá nắng của mùa xuân đã nở thành hoa hết cả. Những bông hoa đang đưa trong gió nhẹ như đang vẫy gọi chào mừng. Lại một lần nữa sự sung sướng làm tôi muốn chảy nước mắt

Sau đó tôi ôm ngực ho rũ rượi và nước mắt tôi chảy ra (*hay là tôi khóc thật đấy?*) nhưng tôi vẫn còn nhìn thấy trong màn lệ nhòa ấy là hình ảnh những cảnh phượng đỏ rung rinh trong nắng. Tôi ho thêm một cơn nữa nhưng chẳng ai để ý đến tôi cả.

Khi đã bớt mệt tôi tìm một băng ghế xi măng dưới tàn cây me đại ngồi xuống nghỉ. Tôi nhớ lúc chen lấn vào xem bảng thi Uyên theo sát lưng tôi nhưng khi tôi chui ra lại chẳng thấy bạn đâu cả. Mong rằng Uyên cũng may mắn như tôi, vì Uyên cần đậu để có thể chọn nghề nghiệp thích hợp. May mắn nhé Uyên!

Sân trường khi đó nhộn nhịp hơn bất cứ lúc nào. Có những cô gái cúi đầu đi một mạch ra khỏi cổng như thể chẳng muốn nhìn ai nữa (*A! cái hình ảnh thắm thương năm ngoái của ta đó*). Cũng có những

cô đang lảng xảng nói chuyện líu lo riu rít như chim. Tôi chợt nghĩ đến ba má, đến anh Phú đến em Châu. Tôi muốn có đôi cánh bay quay về nhà để báo tin mừng cho mọi người hay chạy lại trạm điện thoại công cộng nào gần đây gọi cho anh Phú, sẽ nói với anh rằng anh Phú ơi cái việc em thi đậu không phải là việc có lý một cách khó chịu đâu mà là cái việc có lý rất dễ thương đấy. Mọi người thân yêu chắc mừng lắm đây! Và việc xin đi nghỉ hè Đà Lạt với Uyên chắc không đến nỗi khó khăn nữa. Tôi mong người bạn cũng đậu cho niềm vui được trọn vẹn nếu không thì có đi Đà Lạt với cô ấy cũng chán chết.

Trời ơi Đà Lạt!

Nghĩ đến thành phố trên cao ấy lòng tôi mát rượi đi như mặt hồ Xuân Hương buổi sáng vừa tan sương, nắng xanh biếc trên các đồi thông, nắng thơm bám trên da những quả dâu, quả mận tựa như lớp phấn mỏng, nắng tươi như những bông hoa đủ màu bày trên thềm chợ. Tôi thêm biết mấy được thọc hai tay lạnh vào túi áo *manteau* thả bách bỏ dài theo con đường viền quanh hồ, nhìn những mái ngói đỏ tươi thấp thoáng ẩn hiện trên triền đồi thông, đứng lại nhìn ngẩn ngơ những con bướm đủ màu bay lẩn trong vườn hoa của một biệt thự, có những con bướm đẹp đến nỗi khi nó đậu yên trên một nhánh lá tôi tưởng chừng như nhìn thấy một bông hoa lạ.

Khi anh Phú còn học ở Võ Bị mỗi năm chị em tôi được vài dịp cùng với ba má lên trường thăm anh Phú. Từ ngày anh ra trường chúng tôi không còn dịp trở lại Đà Lạt nữa. Để cũng đến hơn ba năm rồi còn gì.

Hồi ấy cứ mỗi tháng một lần cả nhà lên Đà Lạt thăm anh Phú, thường chọn vào những ngày cuối tuần hay lễ nghỉ vì anh Phú được đi phép ra phố.

Buổi sáng chúa nhật ba anh em đi ăn sáng rồi xuống Thủy tạ ngồi. Ba má thì đến nhà chú Tuấn xoa mặt chườm. Mặt hồ buổi sáng chớm thu phẳng như một tấm gương xanh rêu dập dềnh sương mù ủ trên mặt nước. Tôi thích thỉnh thoảng (thỉnh thoảng thôi) cởi *manteau* ra để được hưởng cái lạnh mềm mại dịu dàng của Đà Lạt như lúc nào cũng toát ra từ lá xanh của những tàn cây, vương vất trên nắng biếc, màu nắng mà chỉ Đà Lạt mới có như thế, soi lọc qua những mặt lá mỏng manh

Tôi đã gọi nắng của Đà Lạt là *nắng thơm* vì trong nắng lúc nào hình như cũng tầm đấm hương thơm của ao hồ đồi núi, những bông hoa nở rộ trong vườn vắng, trên đồi cao, dưới lưng thấp, cạnh đường mòn, lãng đãng hương phấn thông vòng trên đầu gió— Mùa phấn thông

đã làm tôi ho khan hết mấy ngày về sau mới có người nói cho tôi biết. Những liếp cải trồng hoa vàng bướm trắng, những mầm rau xanh dưới lớp rạ âm che nắng mưa, những chùm đậu đỏ au ần dưới mặt lá xanh ngắt. Gió thổi nắng lộng trong các khu phố, lướt trên mặt hồ từng lượn sóng vàng đuôi nhau.

Ngồi ở Thủy tạ nhìn mãi hồ Xuân Hương đến một lúc tôi có cảm tưởng mình đang ngồi trên chiếc du thuyền nhỏ trôi chậm chậm trên mặt hồ óng sáng rực như bạc ròng. Người ta đạp *Pédalo* lênh đênh giữa hồ và lúc tiến vào vùng nước phản chiếu mặt trời tôi chỉ còn nhìn thấy họ ần hiện trên nền ánh sáng lóa mắt, như hai cái bóng nhìn qua tấm phim âm bản.

Đêm của Đà Lạt là gió lạnh và mù sương. Hai chị em rủ nhau đi lang thang trong thành phố. Xôi nóng đầu Duy Tân, cà phê ấm ở Tùng, hạt dẻ bỏng tay trong túi áo, trên đường về thỉnh thoảng ngừng lại hơ tay trên lò than hồng của gánh bắp nướng, những trái bắp thơm ngậy mỡ và lá hành tươi. Đường về leo dốc dưới hàng thông tụ kín sương mù, những ánh đèn nhà ai lấp lánh trên ô kính cửa, tiếng gót giày lách cách trên mặt đường, những tấm nệm bày ra trước lò sưởi, khoai nướng thơm phức, ngọn lửa cháy chưa hết tỏa ra mùi thơm hắc, giấc ngủ ấm êm giữa đồng chăn lông dày cộm, tất cả những thứ đó là Đà Lạt, nơi tôi vẫn thêm một lần trở lại, cái nơi mà người ta thường chọn để lập sống với nhau những ngày đầu tiên bờ ngõ.

Trong cái khắc giây sung sướng này tôi chợt nghĩ đến cái điều mà có lẽ tôi chưa nên nghĩ đến làm chi và tôi cũng cảm thấy nao nao à lạ.

Nhưng mà bây giờ khoan tính tới chuyện đi Đà Lạt đã. Cứ chờ ở đó đi hồi thành phố yên ắng. Thôi nhé !

Bỗng một người ngồi xuống bên tôi : Hồng Phượng. Nét mặt người bạn cho tôi biết rằng hẳn đã không may mắn trong kỳ thi này. Phượng nhìn tôi bằng đôi mắt bơ phờ thiếu não và âm u như ần long lạnh ngán nước mắt. Tôi biết lời an ủi nào của tôi lúc này đối với bạn cũng đều vô ích bởi vì tôi cũng đã một lần buồn bã như Phượng. Tôi cũng biết rằng nếu tôi cố nói một lời nào đó, dù là lời an ủi, xẻ chia, thì cũng chỉ làm người bạn khóc thôi.

Hàng ngày trong lớp chúng tôi không phải là hai người bạn thân thiết như với Uyên, Thục Viên, Bích Vân hay Thái Loan nhưng trong giờ phút này tôi chợt thấy thương Hồng Phượng vô cùng.

Tôi nắm nhẹ lấy tay bạn.

Phượng cúi đầu. Mái tóc dài mượt xỏa xuống che khuất khuôn mặt. Hai vai cô chợt rung động.

Tôi biết là Phượng đã khóc.

Tôi lấp bắp nói một câu chẳng ra làm sao (trong lúc này tôi còn có thể nói được gì khác đây ?) :

— Phượng ạ ! học tài thi phận... Phượng cũng đừng nên buồn quá như thế.

Bàn tay người bạn nắm chặt lấy tay tôi.

Tôi bỗng rùng mình vì hiểu được đó chỉ là phản ứng của nỗi tuyệt vọng.

Vừa lúc ấy tôi nghe tiếng gọi tên mình. Uyên từ phía đám đông lướt tả đi lại miệng cười toe toét. Tôi thở phào ra một hơi nhẹ nhõm. Trông mặt mũi thế kia là cô ả đậu rồi. Tôi nghĩ bụng vậy. Uyên đến trước mặt tôi chẳng cần biết nếp tẻ gì nói liu lo như chim :

— Ta thấy tên mi rồi ! Bọn Thục Viên, Thái Loan cũng...

Tôi lừ mắt ra dấu cho Uyên. Uyên hiểu ngay. Hẳn ngồi xuống cạnh Hồng Phượng dịu dàng :

— Ủa Phượng đấy hả ? Trông ai. Sao lại khóc thế này—Uyên đưa chiếc khăn cầm trong tay cho Phượng nói tiếp — Phượng đừng khóc nữa, ai mà chẳng có lúc xui xẻo vận hạn.

Tôi hy vọng Uyên tìm được cách nói nào khác tốt cuộc thi cũng chỉ biết nói có thế.

Ba người ngồi im lặng một lúc.

Phượng như đã lấy lại được chút bình tĩnh, đứng lên nói bằng giọng buồn buồn :

— Thôi mình về !

Uyên cũng đứng lên :

— Chờ tụi này về luôn. Bọn mình đi cùng đường mà ! Chúng tôi ra đến chỗ để xe thì gặp bọn Thái Loan, Thục Viên cũng đang lấy xe để về. Biết Hồng Phượng trượt mỗi người đều an ủi cô một vài câu, còn hơn tôi năm ngoái cầm cổ chạy thẳng về nhà khóc một mình. Đáng lẽ khi đó tôi phải gặp bạn hữu như thế này mới phải, bởi vì khóc một mình như thế thì thảm quá.

Tôi hỏi Thục Viên :

— Mi có thấy Bích Vân nó đâu không ?

— Mới gặp cô ả tức thời đây này. Chắc nó về rồi.

— Nó ra sao ?

— Đậu thứ. Còn mi.

— Hạng binh.

Thái Loan nói :

Bích. — Hình như trong lớp có hai đứa đậu binh là mi và nhỏ Tiểu

Thục Viên hỏi :

— Bích gạo ấy à ?

Thái Loan cong cớn :

— Chứ chẳng lẽ lại là Bích Hippy ?

Tôi lừ mắt ra dấu cho Loan không nên nói thế khi có Phượng ở đây :

— Phần nào thôi các chị ! Năm nay ta may mắn hơn năm ngoài chỉ có vậy.

Nói là nói thế nhưng lòng tôi rộn ràng hãnh diện vì kết quả tốt đẹp của một niên học đầy cố gắng. Có lẽ Uyên nói đúng. Đến bây giờ tôi mới thấy sự thất bại của niên học trước chính là động lực thúc đẩy tôi gắng sức hết mình cho niên học này. Sự cố gắng ấy đã được bù đắp đồng thời cũng làm bệnh phổi của tôi cơ hồ tái phát bằng cơn ho rũ người khi nãy. Ta chẳng cần ! nghỉ ngơi một thời gian rồi ta sẽ khỏe lại ngay mà !

Thái Loan mời cả bọn sang Đaka ăn thạch cè nhưng coi bộ chẳng đứa nào muốn đi. Đứa nào chả muốn về nhà mau để báo tin mừng cho người thân.

Trước khi chia tay chúng tôi hẹn sẽ đến thăm nhau. Tôi cũng báo trước cho bạn hữu biết là sắp đến ngày sinh nhật tôi cũng là ngày mừng thi đậu và tôi sẽ gửi thiệp mời vào tuần tới. Thái Loan nói đùa :

— Lát nữa ta ghé qua tiệm thuốc tây mua sẵn một ống thuốc xô.

Tôi cũng mừng đùa bạn :

— Đồ tham ăn !

Cả bọn cười khanh khách, Nhiều người đi đường quay nhìn chúng tôi và cũng mỉm cười. Loan về cùng đường với Thục Viên, Phụng, Uyên và tôi về một ngã khác. Thục Viên rờ máy honda đưa tay vẫy :

— Bye ! Bye !

Lúc ấy đã gần trưa. Con đường về nắng lóa, khói xe cùng bụi bặm nhưng tâm hồn tôi mát rượi như một miếng thạch. Một ngày không như mọi ngày. Cái ngày tôi thi đậu đó là một điều đặc biệt hơn mọi ngày nhưng còn những điều khác nữa mà tôi không phân biệt được trong cõi lòng rộn rã.

ĐINH NGUYỄN

SỢI TÓC DÀI
KHÔNG MỘT DẤU NỔI

Định mệnh không bao giờ gắn liền đời người như tên của họ. Tha và Thiết.

Chàng hiền lành, Hiền từ dáng dấp, đến đôi mắt, nụ cười. Trông vào chàng, điều đầu tiên của một nhận xét. Chàng hiền quá, chắc cả đời chàng không làm ai đau khổ. Không làm ai vì chàng phải điều đứng, phiền lụy. Có phải là như thế.

Tha đã từng nghĩ vậy. Thấy là đúng. Nhưng không phải cho mình, cho những ai khác, mà trừ Tha ra. Tha chợt hiểu điều này, chỉ mới đây thôi. Từ một ngày trở lại Huế sau bao ngày xa cách. Tha thấy không dấu mình được tiếng nói âm thầm của trái tim khi gặp lại chàng tình cờ, tình cờ như duyên kiếp mà không phải là duyên số. Tha đã định không báo cho ai hay ngày về của mình và những hôm lưu lại nơi đây. Tha sẽ chẳng tìm đến thăm ai. Nhất định là như thế, cả những người bạn cũ. Cả chàng. Tha sợ mình còn hơn sợ mọi điều đáng sợ nào hết. Nhưng Tha không đến thì chàng đến. Chàng ngang qua nhà không ngờ và chợt thấy Tha trước cửa. Gặp nhau có nụ cười có tiếng nói. Riêng Tha, có cả giọt nước mắt ngậm ngùi lặng lẽ rơi khi không có ai. Vì chàng chẳng thuộc về ai, nhưng chẳng bao giờ có thể thuộc về Tha. Có nỗi ngăn cách nào đó, không tìm gọi, mà rõ ràng và trùng trùng phân ngăn. Chàng trở lại nhà nhiều lần thăm viếng nhiều lần nhìn sâu vào đôi mắt Tha, Tha sợ. Mà không hiểu được tiếng nói của đôi mắt. Tha có thể lầm lẫn khi gán ghép cho ánh nhìn của chàng bằng tình cảm chân thành của trái tim Tha, xô ngã đi bức thành của tình bạn, đã nhiều lần Tha muốn làm như thế—liều lĩnh một lần rồi ra sao thì ra — nhưng viễn ảnh sẽ mất chàng đời đời kiếp kiếp khiến Tha chùng tay.

Thà còn được nhìn thấy chàng còn hơn vĩnh viễn là kẻ lạ khi trông thấy nhau.

Đêm qua thành phố tấp nập mưa một cách ngỡ ngàng. Con bão từ một miền trong nào đó đưa ra làm ngăn ngày Tha rời xa Huế. Gặp chàng ở một đầu cầu trong mưa giăng giăng cay mắt. Nhìn nhau. Thấy mắt chàng vẫn hiền. Lời chàng vẫn êm. Hỏi han về chuyến đi và những dự định lơ đãng. Ở lại một ngày, ước mong lắm điều đó, một ngày được thấy chàng rồi mai kia xa cách. Tha đã không ngăn được mình lúc bấy giờ. Nhìn chàng nhìn tôi và khóc. Khóc cho nước mắt hòa cùng mưa, chàng không biết làm sao có thể hiểu và biết. Tha nói nhỏ cho mình. Anh vẫn hiền, nhưng chính Tha làm cho anh trở nên ác cùng Tha. Chàng hỏi Tha nói gì. Tha đã nín lặng. Chính Tha làm chàng trở nên ác độc. Điều chàng không muốn nhưng chẳng thể làm gì hơn. Tha vẫn khóc cùng mưa, chào chàng dịu dàng rồi qua cầu. Cầu bao nhiêu nhịp, Tha sầu bấy nhiêu.

Nước dâng ngập đường. Buổi sáng ngời trước hiên nhà nhìn nghe, thuyền đi ngang qua. Tha hình dung thay chàng cười sau những đường khói thuốc mong manh và những sợi tóc lòa xòa trước trán rộng, cao cao của chàng.

Tha nghĩ đến một bài chính tả viết đúng, khi nhắc đến tên Tha cùng tên chàng luôn luôn phải có một dấu nối liền để buộc hai chữ gần nhau, bỏ nghĩa cho nhau, mà sao đời Tha và chàng phải xa cách một khoảng trời bao la, bàng bạc mây xanh mây xám. Trong nghĩa Tha - Thiết, nếu không có Thiết thì Tha sẽ là gì. Không có chàng thì đời có nghĩa gì? Ai đã nói câu có vẻ «kim sanh» nhưng quá đúng nghĩa ấy.

Mưa vẫn là mưa, chuyến bay dời lại. Chàng không hay, không có tình thì làm sao hay, nên đã không qua Tha thêm một lần nữa. Một lần nữa. Tha chờ và khóc nhỏ trong tim. Mình sẽ im lặng. Mình sẽ nín cảm vì trời đã dành tiếng nói cho kẻ mạnh là tiếng nói có lý, có nghĩa và đủ sức buộc người yếu theo. Nên mình cảm là hợp tình, là đủ khôn ngoan sáng suốt để chịu đựng đời sống.

Tha ngồi nhìn mưa, quét đỏ những que diêm, hy vọng đốt cháy được bóng hình chàng. Tha như khuyên mình quên vì nghĩa đợi chờ sao cay đắng quá.

Huế vẫn dịu dàng và hiền như chàng, bỗng nhiên Tha có quyết định sẽ chẳng trở về lại đây một lần nào nữa. Mai đi, cả đời đi, gọi chàng lại cho Huế, gọi mối tình mình cho nước sông Hương đưa về cửa Thuận trong đại dương, những chú cá bé con và những loài ốc nhỏ sẽ hiểu tình mình. Chúng mới thật là những kẻ hiền lành, không như chàng... «Người phiêu du một thuở, Ta suốt kiếp buồn tênh».

mùa hạ, lỡ chào nhau

NGUYỄN MAN NHIÊN

*này mùa hạ có một tà khăn vấy
giữ dùm ta dăm tiếng động mơ hồ
là miệng cười đủ ấm những tờ thư
bé đã nhặt cất dùm trong cặp sách*

*này hôm qua có một vầng trăng khuyết
thấy rạng ngời trong mắt bé mười lăm
lỡ theo sau màu áo trắng đến trường
quên đánh thức con ve sầu ngủ muộn*

*bé đứng ngóng bên vườn cây mới lớn
giận ba đời chiều mưa vội đón mùa thu
tan học về ôm sách vở buồn so
ôi nước mắt như nển hồng sinh nhật*

*khi tóc bay chia trăm giòng hiu hắt
ta vội vàng làm con nhện xe tơ
chắc bé cười rung bím tóc ngây thơ
cả trái đất vỡ tan lành nhật nguyệt*

*cả hồn ta run lên vì chết điếng
giờ vô cùng cho hai kẻ yêu nhau
nghe trái tim đập rộn nhịp nhiệm màu
và mưa xuống trên những cành phượng ủa*

*lặng riêng bé trong ta chum máu ứa
nở tuyết mù trên môi mắt tình nhân
hãy nằm im nghe lá cỏ thì thầm
đêm ngắn quá, ngày mai mùa thu tới*

*tháng ngày tới nhắc ta bài vở mới
bạn làm thơ bỏ mặc nắng sân trường
bé có về tội nghiệp giữa chiều không
xin cứ khóc như một lần mong đợi.*

bóng mây của hạ quyền

Tôi thức giấc từ lúc đồng hồ đánh sáu tiếng nhưng vẫn nằm lười lỉnh trong phòng. Qua khe hở cánh cửa sổ khép hờ, những tiếng động hỗn độn của sinh hoạt buổi sáng Chúa Nhật bay vào tai tôi ngủ gà gật như vọng từ cõi nào xa vắng. Đôi mắt chỉ hé mở đủ nhìn thấy chút nắng mới trải mỏng trên đỉnh cây soan bên kia dãy nhà cư xá, trí nhớ tôi thả trôi lan man qua những cánh đồng, những bãi cát trắng phau, đò về thành phố biển xanh, nơi Định đang giam mình trong căn phòng vắng trên đồi cao nhìn ra một khoảng nước trời mênh mông đốt cháy nỗi buồn (hay gậm nhấm nỗi buồn?) và nhớ tôi như trong thư anh viết về hôm qua. Nhớ đến thư, tôi nhẩy phóc xuống giường, mở cặp, lấy thư Định ra nằm đọc lại. Nghỉ hè đã gần tháng nhưng chiếc cặp vẫn được sắm soi mở ra vô hàng ngày: thư Định, những bài thơ chép tay (đa số là thơ chàng) và cuốn nhật ký. Những thứ này là những người bạn làm cảm không rời tôi nửa bước. Nhất là từ hôm Định đi Long Hải, đời sống tôi hầu như khép kín trong căn phòng suốt ngày loay hoay với những tờ thư, những trang nhật ký.

Hai giọt nước mắt lăn xuống môi ướt mẩn từ lúc nào. Nỗi nhớ dâng trào ngập tim tôi chảy tràn lên mi mắt. Định ơi, em cũng nhớ anh quá đi. Làm sao cho đỡ nhớ, anh vẫn thường hỏi em thế, ngay cả khi ngồi với nhau. Em cũng đâu biết làm gì khác hơn là đem thư anh ra đọc, nhìn nét chữ anh hay nhìn ảnh anh và ngậm ngừ trong miệng bài thơ anh làm ngày mình mới quen nhau. Hồi đó anh oai ghê. Mặt cứ nghiêm và kình thấy ghét. Nhưng mà em đâu thể nào

ghét anh được. Bây giờ thì anh đang ở xa em cả trăm cây số ngàn. Buổi sáng chủ nhật em nằm lười trong phòng đọc thư anh đây, biết không. Anh không biết làm sao anh có thể tiếp tục dày dạn mình trong nỗi nhớ em bây giờ và, trời ơi, những ngày dài đằng đẵng sắp đến nữa... Tôi áp thư Định lên mặt ồm chút hơi hương chàng và tôi muốn hét to lên «em cũng nhớ anh quá đi, Định ơi».

Có tiếng mẹ ở phòng ngoài, chắc là nói với bố:

«Con Quyền sáng nay ngủ muộn quá vậy. Đưa nào vào gọi nó dậy ăn sáng».

Và tiếng bố:

«Hôm nay chủ nhật, để cho nó ngủ muộn một lát».

Tiếng mẹ trách yêu:

«Chủ nhật gì, nghỉ hè gần hai tháng rồi. Mỗi tuần nó có đến bảy Chủ nhật. Con gái lớn rồi...»

Hình như mẹ định nói gì nữa nhưng ngăn ngữ rồi thôi. Định ơi, thấy chưa mẹ bảo em lớn rồi đó. Mà anh lúc nào cũng kêu em nhỏ chút chun. Thấy ghét. Còn ký đầu người ta nữa chứ. Hôm nào gặp Định phải nhắc lại lời mẹ mới được. «Lớn rồi...»

Nhưng biết khi nào Định về. Còn tôi, con gái, vượt hơn trăm cây số ngàn thăm Định là cả một vấn đề. Không chắc gì bố mẹ đã cho phép.

Tôi thương Định quá. Tôi thương tôi quá. Mà tại sao anh lại tự dày dạn mình như thế. Hay có một lý do bí ẩn nào mà anh chỉ nói với em hờ? Thường khi xong việc gì rồi, Định mới cho tôi hay, dù tôi biết chắc Định yêu tôi lắm. Mỗi lần tôi sắp hôn trách là chàng vội vã xin lỗi và năn nỉ (dù chưa chắc chàng có lỗi và biết là lỗi gì.) Tôi biết vậy nhưng vẫn thích thích và nao nao khi Định cuống quýt lên lúc tôi hôn giận. Chúng tôi yêu nhau cũng gần hai năm rồi nhưng tôi chỉ biết công việc và đời sống chàng một cách khá quát thôi. Tôi có hỏi đến Định chỉ nói là một lúc nào đó, tôi lớn (trời ơi, bộ tôi chưa lớn sao!), chàng sẽ cho tôi biết rõ hơn, hoặc chàng nói lảng sang chuyện khác.

Cách đây hai tuần, Định buồn bã đến báo cho tôi hay là chàng sẽ phải rời Saigon ít lâu. Có vài lý do phức tạp mà chàng không thể cho tôi hay bây giờ được. Tôi thực sự buồn muốn khóc. Thế là những ngày hè tôi sẽ trống rỗng vô nghĩa. Ôi những ngày hè quanh hiu. Định ơi sao anh đánh mất của em mùa hè đẹp đẽ nhất của đời con gái (có phải mười bảy là tuổi đẹp nhất của đời con gái. Và của học trò?) Buổi chiều trước hôm đi, Định xin phép bố mẹ đưa tôi đi chơi. Gia đình tôi cũng quý mến chàng lắm.

Điều này làm tôi sung sướng và hãnh diện không ít. Suốt buổi đi chơi và xem một phim gì đó mà tôi không nhớ, Định chỉ nhắc gì đến chuyến đi hôm sau. Dầu chàng cố vui nhưng tôi vẫn đọc được nỗi buồn sau hai con mắt ướt buồn kia. Tôi cũng soi thấy nỗi buồn tôi trong hai vệt mắt u ám đó. Nước mắt tôi ứa ra khi Định đưa tôi về. Tại sao yêu nhau mình lại chẳng được gần nhau, hở anh? Và tại sao anh chẳng nói với em gì hết về nỗi buồn sâu kín đó. Tôi thấy Định lảng lạng lắc đầu, và tôi thấy tôi nức nở trên lối về.

Có tiếng dép lẹp xẹp về phía phòng tôi. Chắc là bố. Rồi tiếng dép đi ngang qua và mất hút ở sau nhà. Tôi tưởng được nằm lười trong chăn nghĩ đến Định nữa. Nhưng tiếng chân rồi tiếng gõ cửa của thằng Nguyên :

«Chị Quyên ơi. Chị Quyên ơi, dậy đi. Trưa rồi!».

Im lặng. Tôi giả đồ ngủ.

Lại tiếng gõ phá lên lớn hơn và tiếng thằng nhỏ hét to tướng lên. Ôi sao thằng nhỏ ăn gì mà hét to thế.

«Chị Quyên. Chị Quyên. Chị Quyên. Chị Quyên».

Tức mình tôi hét trả lại :

«Nghe rồi, nghe rồi. Gì mà làm ồn thế». Hình như sợ tôi giận không dẫn đi xi nê như đã hứa và nghĩ đã làm xong bổn phận, ông nhò chạy biến về phía cổng trước.

Mẹ một tay khệ nệ xách cái giỏ to tướng đựng đồ đi chợ về, một tay ôm một thùng giấy cột kỹ lưỡng. Tôi bỏ ly sữa chạy vội ra đỡ giúp mẹ. Mẹ nhìn tôi, một cái nhìn nửa triu mến bao dung nửa răn dạy nghiêm khắc :

«Gần mười giờ rồi. Con mới dậy đấy hở?»

Tôi ấp úng một chút rồi nhìn mẹ cười :

«Dạ».

Mẹ đặt cái thùng giấy xuống đất :

«Dạo này con lạ hơn trước. Gầy và xanh. Lười nữa. Con gái lớn rồi...» Bao giờ cũng thế, câu cuối khuyên dạy và trách mắng đều là «con gái lớn rồi.»

Tôi cười cầu tài :

«Con chưa lớn mà, mẹ».

«Mười bảy mười tám tuổi trên đầu rồi mà chưa lớn. Ở quê thì lấy chồng lâu rồi. Mẹ hồi xưa...»

Mẹ có lối nói chuyện bỏ lửng như thế. Tôi thấy thương mẹ quá, nhất là từ hồi bố bệnh, nghĩ việc ở nhà. Mọi việc một tay mẹ lo hết, nhưng không bao giờ mẹ nhắc nhớ la rầy.

Mẹ như sự nhớ ra :

«À, thùng sách của con đấy. Lúc nãy về gần tới đầu đường mẹ gặp Thường, thằng Thường bạn Định đó mà, nó chở cái thùng này. Nó nói cho gửi nhờ xích lô mẹ về cho con».

Tôi ngỡ ngác, không hiểu sách gì, ở đâu, mà Thường gửi cho tôi nhiều thế. Mẹ tiếp :

«Mẹ nghe Thường nó nói hình như là Định gửi tiền về và dặn nhờ nó mua sách này cho con đọc qua những ngày hè... sao đó».

Tôi nôn nao muốn nghe mẹ nói tiếp nhưng mẹ cầm cùi soạn thức ăn ra bàn. Tôi nóng ruột hỏi tiếp :

«Anh Thường có nói gì nữa không mẹ?»

Mẹ «à» lớn :

«Hình như có thư Định gửi cho con trong ấy».

Tôi không cần gì biết thêm nữa. Tôi vớ ngay thùng sách cột kỹ chạy bay về phòng bỏ tiếng mẹ gọi sau lưng. Và cuối cùng lúc tôi sắp khép cửa phòng tôi còn nghe tiếng mẹ căn nhắc «... con gái lớn rồi...»

Tôi giờ cơm trưa tôi giả bệnh mà cũng không được (thật ra vì tôi vừa ăn hai cái trứng và nửa ổ bánh mì, và uống một ly sữa tổ chim nên no quá). Vì nghe nói có bác Hộ gái đến chơi ở lại dùng cơm trưa và có hỏi tôi. Tôi đành vác bộ mặt ủ dột xuống phòng ăn. Mọi người đã đông đủ ở đó. À, mà thiếu chị Hồng. Tôi hỏi mẹ :

«Chị Hồng đi đâu rồi mẹ?»

Mẹ vừa xới cơm ra bát vừa nói :

«Trời ơi! nó đi từ sáng mà con không biết à?»

«Đi đâu vậy mẹ?»

«Bố sai nó đem thư lên chú Hiệp».

Như sự nhớ, mẹ quay qua người đàn bà phốp pháp ngồi đối diện :

«Đây là bác Hộ. Con Quyên đó chị. Con gái lớn rồi mà...»

Tôi chào người đàn bà được giới thiệu là «bác Hộ gái». Trước, tôi chỉ được biết bác Hộ trai thôi. Bác là bạn thân bố, thỉnh thoảng đến chơi với gia đình, có khi ở lại dùng cơm. Gia đình bác ở đầu dưới Long Khánh và tôi vẫn thỉnh thoảng nghe nhắc đến bác Hộ gái, tức người đàn bà mập mạp này (trái hẳn với sự tưởng tượng của tôi qua lời bác Hộ trai) mặc một cái áo bông to, miệng mồm và hai hàm răng khi nói khít rịt lại, Thoạt nhìn tôi không có được chút cảm tình nào với người đàn bà này. Tôi cũng không hiểu tại sao. Sau bữa ăn, bố cáo lỗi bà Hộ đi đâu đó. Còn lại, mẹ mời bà lên nhà trên uống nước. Tôi thu dọn chén bát và bếp núc. Lúc băng ngang qua gian giữa về phòng tôi, tôi nghe thoảng tiếng mẹ :

«Cháu nó còn nhỏ...Tôi cũng chưa nghĩ gì...»

Tiếng bà Hộ, nhọn và danh đá dù cố lấy giọng ngoại giao (tôi tưởng tượng tiếng nói và giọng điệu bà giống như một bà tài tử chuyên đóng vai mấy mụ chủ nợ danh đá trên tivi mà lại mang tên một thứ hoa đẹp dịu dàng !)

«Cháu cũng lớn đấy chứ. Tuổi này đẹp biết chừng nào. Chị biết là nhà ngrời ta danh giá...»

Tôi chột hiểu. Tay chân tôi run lộp cộp từng hồi. Tim tôi đập thình thịch. Tôi đứng không muốn vững nữa phải tựa sát vào tường. Tôi muốn bịt tai lại, không thèm nghe nữa, chạy về phòng nhưng có cái gì giữ chặt hai chân tôi lại.

Tôi nghe tiếng mẹ :

«Chị làm tôi khó xử quá. Nói vậy chứ dù sao cũng để thủng thủng đã, tôi còn hỏi lại ý kiến bố nó và nó đã chứ... Vả lại tôi cũng chưa biết gì.»

Trời ơi. Tôi bật khóc nức nở ôm mặt chạy về phòng. Chắc mẹ đã nghe tiếng khóc. Tiếng mẹ đuổi theo : «Quyên, Quyên». Tôi đóng sầm cửa lại và ngã nhào lên giường khóc như chưa bao giờ được khóc. Định ơi. Định ơi. Tôi nghe tôi gọi tên chàng giữa hai hàng nước mắt. Rồi tôi thấy mình bỗng đứng tỉnh táo lạ thường. Tại sao lại khóc. Đã có cái gì đâu. Mẹ nói vậy chỉ là đánh lảng thôi chứ gì. Mẹ thương mình quá mà. Mẹ đời nào lại chịu nhận lời mà sợ. Mà ai vậy ? Ai vậy ? Làm sao cái óc tí xiu như mình nghĩ tới được. Mình cũng chẳng cần biết làm gì cho một xác Đề dành thì giờ nhớ Định còn hơn. Tôi vớ lá thư của Định gửi nhờ Thường chuyển kèm trong thùng sách, tôi đã đọc đi đọc lại mấy lần từ sáng. Thư gửi đã 4 ngày Thường mới chuyển tới. Ghét ghê.

«., Anh nhớ thằng Thường mua cho em mấy cuốn sách này (cam đoan rất là tươi mát lành mạnh cho đầu óc tuổi thơ—Trời ạ, tôi ghét Định ghê đi - Đứng ngại nghe nhỏ.) Em đọc cho đỡ buồn qua những ngày hè xa anh. Anh thì nhớ em quá đỗi. Chưa biết khi nào mới về thăm em được Nhớ anh thì rán ăn ngủ cho nhiều vào để mau lớn một chút anh khỏi kêu nhỏ ơi nhỏ à nữa. (Vậy thì tôi chẳng thêm lớn nữa. Để cho Định gọi nhỏ thích hơn). Đứng đi thăm anh. Đường xa và chỗ anh ở khó tìm nữa Vả, bố mẹ sẽ phiền đó. Nghe lời anh đi. Tuy đang yếu nhưng có thể một hôm nào anh sẽ về bất thình lình đó, nhỏ ạ. Nhớ em nhiều lắm. Cẩn ở mà em một cái thật đau.

Tôi bít : Nhớ nhớ anh nhiều nghe, chó con».

Tôi nghe tiếng chị Hồng và tiếng đàn ông quen quen vừa đi vừa nói chuyện về phía phòng tôi. Chị Hồng :

«Quyên. Quyên ơi. Dậy, có tin Định nè.»

Tôi nháy phóc xuống giường thật lẹ. Mở cửa.

À, té ra Thường. Chị Hồng quay qua phía Thường :

«Nói gì, nói đi.»

Thường ngập ngừng :

«Định...Định nó bị...»

Tôi chộp vai Thường :

«Bị gì. Bị gì vậy, hở ?»

«Nó bị té. Leo núi bị té. Khá nặng. Đã đưa về bệnh viện...»

Như cái máy tôi chạy bay ra cổng. Chị Hồng hốt hoảng chạy theo, gọi :

«Quyên, Quyên. Đi đâu vậy ?»

Tôi vẫn chạy, nói với lại trong nước mắt :

«Đến bệnh viện.»

Chị Hồng hét lên :

«Phải hỏi là bệnh viện nào đã chứ...»

Thường cướp lời :

«Nó còn ở bệnh viện Vũng Tàu. Chưa đưa về Sài Gòn.»

Tôi khựng lại giữa đường nắng.

Thường hình như muốn nói gì nữa nhưng nghĩ sao, bỏ vào nhà. Còn lại tôi và chị Hồng, cả hai cùng đứng dưới nắng trưa, lạng lẽ. Tôi nhìn chị Hồng. Chị có nét mặt nửa bao dung nửa buồn bã. Chị cũng nhìn tôi, ái ngại :

«Đề hỏi lại coi. Chắc không có gì trầm trọng lắm đâu. Nếu nặng, họ đã đưa về Saigon rồi.»

Hốt nhiên, tôi thấy thương chị Hồng quá. Chị Hồng ơi, em thương chị lắm mà. Lâu nay đắm mình trong tình yêu Định tôi hình như lơ là đối với chị Hồng. Mà chị Hồng không hề hờn giận.

Tôi có lỗi quá. Em có lỗi với chị quá, tha thứ cho em nghe chị Hồng. Tình thương chị hình như chìm lảng trong hồn em chứ đâu phải mất, Hơn ai hết, chị biết là em yêu Định vô cùng, phải không chị Hồng?

Một cái bóng mây bay ngang qua hòa nhập mất chiếc bóng tôi dưới chân. Tôi nhìn lên trời. Đám mây trôi lơ đãng. Trời xanh phía trên. Trong và cao. Tôi thấy đám mây trắng bỗng chuyển màu đen kịt và tuôn thành mưa ướt đầm khuôn mặt tôi.

PHẠM ĐÌNH THỐNG

THƠ TỪ KẾ TƯỜNG

khi xa người

Mưa đã đầy vai tóc cũng xanh
Em đi rồi trời rét một mình
Nằm nghe tiếng guốc qua đường vắng
Khúc hát đầu môi ấm cuộc tình

Em xa rồi nhớ một bàn tay
Vòng khói buồn quanh hơi thở dài
Chiều đi lặng lẽ ngoài ô cửa
Hồn cũng vàng theo trận gió bay
Một chút mùa thu một chút mưa
Vời thời gian lạnh đến không ngờ
Thời gian cũng chín như đời lá
Rụng đầy trên những lối đi xưa

Biển vẫn buồn hiu hắt dấu người
Âm thầm tiếng sóng vỗ ngàn khơi
Còn đây một bóng trăng ngày cũ
Một bóng tàn xiêu đổ dưới trời

kỷ niệm

Mưa ngày nhỏ nhẹ qua song
Bàn tay ấm mực đỏ lòng quanh hiu

Nghe hồ nhịp guốc nhìn theo
Người đi qua để buổi chiều buồn tênh
Hàng cây trút lá một mình
Con đường phố cũ phận dành thời em
Đầy vơi giọt nước bên thềm
Đầu sân xưa dấu chân mềm còn đây

9b/15 thánh mẫu

Chính ở con đường này
Mùa hoa giấy bắt đầu nở
Lũ chim nhỏ trên cành xanh
Ngó xuống bao lơn một nhà sách đóng cửa

Chính ở con đường này
Buổi sáng có pha một chút hơi mưa
Anh tới
Tờ lịch rời, tháng ba qua hết
Quán cà phê Thăng Long mở cửa suốt ngày
Và một chỗ ngồi phiêu hốt

Chính ở con đường này
Ngày xưa anh không hề biết
Quang cảnh của một thời đã qua
Không khí của những ngày sắp tới
Bây giờ

Buổi trưa đầy áo trắng học trò
Tiếng guốc gỗ, ròn tan
Lũ chim buổi chiều buồn bã nói

Và ở con đường này
Chuyển động của mùa mưa mới
Âm thanh từ một bầu trời
Sợi nắng nhỏ tàn phai
Biết không, những đôi mắt sầu thơ đại.

truyện dài MƯƠNG MÁN

- Ai cho phép anh gọi tui là Hạt Tiêu ?
- Nghe thiên hạ gọi, mình bắt chước gọi chơi, ai ức rần chịu.
- Cóc chịu.
- Thôi gắng chịu đi mà.
- Không !
- Rửa phải gọi ấy tên chi ?
- Cấm gọi.
- Tại răng ?
- Bởi tui không hề quen biết anh.
- Khi hồi chừ đi cùng một đoạn đường, nói năm ba câu rồi, chưa quen à ?
- Còn lâu.
- Rửa ai cho phép o gọi anh là anh chàng chùi bụi ?
- Anh là ai mà dám phỏng vấn tui ngang xương giữa đường giữa sá như ri ? Có muốn tui gọi cảnh sát tới bắt không ?

Anh chàng cười hóm hỉnh :

- Bị đuổi một tuần, rồi chừ có người dọa kêu cảnh sát bắt bỏ bót, ta lỡ sinh ra dưới ngôi sao con rệp rồi, không thể làm được.
- Bị Tào Tháo đuổi à ?
- Thôi mà, cùng bị trường đuổi đi chỗ khác chơi, còn hỏi xách mé nhau chi thêm tội.

Tôi giật mình khe khẽ : Lẽ nào anh chàng chùi bụi là Trần Bách Ngọc, xếp sòng nhóm TMSNSD Quốc Học ? Ngó cái mặt ngơ ngơ của anh chàng chẳng có vẻ lãnh tụ gì cả. Thế mà tôi vẫn ngỡ lãnh tụ Trần Bách Ngọc ít ra cũng có vài nét hao hao, ngang hàng như lãnh tụ Ché Guevara cơ chứ ! Tôi cố tình cải đổi tên anh chàng chút xíu :

- Phải anh là Trần Bách Ngọc không ?
- Hắn cười. Cái gì cũng cười được. Đờ ngọc !
- Ngạc vừa thôi chứ, Hạt Tiêu. Nền nhớ, o đang nói chuyện với lãnh tụ Nhóm TMSNSD—Quốc Học.
- Tôi chun mũi :
- Ghê chưa ! Mới nghe đã lạnh nổi da gà. Nhóm TMSNSD—Quốc Học là cái cục...chi rứa.
- Hắn khẽ dậm chân :
- Không ngờ nữ chúa của Đồng Khánh ăn nói vô trật tự rứa. Nhóm là nhóm, phe là phe, làm cho có cái gọi là cục...
- Tôi phì cười. Tội nghiệp Trần Bách Ngọc, có lẽ anh chàng là con cháu chính đông của đức Phật Di Lặc hay sao mà chẳng hề biết giận (?) Tôi bốt một vài phần khiêu khích trong giọng nói, pha vào đó ít đường phen :
- Nhóm TMSNSD là nhóm chi rứa ?
- Anh chàng công khai lộ vẻ hoan hỉ :
- Ủ, dịu dàng rứa nghe phải lọt tai hơn không ? Thử đoán coi.
- Nghe thiên hạ đồn Hạt Tiêu thông minh nhất Đông Nam Á mà.
- Lối nịnh của anh chàng thật đáng ứa gan. Tôi vờ thản nhiên :
- TMSNSD là Tôi Muốn Sống Nhưng Sầu Dài phải không ? Tui khuyên nhóm các anh nên chết quách, tự tử tập thể cho đỡ sầu.
- Ê ! Đoán bậy. Quốc Học toàn những đấng nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, yêu đời da diết, sức mấy sầu dài.
- TMSNSD là Thấy Mưa Sầu Nước Sông Dâng. Năng chang chang cả mấy tháng ni, mưa mô đề các anh thấy nước sông dâng ? Đờ mơ mộng !
- Anh chàng lắc đầu, cười :
- Quả thật o thông minh nhất Đông Nam Á, có tài sáng tạo lẹ như điện giật.
- Tôi chầu môi :
- Rút gấp câu nịnh lại, tui mô có thềm tò mò cái tên nhóm tên nhiech của anh làm chi. Đoàn nữ binh của tui có chán khối «bà» bốc sư tài giỏi.
- Xin cho nghe vài câu nữa, do các «bà» bốc sư ăn ốc sáng tác.
- Ăn ốc ?
- Ủ, thi ăn ốc nói mò.
- Đừng hòng chọc giận được tui. Bốc sư của tui ăn cơm, anh nhớ chưa ? Nghĩa là không ăn ốc nói mò như anh vừa ngạo.

— Thôi nói lẹ đi. Xin lỗi, xin lỗi!

— Có «bà» bốc sư đoán quyết rằng TMSNSD là Tụi Minh Sinh Nhầm Sao Dê. Đùng không?

Anh chàng thoảng đồ mặt, làm tôi đăm ngượng lây, tôi vội vàng giải thích.

— Tụi Minh Sinh Nhầm Sao Dê nghĩa là tương lai nhóm các anh có đường đi chẵn dê tuốt tuốt, vì cóc có anh mô kiếm được mảnh bằng lót chỗ ngồi trên ngai cao xã hội. Chẵn dê coi bộ cũng khá, từ ngày mai anh nên về thưa ba mẹ cho bỏ học, đi chẵn dê cho rồi.

Hắn là anh chàng giận run vì bị tôi hạ một đòn khốc liệt. Nhưng không, lòng tự ái ngạo nghệ anh lỡ bỏ quên đầu ở nhà không mang theo, nên nụ cười trên môi vẫn tươi in bóng mười giờ:

— Con gái là chúa độc ác, khi mô cũng trù yếm bậy. Sức mấy bọn ni đi chẵn dê. Anh bắt đầu sợ tài đoán của các «bà» bốc sư phe Đồng Khánh rồi. Còn câu mô cay cú hơn nữa không?

Tôi thăm phục cái tài tinh táo của anh chàng. Gặp tôi ấy à! Ai nói khích kiêu đó, chắc tôi đã lỏng lộn như sư tử hí cầu. Còn nữa chứ. Còn hàng chục câu tình ma diện quỷ nữa, nói ra, e anh chàng khóc thét mất. Tuy nhiên, lúc này nếu tôi buột miệng nói ra câu do tài suy đoán thần sầu của tôi: TMSNSD là Thương Minh Sao Người Sợ Dị, chắc chắn anh chàng sẽ nhảy cẫng ôm hôn hết thấy mọi cột đèn trong thành phố.

Thương Minh Sao Người Sợ Dị, nghe êm ái quá, in hết một câu tỏ tình ỡm ờ trong tiểu thuyết. Con trai lại là chúa ưa suy diễn lung tung, lỡ anh chàng ngỡ tôi ỡm ờ với anh. Trời ơi! Chỉ mới tưởng tượng, thế cũng đủ ốt dột muốn chết rồi, huống hồ buột miệng nói ra! Thôi đành nhốt kỹ câu suy đoán của mình trong bụng tìm làm kỷ niệm hay hơn.

Tôi ngọt giọng:

— Khi hồi chừ, đùa đó, đừng giận nghe... Ngọc.

Anh chàng tỉnh khô:

— Anh Ngọc chớ rằng gọi Ngọc trống không rứa?

Ham hố chưa. Được người ta kêu tên đã là hân hạnh. Ngó bộ anh chàng tự tin một cách thành thật. Tôi uốn giọng dẻo nhẹ in kẻo mê xưng:

— Anh hả? Rứa thì anh Ngọc ơi, anh Ngọc à! Anh Ngọc ăn...

Ngọc cướp lời:

— Anh Ngọc ăn bánh mì gà.

Tôi lắc đầu:

— Không. Anh Ngọc ăn cút gà.

Hai giọng cười cất lên rộn rã. Không biết từ bao giờ, bầu khí vây quanh hai đứa hình như đã thấm nhiễm vài lượng thân mật mơ hồ. Muộn rồi, tôi có làm ra vẻ xa lạ cũng không được nữa. Bốn bàn chân bước loanh quanh chẳng ai thèm hỏi tới đích. Đi đâu? Về đâu? Chỉ biết, lòng tôi rất thanh thản.

— Ê! khai ra đi chớ. TMSNSD là chi?

Ngọc cúi lượm chiếc lá khô trên mặt đường cầm lên tay mân mê:

— Nói ra sợ ruồi cười.

— Hay chưa! Ở đây làm chi có ruồi để cười. Bộ anh cho tui là ruồi à?

Ngọc giả lã:

— Mắc mớ chi Hạt Tiêu mà phải biết tên nhóm của tụi ni.

— Thích biết! Ai dám cấm?

Ngọc hơi mất tự nhiên:

— Không có chi bí mật cả, nhảm lắm.

— Thôi, bật mí lẹ đi, đây sốt ruột.

— TMSNSD là Tóc Mai Sợi Ngắn Sợi Dài.

Tôi chưng hửng:

— Tóc Mai Sợi Ngắn Sợi Dài, tên nhóm chi nghe nguy tặc rứa?

Ngọc bối rối:

— Đã nói là nhảm. Đặt tên cho đỡ buồn rứa mà.

Tôi lắc đầu không tin:

— Chắc phải có ý nghĩ chi nơi?

Nụ cười Ngọc tươi rói trở lại:

— Nói o đừng cười nghe.

— Ủ! Nói đại, tui mô phải ruồi để cười.

— Tóc Mai Sợi Ngắn Sợi Dài, Lấy Nhau Chẳng Đặng Thương Hoài Ngàn Năm. Bọn anh lấy câu đầu của câu ca dao ni làm tên nhóm.

Tôi ngắt lời:

— A! Vì trong nhóm toàn người thất tình kinh niên phải không?

Ngọc xua hai tay lia lịa, cơ hồ trước mặt đang có bầy nhặng đồng đảo bay lượn, chực đáp vào mắt:

— Không phải mô, đừng nghĩ oan. Bọn trong nhóm thẳng mô cũng mét một o bên Đồng Khánh, nhưng cóc có đứa mô dám cụ thể hóa cái sự mét của mình bằng lá thư, gói ô mai, cái kẹo... tỏ tình. Chỉ biết đi xa ngắm nghĩa gần ngõ, đêm đêm về chong nhang đèn thờ: Tóc Mai Sợi Ngắn Sợi Dài, mai sau Lấy Nhau Chẳng Đặng, thì Thương Hoài thương hủ đúng một Ngàn Năm.

Tôi chớp mắt và cảm động :

— Rửa à ? Tôi nghiệp ghê hi ! Nhóm thành lập lâu chưa ? Chắc thành tích lấy từng lăm.

Ngọc cười chúm chím :

— Thôi đi. Mĩa mai chi tội rửa o tề. Kêu nhóm cho có vẻ xôm trò rửa chớ có 7,8 đứa chớ mấy. Chỉ mới xuất hiện giang hồ sau khi nhận được Thiên linh chuỗi của Đồng Khánh, vừa ra tay « trả thù » địch thủ, đã bị nhận đòn đau, bỏ hết cả chương trình dài hạn.

Tôi ngạc nhiên :

— Chương trình dài hạn ?

— Đúng rồi, Bọn ni tính sau Thiên linh chuỗi Hòa bình sẽ có một loạt Thiên linh chuỗi Tình yêu, để các cô các cậu Quốc Học — Đồng Khánh tha hồ nghe tiếng tim nhau ca múa rộn ràng. Lãnh tụ nhóm là anh bị trừng phạt, nhiều đứa ngán quá bèn rút lui có trật tự, dự tính đánh bỏ dỡ.

— Ai bầu anh làm lãnh tụ ?

— Anh tự vỗ ngực xưng lãnh tụ, đứng ra thành lập nhóm vi...

Ngọc bỗng ngáp ngừng, tôi hỏi gấp :

— Vì chi, anh ?

— Vì biết Hạt Tiêu làm nữ chúa bên Đồng Khánh. Không phải Hạt Tiêu, anh cóc thêm lập nhóm để đương đầu mô.

— Rửa rửa ? Bộ anh có mối thù...truyền kiếp với tui à ?

— Có nợ chứ không phải thù.

Tôi ngơ ngác :

— Nợ chi ?

Ngọc ồm ờ :

— Ai biết !

Tôi lảng chuyện :

— Khi không lập nhóm lập nhieếc vớ vẫn ghê hi !

— Tại vì bên nó khiêu khích trước, bên ni mới «vùng dậy mà đi, đó chớ.

Tôi lăm bằm :

— Vì Thiên linh chuỗi chứ bộ !

Vì Thiên linh chuỗi. Thốt nhiên nổi thắc mắc tác giả Thiên linh chuỗi là ai chợt hiện hình thành dấu hỏi móc lơ lửng trong đầu tôi :

— Có phải anh là tác giả Thiên linh chuỗi không, anh Ngọc ?

(Còn tiếp)

CHỦ TIỆM : KIẾN VÀNG ● QUẢN LÝ : KIẾN CAO CĂNG

đặt tên con

Một người chạy ra cửa kêu lớn :

— Bích ơi, Bích !

Hai phút sau, ông ta chạy ra và kêu lớn :

— Tửu ơi ! Tửu !

Cũng không có ai trả lời. Khi nghe ông ta gọi : «Ấm ơi, Ấm !» thì người ta ngạc nhiên hỏi :

— Mấy đứa con ông đi vắng hết rồi à ?

— Ồ ! Không, tôi thử kêu tên để đặt tên cho đứa út vừa mới chào đời.

bí quyết giữ hạnh phúc

Đề tiếp tay với Nờ Phê Dung Ngã trong Tuổi Ngọc 102, Nhị Lang xin đưa ra một câu chuyện về hạnh phúc như sau :

— Có một cặp vợ chồng mới

cưới xong và họ đi hưởng tuần trăng mật trong 1 nông trại. Cặp vợ chồng này cưới nhau trên 1 con ngựa. Khi đi được vài bước, con ngựa thỉnh linh bị trượt chân, người chồng bảo «lần thứ nhất». Đi thêm một quãng, con ngựa định hất cặp vợ chồng xuống thì người chồng bảo «lần thứ hai». Sau cùng con ngựa hất họ té xuống đất và người chồng lại bảo «lần thứ ba» rồi móc súng ra bắn chết con ngựa.

NHỊ LANG

vô địch đi dây

Năm 1859, Blondae đã biểu diễn một pha thoát mồ hôi lạnh trước hơn 10 ngàn khán giả : anh đã đi trên một sợi dây thép giăng ngang thác Niagara bất chấp cả trời mưa.

Qua đến thế kỷ 20, Henrys và

Janick cũng biểu diễn đứng trên dây thép được giăng khá cao trong 8 ngày liền. Họ đã chiếm giải vô địch về môn đi dây thép.

DIỆU VŨ (ghi)

bà nghị sĩ áo đỏ

Sau thế chiến II, Anh Quốc bị tàn phá kiệt quệ vì bom đạn Đức Quốc Xã. Bởi vậy, để kêu gọi dân chúng tiết kiệm điện lực, chính phủ Hoàng Gia Anh đã cho in những tấm «áp phích» có vẽ hình một đứa bé đang đưa tay lên tắt đèn với những hàng chữ như sau: «Má quên tắt điện rồi nhé!» Ngay sau khi những tấm áp phích nói trên được phát hành, một nữ nghị sĩ Quốc hội Anh liền lên diễn đàn phản đối kịch liệt, cho làm như thế là có tính cách nhục mạ phụ nữ.

Được hỏi ý kiến về cách đổi câu văn ghi trong tấm «áp phích nhục mạ» trên bà nghị sĩ áo đỏ liền đáp ngay:

— Khó gì đâu, chỉ việc in lại một chữ thôi: «Ba quên tắt điện rồi nhé».

những bông hoa nhỏ cho bạn

— Trong chuyện hôn nhân nếu chọn sai một đường đi sai một dặm.

CHARLES WAGNER

— Hôn nhân là ngôi mộ chôn ái tình

CHAMFORT

— Hôn nhân là một bản án tử hình mà tội phạm là cô dâu—chú rể!!

PASCAL

KIẾN

VÀNG

ƠI

Hắn ngang ghê lắm cơ (ngang như cua ấy). Hắn chả thèm dòm Tiều Thu mỗi lần Tiều Thu qua ngang lớp nhìn hắn (hắn dòm có tí tí à). Tiều Thu tức lắm cơ, hắn chuyên môn dòm sách vở còn Tiều Thu hắn đề kể khác «dòm dùm» hắn thôi. Tiều Thu ghét hắn quá cơ. Kiến Vàng bảo Tiều Thu phải làm sao đi giờ.

TIỀU THU

ĐÁP: Tình trạng kéo dài kể là...bi thảm vì sẽ có hai sự kiện liên tiếp xảy ra: 1— Hắn dòm sách mãi sẽ cận. 2— Khi hắn cận thì bạn đi ngay hay đứng trước mặt có khi hắn cũng chả thấy. Chỉ có phương sách duy nhất và tuyệt vời: Mua báo Tuổi Ngọc tặng hắn gấp.

VẤN. Kiến Vàng ơi ơi! Mình nhìn dân kẹp tóc cái kẹp tóc nhìn lại mình không chớp mắt là sao hở Kiến Vàng?

ÂU NGUYỄN PHƯƠNG THI
(An Giang)

ĐÁP. Người thợ săn đi săn ban đêm mang một đèn pha trước trán, gặp con mồi đèn pha dọi thẳng vào mắt: chịu đèn, say đèn. Công việc của một thợ săn sau đó, hẳn bạn thừa hiểu.

bất động

Thời gian bất động lâu nhất mà một người tình nguyện giữ nguyên trạng thái không động đây là 04 giờ 30 phút do Bình nhất William A. Fuqua nguyên quán Fort Worth, Texas thực hiện. Anh ta là một người nam chuyên thuê để mặc y phục trưng bày hay «người thời trang» mà trong cuộc sống dân sự đã kiếm được tới 1.300 Mỹ kim mỗi giờ vì khả năng «đông cứng» của anh ta. Nghề này nguy hiểm vì người ta đã thuật lại rằng anh ta đã bị một người đàn ông đâm thủng lưng để «chứng tỏ» cho vợ anh ta biết rằng Fuqua chỉ là một hình nộm.

MÀU XANH TRÙNG DƯƠNG

tại em cười

Thằng bé khóc bù lu bù loa nói với anh nó:

— Anh Hai ơi! Hu... Hu... anh ba bị búa đập vào tay.

— Đờ ầu? Sao mà không cười nó mà lại khóc?

— Hu... Hu...! Em cười ảnh rồi.

Hu... Hu...

Thằng bé òa ra khóc to hơn.

KIẾN CẬN

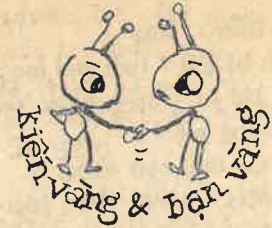
hôn nhân

— Hôn nhân là một cuốn tiểu thuyết mà nhân vật chính đã chết tự lúc đầu.

H.K. MENCKENCHEN

— Ghen là tai họa cho tình yêu.

COLLETTE

♣ DIỄM (Huế): Hắn đưa hai ngón tay lên là chữ V. Victory. Ý muốn chiến thắng, hãy đáp lại nếu muốn tham dự. Còn khi giựt mắt trái thì dấu hiệu... sẽ có người bên phải rất đáng làm quen.

♣ TƯỜNG (Kiến Giang): TN muốn cả 3 ý kiến bạn yêu cầu. Muốn lắm. Nhưng, không thể làm gì khác hơn như hiện tại. Mong bạn hiểu,

♣ ĐÀN RỪNG (Saigon): Bạn hơi «cần thận» khi viết bài đấy nhé. Nhất định không thể lẫn được với NMT đâu. Kiến Vàng «nhận diện» ra nét chữ rồi. Đừng cất tặng KV một tấm hình để.. chạy tội quên.

♣ VP (Gia Định): Người ta đợi một câu xác định là một sự lầm lẫn. Trong tình yêu hãy cứ mơ hồ để được mộng tưởng. Đừng bắt KV phải cắt nghĩa, đồng ý không?

♣ LÊ THÁI HÒA (Gia Định): Chạp phò là cửa tiệm xào xào cũ mới. Trách chi nó cũ xi. Tuy thế cũng rất đáng lưu ý vì bạn có lý do rất tốt. Chờ gửi hàng về buôn bán.

nàng tiên... bay

Em bé gái 7 tuổi hỏi mẹ :

— Mẹ ơi ! mấy nàng tiên có thật không mẹ ?

— Có thật chứ con.

— Mấy nàng tiên biết bay không ?

— Biết chứ con !

— Thế tại sao con thường nghe ba bảo chị sen nhà mình là «nàng tiên của anh», chị sen biết bay à ?

— Ừ, «chị sen» sẽ «bay» nội trong ngày mai đấy con !

N.L.T.K

thay tim

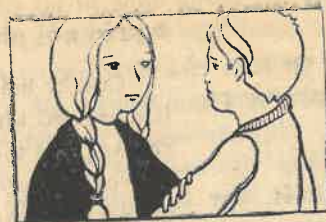
Cuộc giải phẫu thay tim đầu tiên của loài người đã được thực hiện trên cơ thể của Louis Washkansky, 55 tuổi, tại bệnh viện Groote Schuur, Cape Town, Nam Phi Châu, giữa 01 giờ 30 phút sáng và 06.00 giờ sáng ngày 03 tháng Mười Hai, 1967, do một nhóm 30 người được giáo sư Christiaan M. Barnard (sinh năm 1924) hướng dẫn. Người tặng tim là cô Denise Ann Darvall 25 tuổi. Washkansky chết ngày 21 tháng Mười Hai năm 1967. Vụ thay tim của Clive Haupt, một bệnh nhân 24 tuổi người Cape Coloured, vô cơ thể bác sĩ Philip Blaiberg (sinh ngày 24 tháng Năm, 1905, chết ngày 17 tháng Tám, 1969) được thực hiện tại cùng một bệnh viện giữa : 10g35 sáng và 4 giờ chiều ngày 02 tháng Giêng, 1968. Blaiberg sống lâu hơn bất cứ người khác nào với trái tim được thay thế—563 ngày.

người nói nhanh nhất

Cực kỳ hiếm hoi có được một ít người có khả năng nói một cách rõ ràng với tốc độ mỗi phút trên 300 chữ. Xương ngôn viên nói nhanh nhất thường được trao về tay của Jerry Wilmot, trường thuật viên Gia Nã Đại về môn chơi hoóc ky (hockey) trên băng đá trong thời kỳ hậu Đệ II Thế Chiến. Raymond Glendenning thuộc Đài Phát Thanh Anh Quốc (BBC) đã có lần nói 176 chữ trong 30 giây trong khi tường thuật một cuộc đua chó săn. Tháng Mười Hai, năm 1961, Tổng Thống Hoa Kỳ John Fitzgerald Kennedy (1917 — 1963) trong một cuộc tiếp xúc với công chúng đã đọc tuôn tràn một bài diễn văn có tốc độ cao nhất được ghi nhận là 327 chữ mỗi phút. Tháng Mười, 1965, người ta tường trình rằng Peter Spiegel, 62 tuổi người Essen, Tây Đức đã đọc được 908 vần âm trong một phút tại một đại hội của các tay viết tốc ký.

Vào tháng Ba, 1968, bác sĩ Charles Hunter người Rochdale, Lancashire, Anh quốc đã chứng tỏ khả năng đọc thuộc lòng 218 chữ đầu của bản kịch độc thoại, một vai «To Be or Not to Be» trích từ vở Hamlet của Shakespeare (Màn III, cảnh I) trong 35.2 giây hay ở mức độ 371,5 chữ mỗi phút. Ông ta đã đọc trọn 50 chữ đầu trong 7,2 giây (ở mức 416.6 chữ mỗi phút).

MÀU XANH TRÙNG DƯƠNG

TRÂM NGHI ● MÙA SƯƠNG BUỐT LÒNG

— Thức dậy! Thức dậy! Sáng hung lăm rồi bạn nhỏ ơi...

Tiếng gọi nghe xa tít ở đâu đó trong giấc mơ, hình như trên một chóp núi cao có vài khuôn mặt người xưa hàm răng cười với mọi... Khoảng trần nhà màu nâu sậm, trống không. Bàn tay Thu vả nhẹ vào má tôi — mừng người vừa có thêm một tuổi. Tôi rời giường ngủ, người hàm hấp nóng, đến bóc một tờ lịch, thả rời xuống đất — 18 tháng 7 — Bích Thu! .. Hai đứa nhìn nhau lẳng lẳng không thốt một lời.

Giữa trưa Bích Thu ôm đàn ngồi hát ở ngoài vườn : « Bao nhiêu, bao nhiêu thiên trường ca, không qua, không qua câu hẹn thề... » hay Quyền hoặc một người nào đó? — Hẹn thề? Không! Tim tao như cọt đồng của Mã Viện. « Trụ đồng chiết giao chỉ diệt? Giao chỉ còn nèn trụ đồng vẫn trơ trơ. Tim ta cũng vậy thôi trơ trơ ». Thu chun mũi cười thật dòn, sau đó tôi nghe hần thở dài thật âu sầu, bàn tay buông xuôi trên thùng đàn, buồn rầu. Trông hần nhỏ nhoi, cô đơn đến tội nghiệp. Hình như mỗi con người là một xứ cô đơn như tôi vẫn thường thấy, Bích Thu vẫn nhận biết. Nỗi cô đơn khắc nghiệt như thần chết. Lẻ loi như ánh lửa nhỏ và người lính trên núi mỗi đêm Thu chọt thức giấc mở cửa sổ nhìn trên đồi cao, buốt người vì trong cái lạnh của núi của đồi hần mơ hồ cảm nhận sự cô độc lạnh lẽo ghê hồn của một người—chắc phải là trẻ tuổi — đứng một mình với ngọn lửa nhỏ trên cao. Ngọn lửa thấp sáng một góc hần sâu của núi, của người lính và tôi chắc rằng nó cũng đã thấp sáng tâm hồn Thu, bởi tất cả đều có nguyên tắc, có khát vọng có tình cảm... Bởi vậy tôi không nói một câu nào an ủi Thu—chỉ làm cho hần và tôi thấy rõ sự cô đơn hơn, ích gì.

Trời bỗng đổ mưa Bích Thu bỏ quên tập nhạc ở bàn nhưng tôi làm biếng quay trở lại. Thôi kệ! Để hần tắm mưa cho quen. Quà tặng của ai vậy?— Không, của tao mua... Vào nhà thấy hai đứa em đang đánh nhau khung cửa sổ. Dung Chi nói với tôi : Em cầu trời mưa để tiếp tục

vẽ bức tranh ở đây, thế mà thằng nhóc ni lại dành cửa sổ. Thằng bé út lì lợm phải ngồi trên thành cửa :

— Ai tới trước ? Ai dành cửa sổ trước ? Bên này là giá vẽ của Dung Chi, bức tranh nhiều màu xám trông u ám quá đỗi. Bên kia là cây guitar của thằng Thành, tôi nhún vai, bỏ đi. Bích Thu cong môi bảo nhà mi lảm nghệ sĩ quá, đập bậy nhau cả ngày hén. Hần làm tôi phì cười. Ừ tụi ni là đồ sĩ, lực sĩ chứ không phải nghệ sĩ. Ông anh đi ta mừng vì đỡ dọn dẹp một tí thì thằng em lại bày cùng nhà, bên này tập thơ bên kia cây đàn chỗ nọ cây kèn... nhỏ Dung Chi dù sao cũng cần thận đối chút nhưng gặp lúc hần vẽ mà hỏi chòm chia khóa đầu là chết với hần.. Đôi khi cũng thích thích, đang đêm nghe anh Toàn thổi harmonica buồn bã giữa đời u tịch, nghe Thành hát êm êm, đàn trầm trầm giữa giọng ca nhẹ như hơi bắc của Dung Chi, của mẹ. Đám con cái hình như bị ảnh hưởng cái tính lãng mạn của ba mẹ. Ba thì như chuồn chuồn bởi vậy mẹ phải như bóng nển u hoài bên phiếm đàn traai vượt mười sáu dây ngăn những nốt đợi chờ. Tôi nghĩ mẹ không nên tha thứ cho ba, khi ba rời đi ấy trở về, nhưng rồi tôi cũng mong ba về với sự đồng ý của mẹ. Ba có cho ai hạnh phúc đâu ? Cả người đàn bà thứ hai kia cũng khổ sở vì ba cơ mà... Giữa những con người mềm sũng hồn sầu ấy, tôi lớn lên ả dòi như nấm trắng, tôi trưởng thành vì những tờ thư kẻ lẻ của ba, rồi như cây xương rồng khô khan nắng hạn. Cũng có lẽ vì vậy mà ba thương tôi hơn thương anh Toàn, Dung Chi hay hơn Thành. Tôi thương ba, nhưng biết tình thương ấy không bằng tình thương đã dành cho mẹ nên tôi buồn.

Tới sự can thiệp của mẹ, Dung Chi dành được khung cửa sổ đẹp nhất nhà, hần xé giá vẽ ra một tí nữa chăm chú với những bệt sơn màu mè. Thành cầu nhàu ôm đàn qua phòng học ngồi với Thu, một chốc sau tôi nghe tiếng đàn hần và Bích Thu hòa với nhau, một bài hát ngoại quốc thật quen nhưng tôi quên tên. Có anh Toàn ở nhà chắc anh sẽ hài lòng với sự tiến bộ của «hai đứa học trò» lảm.

Tôi chun xuống bếp đứng, định nhón tay gấp một miếng thịt gà nhỏ nhỏ cho vào miệng thì nghe tiếng chuông cửa. Khoa không đợi ai ra mở, tự ý đẩy chốt cổng lảm lủi đi vào.

— Sáng nay nghe chuông nhà thờ là lạ, đồ ròn rã, người ta mừng sinh nhật Ti đó...Khoa nói khi bước vào nhà, mái tóc dể ướt, tôi tìm cho Khoa cái khăn. — Lau đầu đi Khoa, coi chừng bị ốm. Bật cười vì bỗng dưng thấy mình dụi dụi với Khoa thật bất ngờ. Dung Chi nheo mắt nhìn tôi :—không ngờ chị dễ tin như rứa. Nhà anh Khoa cách nhà

thờ vài cây số là ít, làm gì nghe chuông đồ?...Khoa nhăn mặt : A h đến nhà thờ thật sớm, lúc chưa có ai ngoài đường — Làm gì vậy ? — Sinh nhật của Ti, với anh vĩ đại hơn sinh nhật khác, phải đi nhà thờ cầu nguyện cho Ti chứ. Ở đó mà tán tụng, em chỉ cầu sao cho mình đừng bị anh trừ cơ như vậy nữa. Khoa cười, trong khoảng tranh tối tranh sáng ở cánh cửa, mặt Khoa như một tượng sáp. Dung Chi à lên một tiếng khi tôi nói ý nghĩ ấy ra với Khoa — Có thể mài Chi nghĩ không ra. Ừ ! Trông anh Khoa cứ như là tượng sáp. Hần quai ác đây Khoa ra ngoài mưa — Anh Khoa ra ngoài kia làm mẫu cho Chi vẽ đi. Tôi phụ họa — Ừ ! ra cho biết cái cảm giác «thà như giọt mưa rơi trên tượng đá» đi. Khoa nhăn nhó cú đầu tôi một cái. Ta mà đau thì chết chị em quý vị. Mưa chảy thành dòng trên khuôn mặt sáp của Khoa. Dung Chi mỉm cười trên khung vẽ, không hiểu sao tôi tuôn vội ra khỏi cửa đến bên Khoa, mưa bắt đầu ướt từ mái tóc, vai áo, tôi rùng mình vì Khoa đứng bất động, mắt vô thần như tượng đá. Trò chơi chấm dứt khi mẹ đi ngang qua cửa sổ nhìn ra và la lên một tiếng làm tôi giật mình : Điền ! vô nhà đi chứ, mưa ào ào thế này mà đứng giữa trời. Dung Chi phụng phịu buông cây cọ khi mẹ cốc hần một cái. Tôi phải kéo anh vào, một chốc nữa thôi, vài tích tắc nữa thôi nhà em sẽ có một bức tượng đá tuyệt đẹp. Điền !

Thôi nển, cắt bánh và bầy đĩa ngồi quanh bàn, tán nhảm. Hà hỏi : Khang đâu ? An hỏi, Căn vẫn thương chứ ? Quyền không về được hả mi ? Khoa đá chân tôi dưới gầm bàn : Đôi khi muốn cười thỏa thuê khi nhìn thấy quanh mình có vài khuôn mặt con trai lãng đãng vảy quanh. Thu bảo tôi ham hổ như con bé nhà nghèo trong chuyện cổ Labanon, một mình tham lam cắn nhiều thứ trái cây nên con bé ấy biến hình chẳng còn được cái dung nhan xinh xắn cũ. Ta như rứa thôi sao ? Khoa bên này, Căn bên kia, Khang trước mặt, Quyền sau lưng, thỉnh thoảng hoảng hốt vì mình nhớ người này hơn người kia, lẫn quần quanh quất trong cái vòng ấy, đôi khi nhưc đầu muốn chết, cứ ra biến những ông chàng ấy thành bụi, thành cát tung lên cao, phủ ập xuống che kín năm mồ mình. Một vài lần ngồi với Thu nhớ Quyền và thương anh đến phát khóc được, ngồi với An lại nhớ Căn, với Hà lại bùi ngùi thương Khang và về nhà nhìn từng quyển sách, quyển vở thấy hài lòng, bình yên và cảm động vì Khoa hơn ai hết.

Cuối cùng rồi chẳng biết tình cảm mình có nhịp độ nào, anh Toàn mỗi lần nghe tôi than về sự cô đơn của mình, anh cười to — cho đáng kiếp con gái, mi không chọn một người để nhớ lung tung, lạnh tanh

giữa bốn năm tên thì rần mà chịu, em bé ạ, bộ không biết rằng «mọi người là bạn của nhiều người thì không là bạn của ai cả» hay rằng... với mẹ thì dù sao tôi cũng còn quá nhỏ để đủ thì giờ giải quyết cái khó khăn hiện tại... Bao giờ hết có thói quen sáng đi học giữa tay tôi trăm bạc, chiều xin hai chục ăn chè, tối mon men xuống bếp lục cụ, lúc ấy hãy ngồi trước gương soi, nhìn lại dĩ vãng, trông đến tương lai mà chọn một gã đàn ông để trao thân gửi phận, mẹ cảnh cáo lắm mỗi tối nằm không đó con gái cưng ơi. Mẹ làm tôi phì cười. Đời sống như thế này cũng bình an quá rồi, khuấy động bằng những con sóng nào khác cho mệt. Nhiều khi cũng thêm có một khuôn mặt khác nữa chen vào tầm mắt mình không biết như rứa có phải là quá tham lam như Hà đã nói và Thu đã bảo rằng thị trường của mắt tôi lớn quá. Ủ ! cứ cho là vậy đi, ta đành phóng mắt dòm suốt qua cõi ta bà nữa đấy bạn ơi.

Câu chuyện xoay quay trời mưa trời nắng, Người ta giải thích rằng nước biển bốc hơi bay lên thành mây, một khi nào đó mây sẽ run rẩy biến thành những hạt mưa, dịu dàng hay cuồng nộ rắc rơi xuống đất. Như thế là luật tuần hoàn. Cái khoảng không gian từ mặt nước biển lên đến tầng trời sao xa xôi quá vậy mà chúng vẫn gặp nhau ? Và thời gian để khi nước bốc lên thành mây thành mưa bay trở về biển ? Linh hồn tôi khi rời xa thiên hạ có bay lên cao thành một cái gì đó, tựa như mây và có gặp ngọn gió tử vong để hân hoan, hay khổ đau trở về nơi mà từ đó sinh vật đã đặt bước chân đầu tiên để có ở đời — Dù sao tôi cũng mong được tái ngộ với đời sống cho dù đời có tàn tệ như khối óc bất lương của Judas, ai lại cấm tôi nghĩ rằng bên cạnh khối óc của Judas đời có vẻ đẹp như trái tim của một thi sĩ ? Bạn bè tôi bảo đừng hẹn hò ở một kiếp sau nếu bây giờ mi muốn lãng quên đời bằng một vuông vải lụa, bằng một tupe thuốc. Cần gì hở bạn thân ái, một thoáng khép mắt ngủ quên, ngày tháng sẽ phóng ngang qua bằng vận tốc của ánh sáng, rồi sẽ lớn lên, sẽ ôm một đời sống bình thường nào đó, hay một mai giao động nhiều giống bão nào đó, và cuối cùng sẽ có mớ tuổi già trong tay. Bây giờ tôi là mặt trời chiều.

Một bóng đời đã đi qua, ngồi chờ mặt trời đêm lòng run rẩy sợ sệt, nhưng kéo dài thời gian e ngại âu lo ấy làm gì ? Tôi thêm già thật mau, sáng thức dậy thấy đầu bạc như Ngũ Tử Tư xưa. Dù biết sẽ có những giọt nước mắt hoài tưởng vẫn dài, có hề gì khi mà tôi đang muốn lãng quên đời, đang vỗ về bằng sự bình thản và ẩn núp trong sự đứng đưng của mình. Hỡi tâm hồn quái dị có nỗi cô đơn thật lớn, thật bé, thật lạ, thật quen ấy ! Bạn còn tiếp tục than vãn cho đến

(Xem tiếp trang 82)

truyện dài TỪ KẾ TƯỜNG

— Không có Hương.. ủng hộ chị xiu mắt.

Trầm Hương cười, nói một câu ý nghĩa :

— Chị xiu từ khuya rồi.

Nhuệ Giang nghiêng ngẫm câu nói của Trầm Hương. Nàng nhìn thấy những đọt me non chưa thành màu xanh, chúng giống như màu nắng hạn sau một cơn mưa to. Tình cảm mới chớm có được một màu tuyệt vời như vậy không. Nhuệ Giang cười một mình. Nàng có cái hạnh phúc của một người vừa khám phá ra một sự kiện nào đó, chỉ riêng một mình nàng biết. Hạnh phúc có cần một sự chia sẻ nào đó không ? Như đêm bên nhà thơm nức mùi hương Dạ Lý, nhưng đâu có phải rồi ai cũng nghe cùng một cảm giác ? một xúc động ?

Trầm Hương hỏi :

— Ông Nghiệp làm báo chắc quen nhiều người lắm nhỉ ?

— Nhiều người là như thế nào ?

— Nhiều người... là một số đàn ông, một số đàn bà, con trai, con gái...

Nghiệp cười :

— Tôi có quen với ai đâu. Không có ai hết.

— Lạ nhỉ.

— Chuyện đó chẳng có gì là lạ cả. Họ không thích tôi.

— Lại càng lạ hơn nữa.

Bây giờ Nhuệ Giang mới nói được một câu :

— Hương đừng hỏi nữa, không ai chịu là mình quen nhiều người

đâu.

Nghiệp càng cười :

— Tôi chỉ có vài tên bạn thân. Buồn kéo nhau tới quán nhậu, hay

quán cà phê. Tôi chắc sẽ sung sướng lắm nếu được khoe tôi quen rất nhiều người.

— Ông Nghiệp nói khéo ghê. Tôi tin là không phải như vậy.

— Tôi thường ngồi quán một mình, đi ciné một mình. Buồn vui một mình.

— Nhưng ai biết được những lúc ông có nhiều người bên cạnh.

Nghiệp cười thành tiếng, rồi thôi, bỏ dở luôn câu chuyện. Nhuệ Giang nhận xét về Nghiệp như sau : một anh chàng kiêu ngạo. Không thích nói về mình nhưng như vậy cũng là bắt người ta tìm hiểu về mình thêm.

Nhuệ Giang cũng... kêu ngạo đầu kém gì ai. Tội gì phải tìm hiểu thêm người khác để gây thắc mắc cho mình.

— Tòa báo chắc vui lắm nhỉ?

— Cũng không có gì vui. Ở đó có mấy cái bàn, mấy cái ghế. Mùi mực in, mùi giấy mới, và đôi khi... mùi thức ăn của mấy ngôi nhà bên cạnh vào giờ cơm trưa.

— Hôm nào ông giả bộ mời tôi này tới đó chơi một lần đi.

— Hai người muốn tới lúc nào cũng được. Nhưng nếu không gặp đương sự ở đó thì chịu khó ra về, hôm khác sẽ tới.

— Hôm khác tới cũng không gặp nữa, phải không?

— Tạm hy vọng hơn hôm đầu. Nhưng cũng không có gì làm bảo đảm. Chúng ta là cả một cuộc hẹn bị dở dang mà.

— Yên chí. Tôi này sẽ lấy một tờ giấy báo dán trên tường ghi ngày hẹn khác với ông rồi thờ thờ hân hoan ra về làm như mình vừa gặp nhau, nói chuyện vui vẻ vậy.

Nhuệ Giang cười khúc khích. Nàng không ngờ Trầm Hương cũng có thể đương đầu với Nghiệp, một bên tâm lặng một bên nửa cân. Nàng tĩnh rói đứng ở giữa làm trọng tài Chưa bên nào. mở được tỷ số. Hai địch thủ có vẻ cầm cự rất lâu.

— Chỗ tôi làm có rất nhiều cầu thang, rất nhiều phòng. Không khéo sẽ bị lạc cả ngày, cuối cùng rồi cũng phải ra về.

— Ngoài đường đi lạc còn có lý, vào nhà mà đi lạc thì... què quác.

— Hôm nào mời hai người tới chơi.

— Hân hoan nhận lời mời.

Nghiệp đứng lại trước một quán nước cửa bằng song sắt đen, bên ngoài có thể nhìn vào thấy từng dãy bàn trống. Quán vắng như một nơi nào chứ không là quán nước. Chỉ có cánh cửa duy nhất bằng sắt nặng nề. Nghiệp đẩy mạnh cho ba người bước vào. Trầm Hương chọn cái

bàn gỗ được ra cả hai mặt phố, ghế ngồi nhỏ, thấp. Ba người ngồi gần nhau có thể nghe rõ cả hơi thở của nhau. Người hầu bàn tiến lại Nghiệp đưa mắt dò hỏi. Trầm Hương đương nhiên đại diện cho Nhuệ Giang nói :

— Ông cho hai cam tươi.

Nghiệp ngược mắt nhìn người hầu bàn :

— Còn tôi một chai bia.

Khi người hầu bàn bưng thức uống lên đặt trên bàn, Nhuệ Giang thấy bầu trời có vẻ đổi màu, ngã thấp xuống, và nắng biến mất bên ngoài đường. Hai góc phố tối lại với những đám lá cây bay như bướm bướm.

Nghiệp rót bia vào ly nói :

— Trời sắp mưa.

Nhuệ nghe gió thổi bay mấy sợi tóc của nàng sang mặt Nghiệp. Nàng bối rối giữ mái tóc. Tay kia quậy đều chiếc muỗng trong ly cam với những viên đá nhỏ xoay tròn. Trầm Hương cũng làm như nàng. Hai người uống nước ngọt và một người uống nước đắng. Nhuệ Giang thích thú nhìn Nghiệp uống từng ngụm bia vàng óng ánh. Chàng vừa khui một bao thuốc mới, quẹt diêm châm lửa rồi bẻ cây diêm làm đôi cho vào cái gạt tàn. Ở nhà Ba nàng hút ống vố, một thứ thuốc trong bao giấy kiếng có mùi hăng, nặng và nhiều khói. Nghiệp hút một thứ thuốc có đầu lọc, bao rất đẹp, khói nhẹ, xanh biếc và bay mùi thơm. Nàng thích thú với thói quen bẻ diêm làm đôi của Nghiệp. Nhuệ Giang cảm lấy bao thuốc lá ngấm nghĩa.

Trầm Hương cười :

— Em hút một điếu.

Nhưng nó chỉ đùa. Ở nhà đôi khi nổi hứng, hai đứa lên lấy ống vố của Ba hút thử. Chỉ một ngụm khói là mỗi đứa muốn ngã lăn ra vì sặc sụa muốn ngộp thở.

Ở ngoài đường, những người đi dạo vẫn kéo dài trên hè phố. Nhuệ Giang nhìn lơ đãng những cửa hàng có ánh sáng đèn chớp tắt. Bên trong đó đầy màu sắc của những chiếc áo, những đôi giày. Nàng thích hai hàng cây hơn. Chúng thẳng tắp, thứ tự, màu da mồi trắng, đan ngọn qua những sợi giây điện lợp cái bóng xanh biếc trong nền trời. Trầm Hương vẽ vòng ngón tay quanh chiếc đĩa đặt ly cam tươi. Nghiệp im lặng, thỉnh thoảng chàng có vẻ như nhếch môi cười.

Trầm Hương nói :

— Ở nhà Hương cũng thường uống bia có bỏ đường.

Nghiep thở một vồng khói :

— Chắc Hương cũng thử uống rượu thuốc nữa phải không ?

— Đâu có. Hương chỉ uống được một ly nhỏ rượu dâu thôi. Chị Nhuệ Giang uống được hai ly.

Nghiep đưa mắt nhìn nàng với nụ cười nhẹ :

— Tửu lượng ghê thế ?

Trầm Hương khúc khích :

— Nhưng sau đó thì nàng say...

Một cái khoèo chân phía dưới gầm bàn. Nhuệ Giang nói :

— Thôi chứ.

Trời bỗng đổ mưa bên ngoài. Con mưa không lớn, chỉ lất phất những hạt nhỏ, có khi bị gió đẩy, những hạt mưa bay qua đỉnh cây. Bảy giờ trời bỗng nhiên có nắng trở lại, màu nắng vàng tái tẻ ử rử. Những người đi dạo đã chạy vào đứng dưới mái che của các cửa hàng hai bên đường. Một thoáng, hình như Nhuệ Giang thấy người con trai tóc dài hôm nào lần trong đám đông phía bên kia đường. Tự nhiên nàng nhìn Nghiệp bắt gặp đôi mắt chàng đang nhìn nàng. Nhuệ Giang vội tránh đi nhìn sang bên kia đường tìm người con trai tóc dài vẻ quen thuộc trong đám đông. Nhưng bây giờ nàng nhận ra rõ ràng là một người nào đó, không phải anh chàng bữa trước. Cũng có thể là chính hắn, nhưng nàng đã quên mặt rồi. Nhuệ Giang cười thầm, thật ra nàng có nhớ rõ mặt hắn đâu. Những người để tóc dài thường hao hao giống nhau. Gương mặt xanh tái ẻo lả. Họ lại mặc áo thắt eo, trông yếu đuối một cách buồn cười.

— Mưa nắng, đẹp quá.

Trầm Hương bật lên tiếng kêu với đôi mắt đắm đuối hướng ra ngoài đường. Một hàng xe vừa dừng lại trước một ngọn đèn đỏ. Con đường giăng mưa, màu nắng hanh hao tấp lên khu phố bồi hồi.

— Đố chị mưa này ướt áo không ?

— Ướt. Người ta mới sợ đứng đây dưới các mái che đó.

— Nhưng vẫn có những người cứ đi một cách hùng dũng kia.

Nhuệ Giang nhận ra một cặp tình nhân vừa băng qua đường. Hai người ôm nhau, dìu nhau lên qua mấy chiếc xe đậu cứng. Mưa bay trên vai áo, trên tóc họ. Hai người có vẻ thích thú, tung tăng như hai con chim nhỏ.

Nhuệ Giang cười.

— Đó là trường hợp ngoại lệ.

— Ở đây mưa đẹp quá ông Nghiệp nhỉ ?

Trầm Hương quay qua hỏi Nghiệp. Chàng cười :

— Nhưng chắc không đẹp bằng mưa ở cao nguyên.

— Thôi, mưa ở đó lạnh kinh khiếp luôn.

— Tại sao chỉ có những cơn mưa lạnh mà không có những cơn mưa ấm cúng nhỉ ?

— Điều đó chỉ có một người biết thôi.

— Ai đâu ?

— Ông Nghiệp chứ còn ai nữa ?

— Tôi ?

Hai chị em ngó nhau. Nghiệp uống một ngụm bia. Chàng cười với gương mặt ửng đỏ.

— Tại sao ?

— Vì ông là nhà văn.

Nghiep muốn nói « Nhà văn thì ăn nhằm gì », nhưng không hiểu sao chàng im lặng luôn. Nhuệ Giang thấy đây là ngàn năm một thuở đề thỏa mãn về tò mò của nàng về Nghiệp. Nhuệ Giang bá vào câu Trầm Hương, hay đuôi mắt.

Trầm Hương hiểu ngay ý định của chị, nên hỏi Nghiệp :

— Ông Nghiệp. Ông viết văn ông ký bút hiệu gì ?

Nghiep có vẻ bị bối rối. Nhìn Nhuệ Giang hóng mắt chờ, chàng hiểu ngay ra câu chuyện Trầm Hương thăm dò :

— Ông đừng khó khăn quá. Dù sao chúng ta cũng quen nhau. Biết đâu tôi và chị tôi cũng là độc giả của ông mà không biết.

— Nói ra để làm gì ?

— Con gái thường hay thắc mắc. Tò mò muốn biết chuyện chung quanh. Ông không phải là người ở chung quanh. Ở bên cạnh chúng tôi sao ?

Nhuệ Giang mỉm cười. Nàng thở ra một hơi dài sung sướng. Kể ra con nhỏ « mồm miệng ma » này cũng không tệ lắm. Ăn nói văn chương chữ nghĩa cùng mình. Nhuệ Giang âm thầm cho Trầm Hương mười chín điểm trên hai mươi.

Không hiểu sao Nghiệp chỉ buông thõng một câu :

— Đào Trọng Nghiệp. Được chưa ?

Trầm Hương đáp ngay :

— Dĩ nhiên là được. Nhưng hơi gay gắt một chút.

— Xin lỗi. Tôi không cố ý như thế.

Trầm Hương trả lời bằng một nụ cười. Nhuệ Giang cố nhớ lại xem nàng đã biết được tên này ở đâu, một tờ báo nào, một cuốn sách nào.

(Còn tiếp)

LANG THANG GIỮA TRỜI MƯA

Ta lang thang giữa trời mưa
Chút men rượu uống hồn vừa bay
cao

Từ đau thương cũ tuôn trào
Trời mưa ướt đất thấm vào hồn thơ
Hỏi người yêu nhỏ có mơ
Có xây mộng ước, có chờ ta không?
Mưa trời trải nhẹ bên lòng
Tang tàng với gió hư không cuộc đời
Cây già rụng lá đau rơi
Xuýt xoa hơi nhẹ khi rời kiếp mơ
Ta về theo tiếng người thơ
Bước lang thang giữa trời mưa ngày
buồn...

UYÊN MẶC

NHƯ NẮNG XUÂN HỒNG

Về qua mấy lối cỏ ngoan
Chân nghe xa lạ trên hàng cây xanh
Lộc non trở lại trên cành
Như vờn bóng khói mong manh
nắng hồng

Về qua đường cũ mắt trông
Bóng mây trắng ngả giữa lòng sơn
khê

Tóc mùa xuân cũng buông thê
Mộng mùa xuân cũng tràn trẻ
dưới chân

Bước đi từng bước ngại ngần
Ngó con nằng rớt rất gần cửa tim
Trong vườn hót lạ tiếng chim
Mùa xuân mới đến cây im nổi mừng

HOÀI MIÊN

MẠCH TÌNH

Đi qua giữa bến đò ngang
Nhìn con nước chảy vỡ nguồn sông
sâu

Niềm thương nghe cũng đạt dào
Buồng tim máu vỡ với bao mạch tình
Mai về thấp sáng hư linh
Đón em vào mộng với tình yêu ta

NGUYỄN HOÀI MỸ

KHUNG CỬA NHỎ

Tay ti cửa sổ nhà ai
Gió lay nhẹ tóc em bay; nghiêng đời
Hôm nay gió nhẹ ru hơi
Ru lời tình tự, ru lời xa xăm.

NHỚ HUYỀN XƯA

Cô đơn gác nhỏ nào mong
Lời ru vỗ giấc mộng hồng xa bay
Gió lùa tóc rối; thêm say
Bay bay dốc đỉnh, tuyết với cơn đau.

KHÔNG TÊN

Đưa tay vẫy nhẹ từ nay
Đường xa, bóng nhạt, tầm tay mới
món

Với đôi mắt lạnh, em tròn?
Chim lồng chưa mở, nụ buồn anh xin
TRẦN HƯƠNG XƯA

CHIỀU PLEIKU

Áo ai trắng quá chiều nay
Hồn tôi mơ mây sóng dài núi cao
Sóng ơ có mấy nhánh sầu
Núi ơ có mấy rặng đau cho vira

NGUYỄN NGUYỄN TRANG

NHỮNG MÙA XUÂN PHAI

Những hôm trời mưa mau
Em thương hay cúi đầu
Nghiêng nghiêng vành nón lá
Bước nhẹ buồn lao xao

Bên hàng hiên mưa rớt
Lá ủa ngập ngừng rơi
Những mùa xuân đã chết
Mắt nhìn nhau ngậm ngùi.
ĐẶNG CẦN

BÉ NGÀY XƯA...

Bé tan trường về qua lối mơ
Đàn bướm bay rực rỡ đón chờ
Cổng chùa ngoan ngời buồn trên cỏ
Đưa với nai, đùa với ngày thơ
Bé tan trường về qua lối mưa
Khép nép ngoan chiếc áo đầu mùa
Cổng chùa hiên mắt xinh, môi mộng
Đứng ngáy nhìn mùa lá sầu đông
Rồi hôm kia bé tan trường mới
Xa mất rồi hình dáng thơ ngoan
Rồi hôm qua bé xa lối nhỏ
Bỏ bướm nai ngơ ngác đợi chờ
ĐÓNG T.V

THIÊN THU TRỞ VỀ

Qua hiên gió lạnh đáng người
Tình ta bỗng mở chợt cười lãng du
Đư hương còn khoảng sương mù
Hồn ta hờ hện thiên thu trở về

TÌNH XUÂN

Có một đôi xuân về chao động
Bé thật hiền như những nhánh bóng
Và nghe hồn đôi trong màu mắt
Nhỏ xuống thật đầy một quãng không
PHẠM VĂN TUẤN

NGÀY THÁNG XA XÔI

Mưa trải lá vàng sân trường thứ
bảy
Nghe buổi chiều về quá đôi quanh hiu
Nghe nỗi nhớ vỡ và trên xác lá
Soi sáng tìm tôi một nỗi hắt hiu.
Mưa đọng nước trong từng ô tim héo.
Mưa tràn trong lòng lạnh với hồn
buồn
Mưa gõ những nhịp sầu trên ruộng
ngực
Mưa mù sương, tình cũng mù sương
Mưa lộng lộng trong tôi từng hơi thở
Nghe cũng buồn đôi mắt ngóng trông
theo

Em dấu yêu đã xa còn có nhớ
Những ngày bên nhau những sớm
những chiều.
Chiều một mình chân lang thang
xướng phố.
Trong ô tim lênh láng những nỗi
buồn
Chiều một mình đi trong thương
với nhớ
Ngày tháng chừng như đã xa xôi
hơn

NGUYỄN THÁI TRUNG

NGƯỜI CON GÁI MẮT NAI

PHÓNG SỰ TRUYỆN ★ KIẾN VÀNG

Từ trong hàng rào dựng bằng những tấm phên sắt lớn nhìn ra khu bồn hoa cư xá, Thạch lặng thinh. Bóng tối đang về trên những bụi cây ngọn cỏ ngoài đó. Chỉ có tiếng gió luồn nhẹ trong những tàu lá chuối xào xạc ở một góc vườn nhà lão gác đàn, nghe trống vắng một khoảng không gian bỗng trở thành thê lương. Ánh đèn phòng khách của ngôi nhà có nhiều hoa đại hắt ra một vùng sáng trước thềm, người ra vào có một vẻ gì rộn rã, và đồng thời với cái cảm tưởng ấy là một sự đầy hơi, nghèn nghẹn trong lồng ngực. Thạch lặng thinh. Một ngôi nhà là hình ảnh sang trọng tươi đẹp nhất của cư xá. Tối ngày có xe ra vào, những người ăn diện đẹp với nụ cười, sự chào hỏi và những buổi tiếp tân chiều thứ bảy hay chủ nhật kéo dài tới nửa đêm.

- Hình như nhà nàng hôm nay có party hở Thạch ?
- Sinh nhật nàng.

Sinh nhật nàng mà nàng không mời. Đau thật. Sinh nhật người ta cũng diện thật «nộp» nhưng là để đứng ở xa ngó lại. Hải nhìn bạn mỉm cười chua xót dùm. Chả lẽ chỉ vì một viên gạch nhỏ trúng vào vai mà tình bạn mới bắt tay nhau đã vội rời rã. Hỡi người con gái có đôi má ngon như một trái táo, môi đỏ em cười với những ai trong buổi tối hôm nay. Chắc em quên tôi, như một hạt rượu rớt trên ngực áo rồi phủ tay bay khô, sẽ có ai đó in sâu trong đôi mắt long lanh em nhìn, đêm nay cho em ngủ mơ thấy hoa hồng. Không, ta sẽ chúc cho em ngủ mơ thấy xương rồng và vật vã suốt đêm. Loài xương rồng gai góc sẽ cào bới giấc ngủ em để sáng mai em dậy soi gương thấy mình xấu thê thảm như con bé lọ lem, đầu bù tóc rối và da mặt bỗng trở thành đen thui như than hầm.

Em sẽ khóc xoét cả hai mắt và ớn vùi suốt cả một tháng trời mưa. Em sẽ lên đậu mùa nữa chứ. Trời sẽ cuốc đất gieo đậu trên mặt em và em sẽ có một khuôn mặt rỗ ma chề quỷ hờn, tối ngày đóng cửa phòng không dám ra đường không dám đối diện ai. Lúc bấy giờ mới là giờ phút của ta, vào một buổi chiều mưa gió xụi xụi, ta sẽ nhấn chuông nhà em và hiện ra là một. Bà Tiên, có cây đũa thần quyền phép. Nhưng trước khi biến hóa em thành một công chúa tuyệt vời ta phải chỉ giáo cho em trước : Hãy đi về hướng tây và yêu người con trai đầu tiên mà em gặp. Ta sẽ đón em ở hướng ấy và làm chàng con trai đầu tiên. Nhưng vô phúc cho ta, nếu ngộ nhờ có 1 thằng sói trẻ nào đó đứng chầu chực ở cửa rình rập sẵn. Thạch bỏ rơi mầu thuốc và dùng gót giày đá mạnh, hẳn học. Cai hẳn học có chút gì lãng mạn lẫn lộn trong đó, Thạch nhìn sang ngôi nhà thấp đèn sáng ở góc cư xá, tưởng như thấy người con gái có đôi má táo thấp thoáng sau những cành đại đơm đầy hoa. Đừng cười nhiều nhé em, hãy tránh xa bọn bạn trai, coi chừng chúng lợi dụng bóng tối hôn má táo, anh sẽ điền lên mắt.

Hải vỗ mạnh vai bạn :

- Thà uống một ly cà phê.
- Ừ, cũng còn hơn không.

Trong khi đợi Hải thay cái áo, Thạch đi lại ngoài sân ngõ Quyên Quyên đang lui cui trong bếp. Một câu hỏi hờ hững vẫn còn bỏ không vào trong cái túi im lặng không có đáy ấy. Cái con bé sao mà lạnh đến thế, Thạch nghĩ thầm. Và lúc ấy chàng ta thực sự quên đôi má táo cùng sự thân thiết tưởng như là tình yêu giữa mình và Ngọc Trân.

- Cậu coi bộ mệt Ngọc Trân quá đấy nhé.
 - Lẽ đương nhiên, như một cái tên đẹp.
 - Đồng ý, một cái tên nghe rất quý hóa. Nhưng, vất vả chưa nhỉ ?
 - Vừa phải vậy.
 - Có nhiều đứa con trai vây quanh nàng. Cậu những vẫn T. lặn.
 - Nghĩa là áp chót, ta biết chứ.
 - Thất vọng chưa ?
 - Còn nguyên như buổi sáng.
 - Tốt. Can đảm. Mà nè tên si dại, mi quên nàng trong trường hợp nào vậy ?
 - Cần tiêu thuyết hóa một tí cho thơ mộng không ?
 - Cần chứ. Tình yêu đừng cần ngẫu nhĩ như nhai ổi nhai cóc.
- Hãy nhảm nhi như ngậm ô-mai.

— Đúng điệu mi là độc giả Tuổi Ngọc.

Hải cười, cái môi nhếch kênh kiệu :

— Đời sống phải cột bóng bay cho chân nhấc bổng lên khỏi mặt đất, thế mới thú vị. Mọc cánh thì càng tốt, đừng lê lét ở thực tại tội nghiệp.

Thạch gõ nặng gót giày :

— Đọc và cổ động kỹ nữa. Này Hải, còn Gà con của cậu ra sao rồi ?

— Chưa trả lời câu hỏi của tao mà. Tao thích được nghe kể về những trường hợp quen nhau như thế nào.

— Sưu tập đấy à, thành ngữ ngần ?

— Ừ. Ta đã phân tích : Có hai trường hợp quen nhau : tình cờ hoặc giới thiệu xếp đặt. Mi ở trong trường hợp nào ?

— Cả hai.

— Thú vị đấy nhé, kể đi.

Ngọc Trân là bạn của chị (Thuấn). Một người bạn nhỏ mà Thạch được nghe bà chị nhắc tới nhiều lần, có đôi má lúc nào cũng đỏ như... muốn cắn một cái (cắn đây là cắn bằng môi, nhóc con ạ, đừng vũ phu) Và người ta gọi là má táo môi nhỏ.

— Nghe chị ca tụng bạn bè chị hoài, bao giờ chị phải ẵm về thử một cô cho em xem mắt chứ.

— Đứng hõn, chú nhỏ.

— Em bi lớn, đứng hơn chị cả gang không nhỏ nhit đâu nhé.

— Nhưng bạn của chị là chị theo đúng thứ tự ngay dọc hàng hoàng.

— Một lần lần đã bắt rết, cần phải được đào bỏ hôm nay và mai sau. Chị nói như là một bà già nhai trấu.

— Nhưng mà mi khó ưa, mỗi lần đi đâu nài nỉ muốn chết mới chịu đi.

— Em chỉ muốn chở chị tới nhà Ngọc Trân.

Và tết đến, Thạch làm tài xế xe ôm chở chị đi vòng quanh khắp bạn bè. Mặt chàng dài ra như trái dưa leo, cần nhân :

— Kiếp sau chị làm ơn lựa bạn đem đẹp mà chơi, may ra em mới có thể tiếp tục làm tài xế cho chị.

— Phát biểu thiếu sót. Học trò đáng không điếm. Con người ta không chỉ có hình thức.

Thạch trề môi :

— Em sợ mấy cô học cao học. Nhất là lại cao học Luật. Trường tượng như một sự vát quần áo trước khi phơi.

Chị Thuấn trừng mắt :

— Phải nể tôi một tí chứ,

Thạch đập nỏ máy xe :

— Xin lỗi, em không nghĩ tới chị thật mà.

Có thể chị còn đang ở trong thau nước hay là đã cặp lên dây phơi. Thạch vừa lách xe vừa cười thầm. Bạn bè chị một nửa đang ở trên dây phơi, phần còn lại ở động từ và trạng từ đã kể tới ở trước.

— Bây giờ chị về chứ. Li xi cho em có vài trăm bạc mà bắt em đi hết cả mùa xuân.

— Ừ, thì về.

— Khi dừng xe trước cửa chị nhớ mở vi của chị ra thêm một lần nữa nhé.

— Cái nết gì mà cứ bắt địa người ta hoài.

Chiếc xe rẽ ngang ở một ngã tư. Chị Thuấn nói :

— Giá bây giờ qua được Gia Định một chút thì hay biết mấy.

Thạch nhần nhần :

— Em tiêu pha thời giờ cho chị lạm phát quá đáng rồi.

— Sao bảo chị muốn chở tới nhà Ngọc Trân. Độ xe đang ở mức có thể tới 60 cây số một giờ bỗng giảm lại một nửa. Thạch quay lại :

— Em chở chị đi ngay lập tức.

Thạch đã có ý muốn quành xe lại nhưng chị Thuấn can ngăn :

— Thôi, để ngày mai. Nhà người ta ở tuốt tỉnh Gia Định lận.

— Đường xa chi mấy.

— Mày mắc bệnh hình thức nặng. Chưa gì đã si được. Về không thôi mẹ la.

— Cũng được. Để dành ngày mai em còn muốn diện một tí.

— Khỉ. Lúc nào mày cũng thế.

Xe rẽ vào cư xá lúc trời đã xẩm tối. Chị Thuấn chỉ căn nhà có nhiều hoa đại ở góc trái cư xá, vừa được sửa sang thêm vài đường nét kiến trúc mới cho bớt phần nặng nề cũ kỹ.

— Thiên hạ mới dọn tới đây hở Thạch ?

— Cả tháng nay mà chị không để ý sao.

— À thì ra dọn nhà ăn tết.

— Nghe thằng Hải đồn nhà người ta có mấy cô con gái xinh lắm mà em chưa thấy. Hôm qua ăn tân gia họ tiếp tân lớn lắm mà Bồng chị Thuấn ngồi phía sau đập lưng Thạch lia lịa :

— Ngừng đi Thạch, ai như Ngọc Trân.

Chiếc xe màu trắng vào sân ngôi nhà có trồng nhiều hoa đại, hai cô gái mặc áo dài bước xuống. Thạch cũng ngoái cổ lại nhìn với chị Thuấn.

— Đùng rồi Ngọc Trân. Thi ra nàng đã dọn tới đây.

Thạch cảm thấy như các mạch máu trong người mình gia tăng vận tốc không chậm trễ, lập tức chàng vòng xe trở lại phía ngôi nhà công còn đang mở.

— Làm gì thế Thạch ?

— Nàng coi bộ xinh quá.

— Đùng có chương. Tôi không muốn vào nhà họ bây giờ đâu.

— Thi em vào.

Thạch đã đậu xe ngay trước công, đẩy chị Thuần tới một trường hợp duy nhất là phải nhấn chuông. Hình như trong nhà đã có ai nhìn ra. Chị Thuần khó chịu :

— Chưa bao giờ tôi thấy khó chịu như lúc này.

Dựng xe, Thạch đẩy chị tới trước. Thằng con trai mới lớn bỗng thêm một cái gương để chải mái tóc lại một chút. Dĩ nhiên cái lược bây giờ chỉ là năm ngón tay chàng.

Đó là một trường hợp quen nhau xếp đặt và tinh cò. Thạch nói, quen nàng vậy thôi, và có gặp nàng lại một lần nữa.

— Chưa xin nàng được một cái hẹn à ?

— Đang sửa soạn.

— Cậu coi bộ yếu quá. Chậm chân coi chừng ta tấn công trước đó nha.

Thạch chột dạ :

— Trông ta vô tướng tán gái quá hở ?

Hải đây bạn ngồi xuống ghế và hai đứa ngồi đếm những giọt cà phê rớt xuống đáy ly. Thạch bị tiếng nhạc xô đẩy nhớ tới hình ảnh người con gái áo dài đỏ trong ngày tết. Nàng có đôi má muốn... cắn một cái và lối nói chuyện riu rít dễ thương. Giờ này chắc nàng đang cười nhiều, nói nhiều và liếc nhiều những bạn gái bạn trai ngồi chung quanh. Hợp ca phê không đường vừa vận vị đắng của tâm hồn, rớt xuống, với bớt đi phần nào nỗi dằn vặt.

(Còn tiếp)

SƯƠNG TRONG VƯỜN HOA NHÀI

LŨY
ĐỨC
NGHIÊM

BUỔI CHIỀU CHỈ CÒN LẠI Đám KHÓI Ở TRÊN ĐỒI. Trời thấp đến nỗi Thụy tưởng như bao nhiêu hơi nước trong thung lũng đã quần tụ cả lại, nổi liền với những đám mây đen, trong đó thơm nức những hương nhài, không khí dường như đặc sệt hẳn lại, Thụy phải ngheh cổ lên mới thở được, nàng nhẹ rẽ từng luồng không khí mát lạnh, chảy tuôn trong ngực, bên ngoài cửa sổ, đêm bắt đầu đổ xuống cùng với một tiếng chim kêu, khoảng trời như chìm vào một màu xám xịt những cây dương, cao ngất rũ rượi, lướt thướt dưới những đám sương đang lan tràn từ chiếc lá này đến chiếc lá khác, gió reo rì rào trong khóm trúc bá diệp, những ngọn hồng bạch và gốc ngọc lan bên thềm. Đêm buồn trong những cơn gió thổi bạt hơi lạnh ủa khắp phòng, Thụy kéo chăn lên tận cằm lười biếng không muốn trở dậy, những con chim sẻ đã về kêu dưới mái hiên, một vài vì sao yếu ớt mọc ở phía rừng thông trông nghiêng như vừa trời lên khỏi một mặt nước. Thung lũng giống như một góc biển lộn ngược, Thụy hơi chóng mặt, có lẽ vì đêm qua nàng đã không thể ngủ, đêm trăng thàn tiên nhưng cũng buồn thảm. Nàng sung sướng cùng một lúc cảm thấy buồn rười rượi, cơn xúc động hãy còn ngáy ngất mãi, chàng đã nắm tay nàng, và nàng đã nhìn thấy trời, nhìn thấy đêm, nhìn thấy sao, nhìn thấy vườn hoa nhài bay hương phảng phất trên mớ tóc rối của chàng. Đêm ngào ngạt và mong manh,

những nụ hoa vừa nở ra, đậm dội trong tâm trí nàng, những âm vang mù mịt không thể nghe, không thể phân biệt vườn cây phủ nặng, một thứ sương, quện hơi lạnh lên hai cánh tay chàng, tim chàng đập mạnh dưới làn da nóng hổi, thì thầm như tiếng khua động của một thời nào cũ kỹ thân yêu, nàng đã nghe thấy một đêm hè được nghỉ học về quê, đêm không ngủ nằm nghe tiếng sáo diều nghe tiếng sóng sông vọng tới từ sau lũy tre dưới vườn hương thơm của loài hoa nhài, lẫn hơi mát của những kẻ đá và những chiếc lá cây đã rụng xuống lối đi, những lối đi có đầy chim cú kêu và tiếng vạc sành vút đầy chân cỏ tấm ánh trắng vàng. Chàng cầm lấy bàn tay nàng, chàng lần đếm từng ngón một, chàng đưa tay nàng lên môi, nàng nghẹn ngào, chàng lau nước mắt cho nàng, chàng không hỏi sao nàng đã khóc, có lẽ chàng đã hiểu. Lúc đó vùng chuyền động âm âm như đang trong một cơn bão lớn, những cành cây chung quanh nhà bị gãy kêu lên rần rắc, vườn hoa nhài reo lên một lần tiếng lá khua động từ gần đi xa và mất hút trong cánh rừng sau nhà những cơn gió khác lại thổi tới nghe như muôn ngàn bầy ong cùng cất cánh bay. Thụy nghe tiếng nước chảy róc rách, sương đã phủ trắng những ngọn hoa nhài. Gió hắt động từng hạt vào vách mái ngói, nàng run lây bầy vì gió rét, những xúc động không làm sao nàng kim hãm được. Chàng đưa nàng đi dưới những cành mận đầy hoa trắng gió làm tóc nàng bay tung quất vào mặt đau rát nàng nhìn xuống sân, trên lối đi hoa rụng trắng xóa, chàng nhặt những bông kim ngân mắc lên tóc nàng, những cây mẩu đơn lã ngọn chà lên má. Lúc nàng chập choạng bước xuống sân, hơi nước giá buốt, cây ngọc lan đồ dài bóng ủ rũ xuống tận chỗ hai người đứng, ánh sao không đủ sáng làm cho những đám sương trở thành xanh biếc, nàng không hiểu được chính những kẻ lá, gió thổi làm lọt ánh sáng xuống những cây. Hay đó là những đám sương bay qua. Nàng vùng khỏi tay chàng chạy thật nhanh về phía phòng :

(Xem tiếp trang 82)

ĐI GIỮA MÙA HÈ

PHẠM PHÚC PHÚC

Đến bãi cát phiến không còn thấy chiếc bóng cô bé như chiều thứ bảy ngồi dựa vào gốc cây nhìn ra biển nữa, sự vắng mặt không lý do của cô bé khiến Phiến bồn chồn ngồi xuống mặt cát ngó về những con đờng nhỏ chạy qua nơi này. Trên nền trời xám lẫn cụm mây xanh, chiếc máy bay Chooknook chuyền quân của đơn vị ven núi bên kia xuống khu rừng già nằm dọc quốc lộ âm ỉ khuất dần vào núi đá trùng trùng.. Không thấy màu trắng không gặp điếm tụ nào trong vòng mắt cố mở toét đến khóe của Phiến. Phiến thở dài lật mấy trang sách cổ đọc giết thời khắc và quên đi sự chờ đợi này.

Buổi chiều miền biển gió mang theo hơi muối từ xa khơi vào khiến chân tay Phiến nhom nhóp đến muốn tìm chỗ có trũng nước tắm một cái. Phiến nhìn ra xa, sóng từng lớp cuốn nhau vào bờ đá, tạo nên những bọt sóng trắng tinh, gây những âm thanh rộn rã âm ỉ. Phiến không thể nào tìm ra căn nhà có một tấm giếng, dùng để tắm rửa, ăn uống trên triền cát chạy đầy gốc cây dương này cả. Những cây dương dẫn từ bên trên con dốc khuất xuống vùng biển đầy mơ hồ thắm thì.

Ngày đêm sóng vẫn gọi những âm thanh như thế. Buổi sáng thụy triều xuống, mực nước rút ra xa mãi ngoài lưng chừng hòn đá cuội trắng to lớn, nằm chắn khuất rặng cây xanh, bên kia ốc đảo mịt mù. Buổi chiều, mực nước lên, xô đẩy những phiến cát đầy dấu ngón chân người

do bọn trẻ nghịch ngợm vào lòng biển sâu thâm trầm. Sóng, lớp lớp vỗ vào bờ nghe mãi mê, mồn mõi. Phiến về thành phố kể từ ngày nhận tờ giấy hoán đổi rời đơn vị trú đóng mãi tận cao nguyên xa. Phiến có nỗi buồn của kẻ trở về và sự so đo của một tuổi trẻ nhiều lận đận và gian khổ.

Phiến hoàn toàn được hít thở cái không khí dịu lành của những buổi bình minh trên mặt biển đầy tiếng chim lạ từ đảo xa bay vút về Phiến quên hết những ngày tháng năm ăn ngồi nơi khu đất, chịu chết vì nắng mưa tầm gội trên đầu. Phiến thành thoi với tâm hồn trải rộng ra như bãi cát vừa đậm ngọn thủy triều lên xuống, nguyên khiết tinh uyển. Nhiều lúc đứng sáng, Phiến mới trở về, buồng người xuống đánh một giấc đến sáng bết, mới cầm khăn, bàn chải, lững thững ra sau nhà.

Tiếng sóng quyến rũ Phiến không ngớt, hàng cây sần sọc đến bước đi Phiến mỗi ngày. Buổi mai Phiến chậm chậm bước theo như một người còn cơn mộng du trong giấc ngủ buổi nào chập chờn. Phiến, thẳng thốt cũng có, Phiến suýt suýt cũng nhiều Phiến hoàn toàn bị chi phối bởi tiếng sóng ngày đêm vỗ vào mé cát, vỗ nhiều lắm trên những gộp đá nằm soãi theo triều biển nhấp nhô, từng cụ m dương già Biển. Biển bát ngát và thăm thẳm. Dáng Phiến nhỏ nhoi trên mặt phẳng trải dài.

Phiến dừng dậy bước đi không chú ý. Phiến gặp những bước chân hôm qua nhạt mờ rắc vài hạt sương mỏng trên mặt cát ướt, xám. Những bước chân nhỏ, nguyệt ngọc của những lần chưa từng xa rời, guốc dép hay giày dẫm trên đường. Hôm qua, Phiến làm sao quên được cô bé ngồi ở góc cây đợi Phiến. Những ngày hạ chói chang khô khốc trên mặt đường. Những tường vôi cao chằng trên đó nào miêng chai, thép gai đã vây kín cô bé. Sống với những thân trầm cổ tích, bao vây mọi im lặng, ném những tiếng động ra bên ngoài kia, khiến cô bé không còn sinh thú gì nữa trong cuộc sống nơi đây. Hàng đêm cô bé đã nghe được tiếng sóng, dội qua bìa tường vào căn phòng nhỏ gây những quyến rũ, hối thúc. Cô bé bỗng tưởng ra khuôn hình vô tận của thiên nhiên lúc mặt trời rực rỡ lên trên, của xạc xào khi bóng đêm đổ xuống và của mồn mõi khuya khước lúc cô bé tỉnh dậy nghe vắng đầu bên ngoài Biển tạo những tiếng động dội mãi vào hồn cô bé, nó ở trước mặt và quyến rũ quá đi thôi.

Phiến dừng lại nơi một gốc cây lớn, cội dương già dựng trơ trọi giữa nền biếc của bầu trời xám, sống cô độc giữa bãi cát thềm thang

đường đầu chân trẻ con. Phiến muốn ngã lưng xuống như nằm trên thảm cỏ miền núi lúc đơn vị Phiến còn ngược xuôi vùng chiến trường biên thùy. Có đó nhiều đàn chim núi về quần bên khu nghĩa trang người Thượng. Nhiều đàn bò ẩn hiện trên dốc sỏi, của khu đất trống bên chân đồi. Phiến nào tìm được sự thành thoi như ngày đó nữa. Nó không cho Phiến bận bịu gì về một bóng hình hư ảo. Phiến cười vu vơ với điều gặp được của mình. Tự dưng Phiến xúc động, Phiến vung chân đá một cái.

Về chiều, trời xanh hơn, vài vạt nắng kiêu được bên kia ngọn núi mọc trong chớp chời trắng. Phiến bỗng thêm một hơi thuốc nhưng túi không còn thuốc nào. Phiến nhớ bao thuốc hồi sáng chỉ mới có hai điếu, không biết Phiến bỏ quên nơi nhà một thằng bạn hay rớt trên dọc đường đến nơi này. Phiến thở dài : Mấy lúc sau này, tự dưng Phiến đâm ra chán nản, việc gì cũng cho Phiến cái mõi mệt đặng đặng. Việc này giờ cho Tư Thực K.H. của Linh mục L. là Phiến còn chút cố gắng chứ tất cả mọi điều kia Phiến đều cố ý buông xuôi. Hôm qua giờ Việt văn, Phiến chợt nhớ ra cái hẹn với cô bé ngoài bãi cát trên triều dốc. Phiến coi đồng hồ thì thấy đã quá giờ chờ của cô bé rồi. Phiến bồn chồn không yên, Phiến bảo : «Hôm nay cho nghỉ sớm, bù vào thứ bảy tuần trước học 3 giờ liền. Học sinh thích nghỉ hơn thích học, không ai nghĩ về ông thầy mình bữa nay sao dễ dãi quá. Tuy sao biến mất sau cánh cửa to chắn bằng những phiến gỗ ghép lại bên trong cũng là lúc Phiến chạy vội ra biển, Phiến không thấy ai đứng chờ mình.

Ngày mai Phiến sẽ khăn gói trở về quê nhà thành thoi 3 tháng nghỉ. Phiến nghỉ chín mươi ngày nữa, ối là lâu, nên Phiến buồn. Phiến không gặp được cô bé như Phiến hằng mong mõi. Buổi sáng sau đó, Phiến đã đến trường nơi cô bé trọ học để thăm dò. Phiến lơ ngơ bấm chuông đợi người gác cổng ra mở cửa. Trong khi đợi, Phiến nghĩ lung lay, nào Ma soeur sẽ hỏi Phiến...Ông là gì của nhỏ này...Ma soeur sẽ nhìn Phiến với đôi mắt nghiêm khắc nếu Phiến nói : - Quen sơ sơ thôi. Phiến nghĩ sâu xa hơn đến những đôi mắt bọn con gái nhìn Phiến ngơ ngác, Phiến thật khó tìm nơi đó một nụ cười, như cô bé đã cho Phiến mọi lần. Nhưng chẳng ai mở cửa cho Phiến cả, chỉ những cơn gió xào xạc thổi từ bên trong ra và từ bên ngoài vào. Phiến thấy những tàn phượng nở rộ khắp bên trong. Nhưng con đường không thấy ai xuất hiện và tấm bảng to dựng giữa nhà chính viết hai chữ «Bãi Trường». - Đã nghĩ rồi sao ? Phiến tự hỏi như thế và Phiến bước ngơ ngác về phía biển gần đũ đầy tiếng sóng.

PHẠM PHÙ PHÚC

chào một thời tuổi trẻ

PHAN NHÃ UYÊN UYÊN

Tháng sáu anh về. Con đường nhựa nóng bỏng cơ hồ như muốn rã tan dưới gót giầy cao và cứng của anh. Dọc theo hai bên đường là những hiệu buôn khép hờ. Từ những mặt kính trong có thể nhìn thấy qua khe hở nổi lên những tia nắng vàng quái, nóng bỏng. Anh lúi thủi mà đi. Cuối đường phía bên trái, là một căn nhà nhỏ khang trang nhưng có vẻ điu hiu, có tịch. Những bước chân anh đã đặt đến đầu thềm. Anh trừ trừ. Muốn vào nhà phải qua ngang một khoảng sân vuông nhỏ lát gạch màu đỏ thẫm. Ở góc trái của sân là những cây huỳnh đàn đã đơm hoa rực rỡ. Nắng nhảy múa trên từng phiến lá màu xanh biếc. Mơ hồ anh nghe đâu đó lay lắt tiếng chim kêu. Bước chân anh chùng lại, lòng chợt ngậm ngùi. «Chim nhỏ, ta đã về».

Còn không những buổi sáng tinh sương cùng chim nhỏ đi thơ thẩn trước sân nhà. Sương lạnh dưới gang bàn chân, sương đọng trên những sợi tóc dài đen long lánh và sương ngập trong mắt con chim nhỏ. Những bông huỳnh đàn rung toí tá dưới chân. Anh cho chim nhỏ nghe một bài thơ ngắn. Lúc đó chim nhỏ ngó dựa vào gốc huỳnh đàn rèm mi cong khép kín, sóng mũi thẳng và cao, đôi môi hồng màu tuổi trẻ của một thời sung mãn tuyệt vời. Mùi huỳnh đàn ngào ngạt. Sương khắp cùng. Anh tưởng mình nhẹ hẫng và bay bay lên một cõi nào xa lắc. Tà áo chim nhỏ phất phới trong màu nắng quái.

Còn không những buổi chiều mưa buồn bã, gió tạt từng hồi vào khung cửa sổ nhỏ mang theo chút rét mướt paà lên da thịt. Anh đứng khoan tay ở cửa sổ nhìn chim nhỏ đang co ro trong chiếc ghế mây với chiếc áo len màu xám nhạt, chiếc khăn choàng cổ cùng màu, dây và cao che khuất chiếc cổ cao và trắng. Lúc đó anh tưởng chim nhỏ là một thiên thần đi lạc vào khu rừng cấm. Anh nhắm mắt, nghe mưa trong lòng. Mưa hân hoan trên miền đất thánh. Mưa lam run lại những đường tim. Mưa ngọt ngào xuống đời anh, thấp sáng một thời tuổi trẻ.

Chiều dần tắt. Anh đứng ngó ngẩn trước hiên nhà. Cây huỳnh đàn vẫn còn đó, chói lòa niềm tin. (Ồ những niềm tin vô vọng), gió mang hương đến quỳên lấy hồn anh. Anh thở trong hương huỳnh đàn Hoa xưa vẫn còn đó. Và anh đã về. Nhưng chim nhỏ? Cõi nào em đã tới. Nơi nào đã qua, có nắng chói chan, có mưa lạnh lẽo, có đêm dịu dàng... Một đời với định mệnh khe khắc và oan nghiệt. Chào một thời tuổi trẻ say đắm.

LÊN ĐƯỜNG

LƯU ĐÀY

DƯƠNG THANH TÙNG

Theo hương được chỉ dẫn bởi các thiên thần, vừa vỗ cánh nhắm về trần gian, nó vừa ngược nhìn một cách vô vọng cánh cửa nhà Trời rồi đây không bao giờ còn được trông thấy, không bao giờ còn được nhìn trở lại các màu long lanh ngũ sắc, những màu nó vẫn mân mê nghịch ngợm pha chế vào nhau, khoan khoái phát giác nhiều mới lạ. Nó vốn có một đam mê đặc biệt với màu sắc. Nó lấy màu sắc làm vui. Chính sự vui đùa đem lại hậu quả hiện tại. Nó bị bắt gặp đang tô vẽ công nhà Trời với các màu sắc tím ra. Và nó đang ôm trước ngực một ống màu không giống với tất cả từ trước tới nay. Nó rất ưng ý màu này. Cảnh các màu chính xanh, đỏ, vàng, nó cảm thấy phải đặt thêm một màu đậm hơn hết: màu trái ngược với trắng, màu đen. Nó đang loay hoay tìm chỗ sắp xếp cho màu đen một ngôi thứ ru tiên, vị thần giữ cổng đi tới. Đây là vị Thần Hung Bạo, toàn quyền hành sử. Với thân thể to lớn dị thường, to hơn cả trái núi. Ông được phép «liền trăm hậu tấu» để tăng uy thế trong công tác đặc biệt bảo vệ doanh trại nhà Trời. Chưa có ai phạm lỗi để ông thi hành biện pháp chế tài cứng rắn. Mọi loài, nghe thấy tiếng ông đã vội vàng lần tránh. Một lần, con ve bị cảnh cáo khá nặng, không phải tội phá hoại mà vì nghịch ngợm. Ve là nhạc công của vườn Trời. Khi rồi nó cũng ca hát phụ họa với chim chóc. Ve lại hay đùa giỡn. Không hiểu, vì thích điều gì, cứ chờ lúc thần Hung Bạo chộp mắt, ve trôi giọng hò hét. Nó vừa nhỏ tí tí vừa nhanh nhẹn. Thần rất bực mình mà không chộp được nó. Được thế, ve càng đùa dai. Một hôm nó tình nghịch đầu trong vành tai thần, kêu lên âm ỉ. Ông cáu quá, cho ngón tay vào ngoáy, phải lừa mãi, dùng cả hai tay bắt mới được ve. May mắn cho ve, lúc đó, thần sấm sét đến yết kiến thần Hung Bạo. Thần xoa tay làm rơi ve xuống. Ve bị đập đầu, mắt lồi lên, mồm quặp

sát thân, từ đó, hết liu lo, chỉ độc kêu một giọng ngang phè, đều đặn và uể oải làm sao.

Thần Hung Bạo nhìn công loang lổ màu, nổi giận đá cho con qua một cái nên thân. Nó bị bắn ra xa mấy mươi thước. Ống màu trước ngực sóng ra chan hòa nhuộm đen cả thân thể nó. Vị thần chợt hồi hận ngắm con vật bé nhỏ lăn lộn trên vũng màu, ngắm sự sặc sỡ trên công ông gật gù :

— Đứng lên ! lại đây bảo, con kia !

Con qua thu hết sức vùng dậy, run rẩy nhảy đến gần. Vị thần phán :

— Tha cho người để đền công người trang hoàng chiếc công. Nếu trình ta biết trước chương trình tô điểm này, có lẽ người đã được thưởng. Nhưng luật là luật không có ngoại trừ. Bây giờ, người bị phạt vì dám ngang nhiên sơn công. Ra khỏi nơi đây đến bao giờ gọt rửa sạch màu tối tâm đó.

Ông quay lại gọi mấy chú bé đang nô giỡn đằng xa, trong sân bóng chuyền, với giọng kêu sấm nổ :

— Hòa Bình ! Tới đây !

Hai thiên thần tí hon, cánh chấp chới ở lưng, vai đeo cung tên, quần áo đầy hình ảnh kỹ hà, không bay, vừa đi vừa nhảy lò cò lại. Những bước chân be bé thể mà thoát cái đã đứng bên cạnh vị thần, có dáng như trình diện, xong lại nhảy vòng quanh. Thân nói :

— Chỉ đường con vật ấy đến với loài người.

Lời nói dứt, bóng dang ông nhòa đi rồi biến mất. Hai thiên thần vẫn tiếp tục nhảy vòng quanh con qua chân mới dừng hẳn. Đường như họ đã quen thuộc trò chơi này. Hay đó là điệu vũ tiên kẻ lưu đày. Xong, hai thiên thần nghiêng qua, nghiêng lại, xoay tới xoay lui ngắm nghía con vật mang một màu sắc lạ mắt. Hồi lâu, một người mới lên tiếng :

— Bước ra công, tới ngã ba, rẽ tay phải, xuống đường đèo.

Người kia nói lời :

— Gặp trạm đợi, lên xe ca, ra phi trường, đáp phi thuyền.

Con qua đợi không thấy hai thiên thần nói gì thêm mà các người này ù té chạy trở vào sân. Nó lặng lẽ nhìn lên công một lượt, Giã từ cái công. Giã từ màu sắc với những mãi mẽ thích thú. Bao giờ gặp lại ? Biết bao giờ. Thôi đành vĩnh biệt. Nó rung rung hướng ra giữa công. Vĩnh biệt. Tự nhiên, công hé mở một khoảng trống, con qua bay vụt qua.

Nó buồn quá sức. Một tai nạn. Một rắc rối. Làm sao bây giờ ?

Trước mặt là con đường hun hút dài ngoằng. Một ngã rẽ nào đó đón nó nhập cuộc sau lưng chỉ còn là hư vô. Công nhà Trời đã khép tan hoang. Vườn Trời biến mất từ bao giờ. Chỉ còn tiến tới. Nó mạnh dạn vỗ cánh như hàng hái lên đường.

Nhịp nhàng, nhịp nhàng, nó qua không biết bao nhiêu đoạn đường. Tâm trí miên man các hình ảnh quay cuồng. Nó nghe thấy bị chạm mạnh rồi lăn cù ở góc đường. Thì ra, nó va vào bảng chỉ dẫn của ngã ba. Tấm bảng có hai mũi tên, một ngược về bên trái ghi : Suối Khủng Long ; một xuôi về bên phải ghi : phi trường Liên Hành Tinh.

Bỗng nhiên, nó nghĩ tới con suối. Tại sao nó không đến suối để tắm gội? Biết đâu suối sẽ giúp nó có thể trở lại trình diện vị thần Hung Bạo với bộ lông như trước. Nó bị phạt là phải. Cả vườn Trời có ai giống nó bây giờ đâu. Khi chưa bị nhuộm đen, bộ lông nó cũng bóng bảy tươi tắn óng ả như tơ. Bộ lông mà các con hạc, con cò trắng toát đôi khi thêm thường ghen tị.

Thay vì rẽ bên phải như đã được chỉ định, nó vòng về bên trái. Suối Khủng Long cái tên đang hấp dẫn nó.

Khủng Long trấn đóng suối nước phun đã từ bao lâu rồi, nó không biết. Chỉ nghe kể lại, đó là con vật ghê gớm, răng tua tủa, lưỡi dai đỏ như máu, hình dáng giống đại thử, to bằng cái nhà, thường quấy phá vườn Trời để ăn đào tiên. Có lẽ không phải Khủng Long muốn trường thọ, hơn nữa đào tiên chỉ bằng quả cam, quả ổi, vóc dáng Khủng Long ăn đến bao nhiêu cho đủ no. Nó thích vị ngọt lịm thơm tho của đào. Quái vật chẳng nữa cũng ưa dịu ngọt. Cả Tề Thiên Đại Thánh dốc toàn lực bảy mươi hai phép thần thông không trị được. Chính thần Hung Bạo nắm cổ Khủng Long và nó hết vùng vẫy. Vị thần bắt buộc nó giữ suối nước phun.

Con qua tiến về suối với bao nhiêu hy vọng. Hy vọng một may mắn, hy vọng một tương lai không phiền muộn trong đó tất cả thói quen lui biếng cũ không bị xáo trộn qua thời gian dần trải mệnh mông.

Trước mặt sương mù lất phất bay, con qua ngạc nhiên quá. Bây giờ đâu phải buổi sáng mùa đông ở địa cầu trong sách vở nó đọc được nơi thư viện. Minh chưa tới địa cầu mà, nó nghĩ như vậy. Cũng chẳng phải không khí bằng bạc thơm tho nó đã sống những ngày trước khi tai nạn xảy ra. Lại nghe tiếng rì rào xa xa, nó nhớ ra đây là phạm vi suối phun.

Tất cả nao nức và hoan hỉ đây con qua tới. Hơi nước phủ đầy làm nó không thấy lối. Trở lui lại, rũ cánh và quan sát, nó nhận ra hơi

nước chỉ bay tràn ngập một hương. Còn xa tí vào phía bãi trống thật quang đãng. Vừa bay vào đến đấy, chưa kịp định hướng suối, nó đã vòng lại ngay. Cái gì vậy? Một khối to, xanh rì, đang phát ra tiếng ồn ào ù ù lẫn vào tiếng nước phun rào rào.

Khủng Long đang ngủ. Hú vía: Vô phúc, người anh em trở mình nhằm lên tờ đám bẹp dí lăm ẹ. Con quạ tự nhủ và cười một mình.

Không buồn ngó qua Khủng Long xem hình dáng thế nào, nó vàng theo hướng có hơi nước. Nó cẩn thận tránh xa Khủng Long, để phòng quái vật có thể ngửi thấy hơi lạ, tỉnh dậy chẳng. Nó sợ lỡ mất dịp đến gần suối. Nó cũng vui một chút, mừng rỡ một chút nghĩ rằng nó còn tốt số gặp lúc Khủng Long ngủ khoèo. Cho nên, nó thấy chẳng cần quan sát Khủng Long làm gì, cứ đến suối đã.

Ồ, tuyệt làm sao. Nó thần phục Ngọc Hoàng Thượng Đế vô cùng. Ngài đã tạo ra vạn vật còn bày thêm các kỳ quan như thế này nữa.

Nước tung lên cao hàng trăm thước rơi xuống từng đợt như một cây cỏ thụ tàn lá xum xuê. Cả hơi, cả nước cuộn cuộn xoắn lấy nhau lá tả bay. Nước ở đâu nhiều thế, lên cao ngàn ấy mà phun hoài như không bao giờ dứt. Không phải chỉ một nơi xuất phát, gần như rải rác khắp một khu vực mấy mươi thước, chỗ nào cũng có hơi nước bốc lên cao thành mưa rơi xuống. Vàng, phải nói là mưa, mưa kỳ dị, lẫn lộn từ dưới lên, từ trên xuống, mưa túi bụi.

Con quạ đâm ra do dự. Nó lo ngại, không biết rồi đây nó sẽ ra sao khi chui vào trong đám mưa hỗn độn đó. Hơi nước có thể sẽ bắn nó lên. Hơi nước nóng lắm thì phải. Có lần nó ghé mỏ vô ẩm nước đang bốc khói chờ để pha trà cho kỳ vương Đế Thích. Lần đó, không nhờ thuốc bôi phồng của con hạc, có lẽ nó đã xong kiếp và bây giờ không phải lang thang khổ sở. Con hạc mới dễ thương làm sao. Dịu dàng, xinh đẹp lại hay giúp đỡ. Đó là bạn duy nhất của quạ.

Con quạ cũng ngạc nhiên, nghịch ngợm như nó lại thích con hạc nghiêm trang. Nó không hiểu mối liên hệ từ đâu. Một cảm tình nhen nhúm. Nó tần ngần nhớ con hạc rồi nhìn suối thần thờ. Nó lại tần ngần nhớ xem có sách vở nào ghi về nước ngầm, kiểm điểm sự hiểu biết vẫn không định nước có hại không, có khoáng chất gì tác dụng ra sao. Duy, nước bốc hơi dữ dội. Chắc nóng lắm. Như vậy, xông vào đó còn gì là thân! Làm thế nào? Cứ đứng nhìn thế này mãi ư?

Quạ mon men đến gần một chỗ nước rơi, ngửa mặt hứng bụi nước. Một dải giọt li ti trúng phải, nó hoảng hốt nhảy lui. Bản năng tự

hay bẩm sinh nhứt nhát khiến nó có bộ tịch khô hòi. Nó hơi xấu hổ về điều đó dù chẳng bị ai bắt gặp và chế điều. Lấy lại can đảm, nó đi tìm Quái! Sao nó đi tới mãi không thấy nước bắn nhằm nữa. Nó nghiêng đầu nhìn. Cột nước lui dần, lui dần rồi thấp xuống.

Con quạ ngẩn ra. Phút chốc chẳng còn tia nước nào bắn vào cả. Chỉ mấy chỗ sùi hơi. Và cuối cùng im hẳn. Nó nhảy qua nhảy lại vùng đất ẩm nóng. Tìm kiếm. Vô vọng. Rõ ràng nước đang phun ở ạt chợt biến mất. Ai đã làm gì? Nó vừa xúc phạm đến suối phun ư? Hay Khủng Long tỉnh dậy? Vô lý. Khủng Long làm gì điều khiển được suối. Nó dậy thì dậy chứ việc gì đến suối. Thôi chết rồi! Hay là thần Hung Bao theo dõi nó đến tận đây, không cho nó gột rửa màu đen trên thân thể, để bắt nó chịu đày xuống trần gian? Có chẳng một định mệnh khe khắt trời buộc?

Con quạ lo sợ nhìn quanh. Bốn bề vắng lặng. Nó vội vã bay lên tìm đường ra khỏi vùng suối. Được một lúc, nó giữ thăng bằng, nhìn về hướng suối, thấy sương mù dày đặc. Lặng nghe, quả thật có tiếng rào rào, tâm thần rối loạn, nó không phân biệt được thực hư. Ngại một ảo tưởng về suối nước, ngấm nghĩ giây lát, nó chán nản tiếp tục đoạn đường hương về phi trường Liên Hành Tinh.

DƯƠNG THANH TÙNG
(Hành trình loài quạ)

Đã phát hành

EO BIÊN ĐA TÌNH

truyện dài của TÚY HỒNG

NGUYỆT QUẾ xuất bản

TÒA SOẠN

- TÙNG KHA (Đalat) : Tại sao lại chán nản vậy. Làm thơ, trước hết là làm cho mình mà. Làm gì cũng vậy, cần có sự kiên nhẫn, đam mê mới thành công (dĩ nhiên phải cong với chút tài). Té ra cuốn sách đó cũng hữu ích quá nhỉ
- HUY TÂN NGHI CA (?) : Truyện đang đọc. Cháu cứ tiếp tục gửi bài nhé. Đợi vài tuần nữa đi.
- MỘT BẠN Ở KBC 4091 : Bạn ký tên không rõ nên không đọc được. Thế là bạn hơi chậm đấy nhé. Nhưng chậm còn hơn không, phải không ? Viết cũng là một hình thức tưởng nhớ quá khứ như bạn nói. Mong bạn cứ tiếp tục viết cho TN. Bài trước đang đọc.
- HƯƠNG (Cần Thơ) : Đã chuyển thư cháu qua BS Nguyễn Tuấn Anh Nhưng chắc không trả lời sớm được đâu, BS thư quá nhiều phải chờ thứ tự vậy.
- CỎ MÂY (Vĩnh Long) : Còn buồn hơn nữa nếu TN nhắm mắt. Vậy em

cũng không nên buồn khi thấy TN khổ nữa nhé. Hình như không trùng với ai. Em có thể yên tâm.

- LA ĐÀM (Hội An) : Thư cháu tới giữa lúc tòa soạn hoạn nạn nên càng buồn hơn nữa. Bây giờ chỉ hy vọng để mà sống thôi, không dám mong ước gì khác. Cháu có đồng ý như vậy không ?
- LÊ THỊ KIM PHỤNG (Bình Định) : Thư cháu sẽ được chuyển qua BS Nguyễn Tuấn Anh. Cháu chịu khó chờ trong ít lâu nhé.
- HỒNG TƯỚC (Huế) : Có lẽ cháu ký nhiều bút hiệu. Đoán ra cháu là ai rồi nhưng không nói đâu. Cho cháu sợ chơi Khi nào ra Huế một lần nữa sẽ báo tin cho cháu hay. Chú cũng tiếc ghê đi chứ. Bây giờ TN không than vãn nữa mà đang cần rắng chịu đựng.
- THU TUỜNG VY (Biên Hòa) : Ai cũng sợ như cháu vậy thì.. nguy quá. May mà cháu đã nghe lời «xúi dại» của bạn bè. Bài đang đọc gửi thêm đi.
- TRẦN VĂN HÙNG (Tam Kỳ) : Rất cảm động về nỗi lo lắng cho Tuổi Ngọc của cháu. TN tăng trang chưa biết số bán có còn được như cũ không. Yên chí đi, TN vẫn còn sống đây mà. Theo dõi thêm vài số nữa sẽ biết bài được đăng hay không.
- DUYÊN LY (Saigon) : Ly khe TN ghê quá, TN bèn xét lại không biết mình có xứng đáng được khe như thế không (?). Chữ «yêu thương» của TN hiểu theo nghĩa rộng nhất

của nó. Cũng có thể có trường hợp Ly trả lời phỏng vấn sau này chứ.

- ĐỖ VŨ (Vĩnh Bình) : TN vẫn giữ khổ nhỏ, chưa thể tính chuyện làm ăn lớn được, lúc này, sao mà «sầu dài» vậy? Hãy cố vui mà sống chứ.
- HUỖNH CHIÊU VỌNG (Huế) : TN đã tăng trang (và tăng giá) Bạn thấy thế nào. Hình như không «biệt làm» tên bạn mà.
- HÁT UNG (Phan Thiết) : Bây giờ đã có NTA, cháu hết thắc mắc chưa ? Phần sau của bức thư sẽ chuyển qua cho Nguyễn Thế.
- LIÊN HƯƠNG (Đà Lạt) : Nếu thích viết văn thi cháu có hy vọng trở thành nhà văn được lắm. Viết bao giờ cũng khó lúc đầu. Cháu cứ kiên nhẫn. Bài cháu tòa soạn đang đọc.
- MÂY HẠ (Saigon) : Tự vì em không chịu tới tòa soạn nên cứ nghĩ giữa tòa soạn và em có một cách ngăn. Bây giờ thì điều đúng lắm rồi chưa có gì chắc chắn. Có lẽ sẽ tìm một nơi khác nữa. Làm báo Tuổi Ngọc là như thế ấy mà. Cảm ơn bức thư của em.
- TH. (Bảo Lộc) : Khó nhỉ, chẳng chịu ghi tên rành rành mà cứ viết tắt. Nếu bài đăng, sẽ làm đúng như lời em yêu cầu.
- SƯƠNG LAM (An Xuyên) : Đong lắm, không thể có một con số nhất định. TN đã có loạt bài giới thiệu

các cây bút TN, tạm coi như các cây bút ấy xuất sắc nhất. Cháu đã hết thắc mắc chưa ? Vàng, TN đang mong nhận được bài em.

- NGUYỄN (Văn Khoa) : Bạn làm ĐTL đổ mắt. Nhưng chắc chắn không ai bỏ tiền ra để làm phim đâu. Nếu có, chắc chắn bạn sẽ được mời đóng vai chính.
- KH T. THAO (Lòng xuyên) : Không có trường nào và không có ai dạy cách viết văn. Cháu viết bất cứ những gì mình thích và đọc thêm. Rồi kinh nghiệm sẽ giúp cháu tìm thấy những gì mình thắc mắc.
- NGUYỄN THÁI NHU NGỌC (Sài Gòn) : Trên nguyên tắc, sau 4 số báo không thấy bài mình đăng thì yên chí... viết bài khác. Nhưng TN có vài trường hợp ngoại lệ. Chẳng hạn như bài chọn rồi mà những... hai ba tháng sau mới đăng được. Viết bài cho TN là nuôi dài hy vọng để mà sống. Thích không ?
- VŨ QUẢN (?) : Người viết ít khi là nhân vật trong truyện của hẳn. Cháu đừng tưởng như thế. Nhưng nếu đã tưởng tượng như thế cũng chẳng làm sao. Những cái tên riêng mà cháu đoán không còn trong hiện tại. Xua như trái đất rồi cháu ạ.
- BTN. ANH (Tam Kỳ) : Chắc chắn là phải giữ khổ nhỏ như vậy hoài rồi. Cháu yên tâm đi nhé. Sẽ không có thay đổi hình thức trong lúc này nữa.

SƯƠNG TRONG VƯỜN HOA NHÀI ● LŨY ĐỨC NGHIỆM

(tiếp theo trang 70)

— Thụy.

Tiếng chàng gọi khẽ tạt trong gió, mỗi bước chân nàng đều nằm sâu xuống mặt đất ẩm, nàng cố sức chạy mau nhưng chân nàng như bị hút sâu xuống mãi, nàng loạng choạng để rơi tấm khăn quàng cổ xuống đất, nhưng nàng cứ tiếp tục chạy nhặt tấm khăn chạy theo nàng và chàng bắt kịp nàng lúc nàng bước lên mấy bậc thềm gỗ, nàng òa khóc trên vai chàng, chàng đã làm khô nàng, nàng lúc lười nghĩ vậy, nhưng nàng cũng biết thừa không phải như vậy, và vì thế nước mắt nàng cứ ứa ra. Chàng ôm nàng vào lòng. Tóc nàng bay tạt, rơi những cánh bông kim ngân xuống đất, chàng đứng nhìn, phía sau hai người vườn hoa nhài sương bắt đầu phủ lên trắng xóa.

LŨY ĐỨC NGHIỆM

MÙA SƯƠNG BUỐT LÒNG ● TRÂM NGHI

(tiếp theo trang 29)

bao lâu nữa? — Ừ! Cho đến bao lâu nữa khi mà đã hết chữ nghĩa để trả lời cho những dấu chấm hỏi bình thường nhất? Giọng gió lên! Giọng gió lên! thổi bay đời sống, đầy dạt tôi về một góc tối nào đó. Tóc bay, áo bay, làm hồn bay gió cát mù mịt. Hai hàng mi lơ lửng với những giọt nước mắt sống, chảy không xuôi trên má. Mở mắt ra nhìn một đời sống khác, có thể ở hóa tinh, ở kim tinh hay ở bất cứ một nơi nào ngoài địa cầu... Nhưng thôi, anh Toàn đã chẳng từng gửi thư về báo rằng: thật là ngu muội khi muốn tách rời đời sống, nơi chung thân hiện tại để đi đến một nơi không người quen đó hay sao?

Giọng gió lên! Anh Toàn! không chỉ đưa tôi đi xa, hãy đưa tôi về nơi tôi đã từ đó đến—Anh không trách em gái anh đại dột chứ?

Mười chín lần chạy vòng quanh quả đất. Không biết đã bao nhiêu lần chạy quanh mặt trăng và cũng chẳng biết rồi sẽ có lần nào thoát ra ngoài hấp lực của đời sống? Ồi! giọng gió lên!

TRÂM NGHI

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

VĂN

Nguyễn Thanh Toàn, DLUANG, Phan Trần Nguyên Thủy, Nhật Thy, Tiên Quân, Nguyễn Thụy Tháp Ngà, Đơn Trung Trâm, Trần Thanh Văn, P. Thái, Đỗ Thụy Hoàng Thuyên, Nguyễn Hoàng Mai Tâm, Mỹ Trang, Nguyễn Tế Khuyên, Lan Nhi, Võ Chí Hường, Mai Tím, Lệ Thơ, Nguyễn Thị Vĩnh Du, Thụy Vi, Hàn Mạc Quân, Mây Mây, May T, Hà Thanh Hoàng, Nguyễn Thị Tường Dung, Nguyễn Thúy Ái, Nguyễn Quân Vương, T Liêm, Thanh Tiến, Mặc Minh, Thu Xưa Nguyễn Thị, Trần Phương Cường, Huỳnh Thị Kim Loan, Hương, Thiên Thần Nguyễn Thị, Thanh Long, Phạm Quang, Hoàng Nga, Như Hạt Cát, Trần Quang Nhân, Thụy Vi, Tóc Bím, Hoài, Phượng, Hải Sơn, Minh Minh, Thi Thoại, Mạnh Hoa Quân, Ngọc Thủy, Diệp Xang, Nghinh Nghinh, Mặc Minh, Thanh Tiến, Thái Hư, Mélancolie, K.H, Sóc Nâu, BTN Anh, Nguyễn Trần Hoàng Vũ.

THƠ

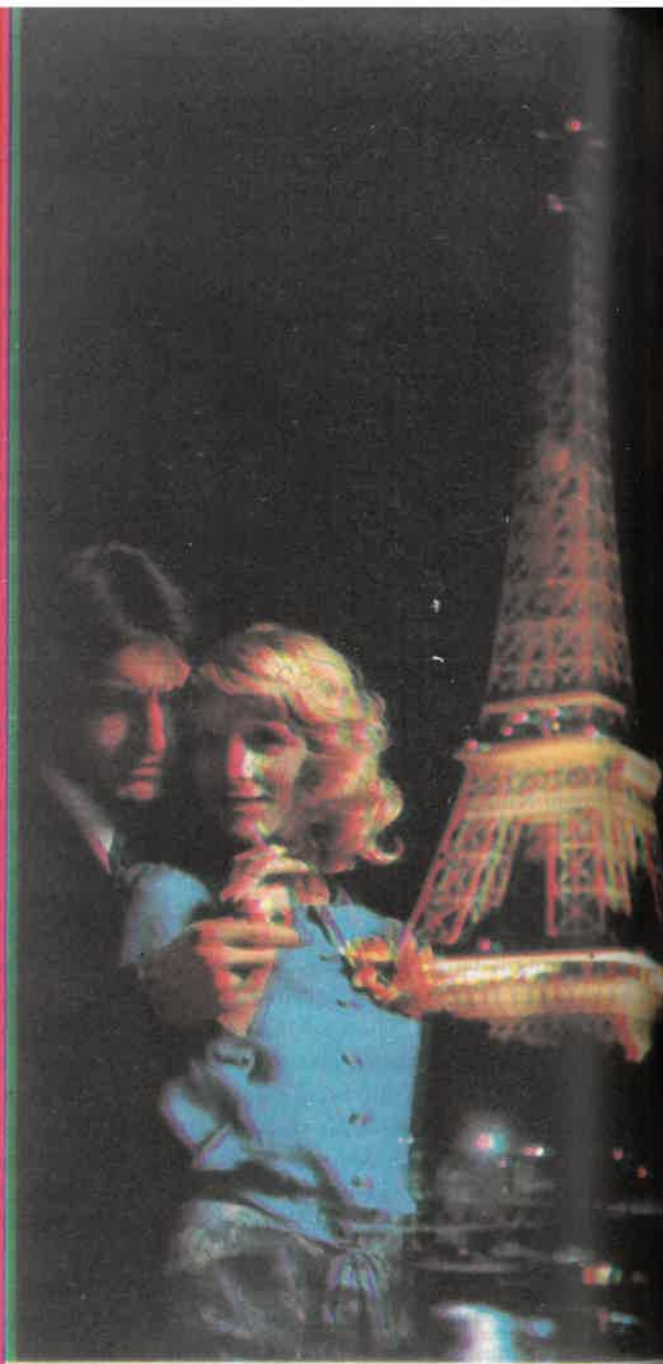
Trần Thụy Chiêm, Thanh Nhãn, Lê Quý Hòa, Lê Dĩ Nhiên, XLT, Mát Huyền, Lê Thị Nhã Út, Cổ Trời, Trần Anh, Nguyễn Mặt Trời, Biên Thy, Hoàng Nhữ Mi, Chu Tâm, Trần Tinh, Trần Bằng Sơn, Hoàng Trần, Trần Du Tâm Vòng, Nguyễn Tấn Sĩ, Hoài Giang Thu, Lê Hoàng Thụy, Bảo Lễ, K. Loan, Phạm Thị Linh Cam, Nguyễn Văn Thông, Ngọc Hải, Phạm Quang Ngũ Hoài, Đặng Công Tâm, Trần Uyển, Ngô Nguyễn Tâm Liên, Vương Niệm Thy, Nguyễn Thị Diệu Hà, Huỳnh thị Trâm, Trần Hoài Công, Dương Thành Vũ, Trần Hoài Đông, Thương Tăng Phương Ba, La Đàm, Xuân Hoa, Nghi Quý, Vũ Thế Học, Trần Diên Khánh, Phùng Nguyễn, Nguyễn Long, Thập Cẩm, Hoài Phượng, Thiếu Di, Trần Kế Dũng, Đặng Thanh Huyền, Hương, Mai Sĩ Thôn, Xuân Thanh Bình, Nhân Hi, Văn Khắc Nhân, Đan Thu, Đặng Công Tâm, Nguyễn Man Di, Hà Huyền Hoa, Nguyễn Phương Định, Mạnh Tình Quân, Dạ Huyền, Âu Văn Lang Quyên, Đỗ Minh Châu, Nguyễn Thúc Dũng, Thi Trang, Vũ Như An, Nguyễn Hữu Phước, Hoàng Anh Cát, Phương Mai, Hà Khắc Trục, Nguyễn Ngọc Nghĩa, Đặng Văn Khuôn, Trần Tinh, Phương Thư, Nguyễn Thị Phê Đề, Phượng TN, Hồ Đắc Chính, Ngy Sơn, Phong Du, Ka Ka Hát, Phạm Vũ Phương Trâm, Nguyễn Quốc Hùng, Thương Vĩnh, Bùi Nhật Uy, Trâm Thụy Du, ĐV Hoàng Chi, Văn Trung, Ly Ngọc, Phạm Vinh Ca, Uyển Hương, Huỳnh Hoàng Thảo, Thiên Chương, Thùy Ngân, Lê Lạc Phổ, Phượng Ngọc, Lai Văn Hà, Miên Thảo, An Vũ Ngừ, Trần Văn Nam, Nguyễn Trương Ý Yên, Nguyễn Suối Tiên, Nguyễn Mạnh Tường, Navy, Uyên Chi, Phạm Duyên Thi, Bạt Ngân, Phan Cảnh Việt Cường, Thương Hoài Nhân.

FLAMINAIRE
Paris

làn
quà tặng,
không gì
lịch sự
sáng trọng
bằng:

BẬT LỬA GAS

FLAMINAIRE

ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN TẠI VIỆT NAM

Paris